

Mette Hulstrøm (FVST)

Fra: Pia Saxild <PS@fbr.dk> på vegne af Hoeringer <hoeringer@fbr.dk>
Sendt: 23. september 2013 13:55
Til: Fødevarestyrelsen høring
Cc: Anne Sofie Grove (FVST); Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: SV: HØRING - forslag til lov om ændring af hundeloven - samt forslag til ændring af mark- og vejfredsloven

docId: <http://fvstcaptia/fvstcapprd11/DOK2155311>
SJ: -1

"Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552"

Forbrugerrådet vurderer, at forslag til lov om ændring af lov om hunde og forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven ligger uden for vores interesseområde og vil derfor undlade at forholde os hertil. Forbrugerrådet kan således ikke tages til indtægt for at støtte forslagene eller for at gøre det modsatte.

Med venlig hilsen

Mette Boye
Udviklingschef
Forbrugerrådet

TÆNK FORBRUGERRÅDET
Danish Consumer Council
Fiolstræde 17, Postboks 2188, 1017 København K, Danmark

Fra: Mette Hulstrøm (FVST) [<mailto:MEHUL@fvst.dk>]

Sendt: 20. september 2013 10:35

Til: Beskæftigelsesministeriet; Finansministeriet; Forsvarsministeriet; Justitsministeriet; Ligestillings- og Kirkeministeriet; Klima, Energi- og Bygningsministeriet; Kulturministeriet; Miljøministeriet; Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration; Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse; Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling; info@rigsrevisionen.dk; Skatteministeriet; Statsministeriet; Transportministeriet; Udenrigsministeriet; Ministeriet for Børn og Undervisning; Økonomi- og Erhvervsministeriet; eogs@eogs.dk; ks@ks.dk; Høring Bekendtgørelser; ast.racerep@yahoo.dk; info@dyrevaernet.dk; hdv.fyn@mail.dk; husdyrenesvel@mail.dk; nobody@example.comdch-danmark.dk; dyreinternat@ddaa.dk; post@jaegerne.dk; Postkasse, Dyreværnsrådet; info@danskboerboelklub.dk; bfo@foererhund.dk; mail@aabyoehoejdyreklinik.dk; Dyreværnsforeningen Alle Dyrs Ret; mads@hundepsykolog.dk; info@blind.dk; ssj@gribskovens.dk; dju@tiscali.dk; john@dru.dk; formand@ruhaar.dk; stausgaard@live.dk; dhl-hund@live.dk; loni@domstol.dk; ddhformand@gmail.com; Det Biovidenskabelige Fakultet ved Københavns Universitet; DCA - Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug; hoeringer@dommerfm.dk; fp@forsikringogpension.dk; formand@fjd.dk; info@hundenstarv.dk; info@ftspaniels.dk; formand@korthaarklubben.dk; mail@politiforbundet.dk; info@sth-servicehunde.dk; post@domstolsstyrelsen.dk; post@vestrelandsret.dk; post@oestrelandsret.dk; DK Naturfredningsforening 2; formand@dls-jagt.dk; dof@dof.dk; info@d-g-h.dk; info@skovforeningen.dk; ddl@ddl.org; info@skovdyrkerne.dk; hjnygaard@nordfiber.dk; fr@friluftsradet.dk; fvf@dof.dk; ik@inges-kattehjem.dk; kv@kattens-vaern.dk; Kødbranchens Fællesråd (kf); info@landbounqdom.dk; sekretariat@parcelhus.dk; sekretariatet@danske-smaaoer.dk; ks@smaaskov.dk; wwf@wwf.dk

Emne: HØRING - forslag til lov om ændring af hundeloven - samt forslag til ændring af mark- og vejfredsloven

Fødevarestyrelsen sender hermed forslag til lov om ændring af lov om hunde i høring.

Samtidig sendes forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven i høring igen.

Forslag til ændring af lov om mark- og vejfred har tidligere været sendt i høring i perioden 10. juni 2013 til den 9. august 2013. Af lovforslaget fremgår det bl.a., at regler om hunde fjernes fra mark- og vejfredsloven, og at reglerne

om hunde samles i hundeloven. I den forbindelse fremgik det af en række hørings svar, at det overordnet blev fundet uhensigtsmæssigt, at forslaget til ændring af hundeloven ikke blev sendt i høring samtidig med forslaget til ændring af mark- og vejfredsloven. På den baggrund genudsendes forslaget til ændring af lov om mark- og vejfred i høring sammen med høring af forslaget til ændring af hundeloven.

Hvis man allerede har sendt et hørings svar til mark- og vejfredsloven og ikke har yderligere bemærkninger som følge af forslaget til ændring af hundeloven, behøver man således ikke at sende et nyt hørings svar.

Følgende dokumenter er vedhæftet:

Lovforslag om ændring af hundeloven
Lovforslag om ændring af mark- og vejfredsloven
Høringsbrev
Høringsliste

Dokumenterne er samtidig lagt på Høringsportalen med følgende direkte link:
<http://www.hoeringsportalen.dk/Hearing/Details/17081>

Høringsfristen er 18. oktober 2013

Hørings svar – Hundeloven

Hørings svar skal være Fødevarestyrelsen i hænde senest 18. oktober 2013 og sendes til e-mail: hoering@fvst.dk med cc. til e-mail ansg@fvst.dk og mehul@fvst.dk.

Følgende reference bedes anført i svaret: "Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552"

Eventuelle spørgsmål kan i høringsperioden rettes til Mette Hulstrøm på e-mail mehul@fvst.dk eller til Anne Sofie Grove på e-mail ansg@fvst.dk

Hørings svar - Mark- og vejfredsloven

Hørings svar skal være NaturErhvervstyrelsen i hænde senest 18. oktober 2013 og sendes til landbrugsloven@naturerhverv.dk

Eventuelle spørgsmål kan i høringsperioden rettes til Center for Jordbrug, Økologi & Landbrugslov: landbrugsloven@naturerhverv.dk, eller Tina Prakash, tlf.: 45 26 38 93.

Hørings svar fra eksterne høringsparter vil efter høringsfristens udløb blive offentliggjort på Høringsportalen på www.borger.dk.

Med venlig hilsen

Mette Hulstrøm
Fuldmægtig, cand. jur. I Dyrevelfærd og veterinærmedicin
+45 72 27 69 00 | fvst.dk/kontakt

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen | Stationsparken 31-33 | 2600 Glostrup | Tlf. +45 72 27 69 00 | fvst.dk/kontakt | www.fvst.dk

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

Journalnr. 2013-00822
23. september 2013
HB/mk

Vedrørende sags nr. 2013-15-25-06552 - Høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven.

Fødevarestyrelsen har i skrivelse af 20. september anmodet om Politiforbundets eventuelle bemærkninger til ovennævnte forslag.

I den anledning kan det oplyses, at Politiforbundet ikke har bemærkninger til forslaget.

På forbundets vegne - og med venlig hilsen

Hans Bundesen
Seniorkonsulent

Fodevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

begrebet i praksis kan medføre forståelsesmæssig usikkerhed hos de personer, der har haft et ansvar for hunden eller på den ene eller anden måde har været i kontakt med hunden.

Forsikring & Pension
Vores ref. PCL/nle
Sag.nr. GES-2009-00270
DokID 327916

Med venlig hilsen

Peter Celander Lindgren

16.10.2013

Forsikring & Pension
Philip Heymans Allé 1
2900 Hellerup
Tlf. 41 91 91 91
Fak 41 91 91 92
fp@forsikringopension.dk
www.forsikringopension.dk

Peter Celander Lindgren
Advokat
Dir. 41 91 90 42
pd@forsikringopension.dk

Vores ref. PCL/nle
Sag.nr. GES-2009-00270
DokID 327916

Brancheorganisation
for forsikringssektorer
og pensionskasser

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

Hermed fremsendes Forsikring & Pensions og FAH's (Foreningen af Forsikrings-selskaber til Overtagelse af Iovpligtig Ansvarsforsikringer for Hunde) høringssvar til forslaget om ændring af hundeloven.

Forsikring & Pension og FAH kan overordnet støtte op om hundelovens samlede indhold efter de forslåede ændringer.

Øvrige bemærkninger:

- I forhold til opretholdelsen af forbuddet mod visse hunderacer kan FAH bemærke, at det er FAH's vurdering, at forbuddet kan have medvirket til at nedbringe antallet af anmeldte sager til FAH, hvor uforsikrede/ukendte hunde af de forbudte racer er involveret. Dette kan hænge sammen med, at antallet af disse racer generelt er mindsket efter indførelsen af forbuddet.
- Antallet af anmeldelser til FAH ses dog at være jævnt over en årrække. Så hvis antallet af sager med de forbudte hunderacer er mindsket, er sager med lovlige racer tilsvarende forøget.
- I forhold til ny § 6 e, som giver politiet hjemmel til at undersøge hunde, forslår Forsikring & Pension og FAH, at det tilføjes i bemærkningerne s. 60, at denne undersøgelse også bør omfatte kontrol af, om ejeren har tegnet lovpligtig ansvarsforsikring på hunden i.h.t. lovens § 8, stk. 2. Efterfulgt af bødnesanktionering af eventuelle overtrædelser i.h.t. lovens § 12, stk. 1 og 2.
- Forsikring & Pension og FAH skal for en god ordens skyld bemærke, at aflivningsomkostninger i.h.t. ny § 1 b, stk. 5, som kan kræves refunderet af besidderen, samt eventuelle andre omkostninger til indfangning eller internering m.v. af hunde, som kan opkræves hos besidderen/ejeren, ikke er dækket af den lovpligtige ansvarsforsikring for hunde eller FAH.
- Forsikring & Pension og FAH skal slutteligt anbefale, at der i lovens bemærkninger eller selve loven indføres en nærmere definition af, hvem der kan betragtes som "besidder". Det er forsikringsbranchens erfaring, at besidder-

Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31
2600 Glostrup

VisitDenmark
Islands Brygge 43, 2300 København S
Tlf. +45 32 88 99 00 · Fax +45 32 88 99 01
contact@visitdenmark.com
www.visitdenmark.com

HØRINGSSVAR

17. oktober 2013

Høringssvar fra VisitDenmark: Forslag til lov om ændring af hundeloven

VisitDenmark har på baggrund af høringsmaterialet, dialog med interessenter i turisterhvervet samt den baggrundshistorik som VisitDenmarks markedskontor i Tyskland (Hamborg) besidder i form af en omfangsrig dialog med tyske hundeorganisationer og hundeejere udarbejdet nedenstående høringssvar:

Baggrund: Op imod en tredjedel af alle tyske turister i Kyst Danmark har en hund med på ferie. Anslået er der årligt i størrelsesordenen 4 mio. kommercielle tyske overnatninger, hvor gæsterne har en hund med. Sagen om hunden Thor og det danske raceforbud medførte i Tyskland en betydelig debat. VisitDenmark blev som andre turistaktører udsat for heftig kritik og såkaldte "shitstorms" lammede i perioder VisitDenmarks sociale mediekanaler, såvel som VisitDenmarks call center har brugt betydelige ressourcer på at tale med bekymrede tyske gæster, der frygtede for deres hunde ved rejser til Danmark.

Der findes næppe nogen samlet opgørelse over antallet af annulleringer begrundet med den danske hundelovgivning. Men VisitDenmarks estimat baseret på indberetninger fra feriehusudlejerne er, at der er annulleret i størrelsesordenen 2.000 husuger, hvilket svarer til i størrelsesordenen 50-60.000 overnatninger i Danmark i 2013. På toppen heraf har Danmark lidt et betydeligt tab af tyske gæster, der har fravalgt Danmark som rejsemål.

Lovforslaget:

VisitDenmark bifalder, at det i § 6, stk. 5, om aflivning af hunde, der ved et overfald har skambidt et menneske eller en anden hund, ændres. VisitDenmark finder det væsentligt, at politiet eller besidderen kan anmode om inddragelse af en sagkyndig undersøgelse inden der træffes afgørelse om aflivning efter skambid.

VisitDenmark bifalder, at bestemmelser i mark- og vejfredsloven overføres til hundeloven således at hunde ikke længere skal være omfattet af loven.

VisitDenmark noterer sig fra bemærkninger til lovforslaget (kapitel 2), at forbuddet mod 13 hunderacer består.

Kommunikation af ændringerne i hundeloven til potentielle turister og turister ankommet med hund i Danmark.

Det er VisitDenmarks oplevelse, at der er stor utryghed blandt tyske hundeejere. Tilsvarende er der blandt danske turistvirksomheder et behov for at kunne kommunikere med utrygge tyske gæster.

Lovændringerne er klare forbedringer, som bør kommunikeres. Men givet at forbuddet mod 13 hunderacer består, består det centrale angrebepunkt fra hundeforkæmpernes side stadig. Dette vil betyde, at enkelte grupper af meget aktivistiske grupperinger med stor sandsynlighed stadig vil angribe Danmark og sprede misinformation.

Lovændringen efterlader med andre ord et betydeligt behov for information, klarhed og beroligelse hos tyske gæster, dyrlæger og hos danske turistvirksomheder.

VisitDenmark foreslår derfor, at Fødevareministeriet efter vedtagelse af den ny lov om hunde udarbejder en plakat og en folder med information om den danske lovgivning på området. Rammerne for denne foreslås som følgende:

- Fødevareministeriet er afsender
- Stilen og tone er faktuel og seriøs – der er med andre ord ikke kommercielle budskaber om ferie med hund i Danmark
- Sprogvarianterne er dansk og tysk
- Plakaten og brochurerne distribueres direkte til alle tyske dyrlæger/-klinikker, hvor mange tyske hundeejere i dag søger information.
- Plakaterne distribueres endvidere til feriehusudlejerne og deres service-/nøgleudleveringsstationer, campingrådet, campingpladser og kommunale turistinformationer.

På toppen heraf anbefaler VisitDenmark, at Fødevareministeriet opretter en web side med faktuel information om den danske hundelov på tysk.

VisitDenmark deltager meget gerne i udarbejdelsen af ovenstående.

Med venlig hilsen
VisitDenmark

Lars Erik Jønsson
Viceadm. direktør

Fødevarerstyrelsen og NaturErhvervsstyrelsen
E-mail: horesta@tvsst.dk
cc.: ansagn@tvsst.dk, mehjul@tvsst.dk
E-mail: landbrugsloven@naturerhverv.dk

J.nr. 2013-15-25-06552

18. oktober 2013

Vedr.: Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven, J.nr. 2013-15-25-06552 samt forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven.

HORESTA skal hermed afgive et samlet høringssvar vedr. de foreslåede ændringer af hhv. hundeloven og mark- og vejfredsloven.

Reglerne om forbud mod 13 hund racer, som blev vedtaget i 2010 samt den efterfølgende sag om nedskydning af en strejfende hund ("Balder") i vinteren/foråret 2012 har desværre haft en negativ effekt på muligheden for at tiltrække særligt lyske turister til Danmark.

På baggrund af det nævnte forbud mod visse hund racer, men i særlig grad på baggrund af nedskydningssagen, har der i Tyskland bredt sig det rygte, at man i Danmark har en særdeles stram hundelov, som betyder, at man som hundeejer ikke er velkommen i Danmark samt, at man som turist i Danmark med hund, risikerer en mere eller mindre vilkårlig nedskydning af sin hund, hvis den ikke er i snor.

Sådanne rygter er naturligvis set ud fra en turismesyrvinkel meget uheldige.

På den baggrund hilser HORESTA det velkomment, at lov om mark- og vejfred nu foreslås ændret således, at det ikke længere vil være tilladt for naboer eller andre – efter advarsel – at nedskyde løsgående hunde.

Yderligere hilses det velkomment, at der indføres en mere præcis definition af skambid samt, at en hundeejer, i de situationer, hvor hans hund har bidt andre dyr eller mennesker, kan anmode om en sagkyndig undersøgelse af sin hund, inden politiet kan træffe afgørelse om evt. aflivning af hunden.

Disse ændringer fører, efter HORESTA's opfattelse, samlet set til en større retssikkerhed for hundeejere, og vil efter HORESTA's opfattelse være med til at kunne mane rygterne om vilkårlig aflivning af hunde i Danmark i jorden

Med venlig hilsen

Jonas Wilstrup
Politisk Direktør

Vodroffsvej 32
1900 Frederiksberg C

Tel +45 35 34 80 80
Fax +45 35 24 80 82

www.horesta.dk
horesta@horesta.dk

CVR/NR. 17 01 48 11

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarerstyrelsen
hoering@fvst.dk, ansg@fvst.dk og me-hul@fvst.dk.

deraf afliver visse racer systematisk, er at gå for vidt, og det skader Danmarks image. Det er således med stor undren, at vi konstaterer, at Danmark ønsker at fastholde denne aflivningspraksis, og vi vil gerne høre, hvilke andre lande, der har samme restriktive praksis.

18. oktober 2013

I feriehusudlejningsbranchen konstateres det, at usikkerheden og frygten hos vore tyske gæster i forbindelse med indførelse af hunde trods alt er aftagende. Derimod stiger kritikken og kampagner mod aflivning af hunde og forbud mod hunderacer, og disse punkter lægges der ikke op til ændring af i forslaget til den nye hundelov. I den forbindelse oplever vi bl.a. et stigende antal solidaritetsudmeldinger fra udenlandske turister mod Danmark.

Der vil derfor fortsat være kritik og kampagner mod Danmark og mod danske virksomheder - specielt mod danske sommerhusudlejere.

Danmark har altid haft et meget positivt image som tolerant, liberal og åben for omverdenen og med et særligt hensyn over for børns interesser og for dyr. Dette image bliver alvorligt skadet med en forbuds- og aflivningspolitik mod specielle hunderacer, og det opfattes som meget udansk.

Danmark bør opbygge et positivt image og vise hele verden, at man kan løse problemerne, uden at der skal forbud og aflivning til. I stedet bør man løse problemerne med restriktive krav til hundeejere, mundkurvskrav, hvordan hunde færdes, krav om hundeførerbevis etc.

En fastholdelse af forbuddet mod visse hunderacer vil efter Feriehusudlejernes Brancheforenings vurdering betyde tab af udenlandske turister. Det skal bemærkes, at op mod 30% af tyske familier, der lejer sommerhuse i Danmark, har hund med.

Skambidning, båndpligt og mark- og vejfredsloven i forhold til udenlandske hundeejere

Vedrørende reglerne for skambidning vil forslaget til ændring af hundeloven i høj grad forbedre de forhold, som har været kritiseret af turister, og som har skabt stor utryghed. Vi vil dog foreslå, at unødigt sagsbehandling undgås i sager hvor udenlandsk ejede hunde er involveret i en skambidning af mindre farlig karakter. Udmøntningen af loven bør derfor forholde sig til sagsbehandling i de sager, hvor hunden er ejet af udenlandske gæster.

Feriehusudlejernes Brancheforening finder ikke sagligt belæg for, at båndpligten udvides til at gælde uden for bymæssig bebyggelse. En udvidet båndpligt vil opleves som en unødigt restriktion for udenlandske gæster, og det vil forringe glæden ved at have sin hund med på ferie i Danmark. Derfor bør udvidelsen af båndpligten ikke gennemføres.

Feriehusudlejernes Brancheforening finder det positivt, at hunde ikke længere omfattes af mark- og vejfredsloven, da det har været genstand for kritik og ikke mindst frygt blandt udenlandske gæster med hund. De foreslåede ændringer af denne del af hundeloven bør klart kommunikeres i Tyskland, så de opståede mytter ikke bliver indgroet.

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

Tak for muligheden for at afgive høringssvar til forslaget om ændringer af hundeloven. I Feriehusudlejernes Brancheforening er der tilfredshed med, at der er lyttet til kritikken og at der nu gennemføres en række ændringer. Dog indeholder lovforslaget ikke en ophævelse af forbuddet mod visse hunderacer, hvilket vil føre til fortsat kritik og tab af turister.

Blandt tyske feriegæster til Danmark er der med den eksisterende hundelov opstået en særdeles negativ debat, kritik og frygt for at tage sin hund med på ferie til Danmark. Debatten har ramt turismen i Danmark, da der hvert år er ca. 13 mio. tyske overnatninger i Danmark, heraf 10,5 mio. i lejede feriehus. Feriehusudlejernes Brancheforening repræsenterer over 90 pct. af de huse, der udlejes gennem udlejningsbureauer.

Trods visse forbedringer af hundeloven i forhold til tyske gæster mangler der fortsat væsentlige punkter:

- Forbud mod visse hunderacer og efterfølgende aflivning bør afskaffes.
- I stedet for forbud og aflivning bør der indføres en række restriktioner mod visse hunderacer, som man anser for farlige (mundkurvskrav, hundeføre-bevis, etc.)
- Ved skambidning, hvor udenlandske hunde er involveret, bør det sikres, at udenlandsk ejede hunde ikke udsættes for urimelige byrder.
- Båndpligt bør ikke udvides til at gælde uden for bymæssig bebyggelse.
- Klar kommunikation i udlandet er nødvendig vedr. fjernelse af hunde fra mark- og vejfredsloven til hundeloven.
- Tryghedsskabende forhold for udenlandsk ejede hunde.

Forbud mod hunderacer

Selvfølgelig skal det være muligt, at staten sørger for, at hunde, som angriber mennesker og især børn eller forårsager alvorlige skader på andre hunde, skal aflives, fordi de er farlige for omverdenen. Men at man forbyder og som følge

Tryghed for udenlandske gæster

Fødevarerministeren har under debatten i Tyskland udtalt sig i tyske medier og beroliget tyske hundeejere og meddelt, at man trygt kan tage sin hund med på ferie til Danmark. Denne melding har dog været i uoverensstemmelse med den hidtidige hundelov samt vejledninger fra Fødevarerstyrelsen. Vi ønsker derfor, at det lovforberedende arbejde og bemærkningerne til loven indeholder en specifik stillingtagen til udenlandske hundeejere, der har deres hund med på ferie, så man sikrer en reel tryghed for turister med hund.

Vi stiller meget gerne op med dokumentation omkring den negative hundedebat i Tyskland, og vi besvarer meget gerne evt. uddybende spørgsmål.

Med venlig hilsen

Carlos Villaro Lassen
Adm. direktør

Landbrug & Fødevarer
Avestrup, Avestrup 3
DK 1609 København V
T +45 3339 4000
F +45 3339 4141
E info@fst.dk
W www.lf.dk
CVRDK 25 52 95 29

Vedr: Høring over forslag til ændring af lov om hunde (hundeloven) / j.nr. 2013-15-25-06552

Landbrug & Fødevarer har fået overstående i høring og har følgende bemærkninger:

Generelle bemærkninger:

Ændringen af hundeloven har som et af sine formål at samle alle bestemmelser om hunde i en lov. På denne grund er der sket en flytning af en række bestemmelser vedr. hunde fra mark- og vejfredsloven til hundeloven.

Landbrug & Fødevarer har som udgangspunkt ikke nogen bemærkninger til denne flytning, men fandt det problematisk, at man i tidligere år valgte at sende mark- og vejfredsloven i høring uden samtidig at sende hundeloven i høring. Det er derfor positivt, at man i forbindelse med høringen af hundeloven har valgt at genudsende mark- og vejfredsloven i fornyet høring, og organisationen vil gerne kvittere for dette.

Landbrug & Fødevarer har i forbindelse med høringen af mark- og vejfredsloven tilkendegivet, at organisationen finder det beklageligt, at man med ændringen af de to love lægger op til, at det ikke længere skal være muligt at aflive hunde i tilfælde, hvor de gentagne gange har strejft og generet naboer m.v. Organisationen finder, at de nye bestemmelser om oplagelse og bødestraf ikke vil være tilstrækkelige til at løse problemerne med strejfende dyr (se senere i dette høringssvar for uddybning) og vil kraftigt opfordre til at bestemmelserne genovervejes.

Landbrug & Fødevarer skal i den forbindelse henvisse til brev af 12. april 2013, der blev fremsendt til daværende Fødevarerminister Mette Gjerskov fra Danmarks Civile Hundeforening, Dansk Omnologisk Forening, Dansk Skovforening, Dansk Kennelklub, Friluftsrådet, Danmarks Jægerforbund og Landbrug & Fødevarer, hvori det foreslås, at muligheden for at aflive strejfende dyr opretholdes, men at der skal foreligge en forudgående myndighedsgodkendelse heraf.

Landbrug & Fødevarer skal også henvisse til evalueringen af mark- og vejfredsloven i 2004, hvor man konkluderede, at bestemmelserne om netop aflivning af strejfende kalte og hunde havde en betydelig præventiv effekt og derfor blev opretholdt i uændret. De foreslåede ændringer af loven er således i modsat retning med ovennævnte evaluering, hvilket forekommer uhensigtsmæssigt, idet der efter Landbrug & Fødevarers opfattelse ikke er fremkommet nye oplysninger eller situationer, der fordrer den foreslåede ændring.

Specifikke bemærkninger til bestemmelserne i hundeloven:

Afskaffelse af muligheden for at aflive strejfende hunde

Landbrug & Fødevarer skal på det kraftigste opfordre til, at muligheden for at aflive omstrejfende hunde opretholdes og overføres fra mark- og vejfredsloven til den nye hundelov

Bestemmelserne har væsentlig præventiv effekt, da det i mange tilfælde vil være den eneste mulighed for lodsejere, der gentagne gange generes af et strejfende dyr, har for at lægge pres på dyrets ejere, således at de overholder mark- og vejfredslovens § 1 samt den nye foreslåede § 3, stk. 2 i hundeloven, der tilsiger, at enhver er pligtig til at holde sine husdyr på sit eget.

Landbrug & Fødevarer er ikke enige i, at der hidtil har været et element af selvægt i loven i forbindelse med muligheden for at aflive omstrejfende hunde. Da det efter den gældende mark- og vejfredsloven er helt lovligt at aflive et omstrejfende dyr, hvis lovens bestemmelser om underretning og annoncering m.v. er overholdt, vil dette ikke kunne defineres som selvægt, da selvægt som udgangspunkt omfatter ulovlige handlinger. Det giver således et forkert indtryk af den situation, der hidtil har været på området, og det er forekommer uheldigt, at Fødevarerministeriet bruger dette ordvalg.

Strejfende hunde kan være et problem i forhold til husdyr - specielt geder og får. Her er skambidning af gædekid og læm et væsentligt problem. På mange naturarealer, herunder statens, er der adgang for offentligheden i indhegningerne, hvilket giver problemer, når folk mødte løse hunde.

Hunde er også et problem i forhold til vildt. Dels er det et dyrevelfærdsmæssigt problem, når hunde skambider vilde dyr, dels er det til gene for jægnere, da opskræmning og skambidning medfører dårligere vilkår for jagten. Med den nye bestemmelse vil en lodsejer ikke længere have mulighed for at aflive en omstrejfende hund, der gentagne gange har angrebet og skambiddet eller dræbt vildt på dennes ejendom.

Løse hunde udgør endvidere problemer for nogle lodsejere, som skal sikre, at alle gæster på ejendommene kan færdes trygt og sikkert på mark- og skovveje. I den sammenhæng er det et problem, at nogle lugtægster bliver foretaget af andres løse hunde. Generelt er det oplevelsen blandt lodsejere, at stadig færre respekterer eller er bekendt med regler om, at hunde skal føres i snor, hvorfor det er afgørende, at der lovgivningsmæssigt er gode muligheder for at håndhæve reglerne.

Landbrug & Fødevarer vil derfor igen henvisse til brevet af 12. april 2013 fra Danmarks Civile Hundeforening, Dansk Omnologisk Forening, Dansk Skovforening, Dansk Kennelklub, Friluftsrådet, Danmarks Jægerforbund og Landbrug & Fødevarer og påpege det hensigtsmæssige i en model, hvor aflivning kan ske efter forudgående tilladelse fra relevant myndighed. På denne måde opretholdes den præventive effekt, samtidig med, at det sikres, at aflivningen vil være i overensstemmelse med gældende lovgivning.

Opretholdelse af nødvarmebestemmelsen

Landbrug & Fødevarer finder det positivt, at man har valgt at fastholde bestemmelserne om, at det er tilladt at aflive en omstrejfende hund, hvis den angriber andre husdyr eller på anden måde er til fare for mennesker eller ejendom. Det bør overvejes at udvide denne bestemmelse, så den også gælder i tilfælde, hvor strejfende hunde angriber vilt.

Mulighed for at straffe besidderen med bøde

Landbrug & Fødevarer anerkender de foreslåede ændringer af loven § 12, hvorefter det skal være muligt at straffe besidderen af en strejfende hund med bøde, når hunden strejfer på private arealer. Formålet med bestemmelsen er præventiv, forhold til at få hundeejere til at overholde bestemmelsen om, at hunde ikke må strejfe på privatejede arealer jf. den nye foreslåede § 3, stk. 2.

Landbrug & Fødevarer er medlem af
organisationen for Landbrug, Fødevarer
og Jordbrugsindustri (LFF) og medlem af
over 140 medlemmer, heraf 100 og med
100 000 medlemmer i Danmark og i
et af Danmarks vigtigste repræsentative

Ved at være medlem af organisationen
bidrager du til at sikre, at vores
medlemmer og mark-jagtning
Danmark og globalt.

Da man med de foreslåede ændringer foreslår sig, at muligheden for bødestraf vil have den nødvendige præventive virkning, må det formodes, at der fremover vil ligge en væsentlig opgave hos fx politiet med at efterforske disse sager og udskrive bøder. Landbrug & Fødevarer finder i den sammenhæng, at det kan virke problematisk, at politiet skal afsætte ressourcer til sådanne sager og skal derfor tillade sig at efterspørge Justitsministeriets holdning til, at bødestraf fremover er eneste præventive redskab.

Politiets mulighed for at lade hunde opløse

Det fremgår af lovforslagets § 1, punkt 5, at hvis en lodsejer ikke selv har mulighed for at opløse en ondstrejfende hund, kan der rettes henvendelse til politiet, der vil lade hunde opløse. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at man forventer, at politiets gældende praksis for opløselse af hunde vil kunne videreføres med den nye lov. Denne praksis er blandt andet, at politiet kan lade tredjepart fx en dyreværnsorganisation, Falck eller et dyreintemat stå for opløselsen.

Landbrug & Fødevarer finder det problematisk, at der således lægges op til, at tredjepart, der ikke er en myndighed, skal have adgang til private arealer. Herudover vil det, ligesom i forbindelse med bødestraf, være et spørgsmål om, hvorvidt politiet har ressourcer til at behandle disse sager og selv tage ud og foretage en opløselse.

Afslutningsvis skal Landbrug & Fødevarer understrege, at ønsket om at opretholde muligheden for at aflive strejfende hunde, bunder i behovet for præventive foranstaltninger, således at man som lodsejer har en reel mulighed for at blive fri for gener forårsaget af andre menneskers husdyr, der gives lov til at strejfe i modstrid med lovens formål. Gennemføres de planlagte ændringer fratages en lodsejer reel muligheden for at kunne forsvare sine rettigheder.

Med venlig hilsen

Karen Post
Chefkonsulent

Vand- og Naturafdelingen

D +45 3339 4652
M +45 2259 8483
E kpo@if.dk

Dansk Land- og Strandjagt

18-10-13

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen

Sagsnr.: 2013-15-25-06552

Vedr. Høring over forslag til lov om ændring af hundelov/j.nr. 2013-15-25-06552

Dansk Land og Strandjagt takker for muligheden for at komme med bemærkninger til styrelsens udkast om en ny hundelov.

Det er en god ide at samle regler for hunde et sted, i hundeloven, så regler for hunde er samlet, men dette er ikke tilfældet med denne lovændring, da vi har erfaret at regler om hunde også findes i mange andre love. Dansk Land og Strandjagt skal derfor opfordre myndighederne til at samle alle regler om hunde i en lov, eventuelt med tilhørende bekendtgørelser.

Dansk Land og Strandjagt støtter op hvormed optagelsesberettigede fratages retten til at aflive hunde, katte og tamkaniner, der strejfer på vedkommendes grund. Ligeledes finder vi det hensigtsmæssigt at det stadig vil være tilladt at fjerne dyrene fra sin grund, f.eks. ved at jage dyret væk eller forsøge at indfange det.

I givet fald det stadig skal være tilladt at skyde eller på anden måde aflive hunde, katte og tamkaniner, der angriber andre husdyr eller fremkaldt nærliggende fare for person eller ejendom, men skal der være klar beviset herfor, der må ikke være tvivl om der er tale om det pågældende dyr. Og der skal være dokumentation/beviser herfor. Ikke nok med at man føler sig utryg.

Hvis en besidder af et omstrejvende husdyr, der er til væsentlig gene, skal kunne straffes med bøde uanset, om det omstrejvende husdyr kan optages eller ej, kan det være svært at bevise at det virkelig er det pågældende dyr, at det ikke er et dyr fra nabolaget der minder ret meget om den formodede skadevolder. Derfor bør skadevolderen stadig forsoget optaget. Det skal være en dokumenteret klage for at hunden er forstyrrende. Det er ikke nok at naboen ikke bryder sig om hunde eller der er tale om nabostridigheder.

Dansk Land og Strandjagt støtter forbudt om avl og besiddelse af 13 hund racer, men det virker uforståeligt, at der udarbejdes plejeplan for ulve i Danmark. (Ulve der i 2008 angreb 41 hunde, hvoraf 27 hundene blev bidt ihjel i Sverige).

Finn Madsen,
Vestergade 44,
9900 Frederikshavn
Skype: finn.madsen6 / Mobil 40593883

Dansk Land og Strandjagt
Tlf.: 61609292
Internet: www.dls-jagt.dk
E-mail: formand@dls-jagt.dk

Dansk Land- og Strandjagt

18-10-13

Vedr. §6 stk. 5. Her skal man være varsom. Dominerende unge hunde/hanhunde der mødes, kan godt fare på hinanden og det kan se meget voldsomt ud, men her er blot tale om at hundenes indbyrtes rangorden skal markeres.

I disse tilfælde kan der ske at en hund får en skræmme. Dette er ikke ensbetydende med at skadevolderen er aggressiv og voldelig overfor andre hunde eller mennesker.

Dansk Land og Strandjagt er betænkelig ved denne udformning af §6, en eventuel bestuning om en aflivning bør ikke kunne gives af politiet, men af en sagkyndig.

Vedr. §1 & §5. (Side 33 i bilag)

Begrebet private arealer skal tolkes i overensstemmelse med mark- og vejfredslovens ordlyd "at fjerne hunden fra sin grund". Til "sin grund" regnes ikke alene ens egen grund, men også lejet eller forpagtet jord, som vedkommende har udelukkende brugsret over.

Kan en jæger der har lejet jagten på anden mands grund, indfange hunde og katte?

Kan jægere der har lejet jagten på statsgrund, indfange hunde og katte (statskove)?

Med venlig hilsen

J. Reinikka Jørgensen/Finn Madsen.

Dansk Land og Strandjagt
Tlf.: 61609292
Internet: www.dls-jagt.dk
E-mail: formand@dls-jagt.dk

Finn Madsen,
Vestergade 44,
9900 Frederikshavn
Skype: finn.madsen6 / Mobil 40593883

DANSK
SKOVFORENING

Amalievej 20
1875 Frederiksberg C
Danmark

Telefon 3324 4266
info@skovforeningen.dk
www.skovforeningen.dk

Fødevarestyrelsen

Att: hoering@fvst.dk

cc.: mehul@fvst.dk
ansg@fvst.dk

15. oktober 2013

Vedr.: Høring over forslag til ændring af lov om hunde

Med e-mail af 20. september 2013 fremsendte Fødevarestyrelsen ovennævnte lovudkast, idet Styrelsen anmodede om Dansk Skovforenings eventuelle bemærkninger hertil senest den 18. oktober 2013.

Overordnet bemærkning

Aflivning af omstrejfende hunde

Indlednings vil Skovforeningen gøre opmærksom på, at vi finder det logisk at samle bestemmelserne om hunde i hundeloven således, at det samlede regelsæt findes her og uden overlap med reglerne i mark- og vejfredsloven.

Som Skovforeningen bemærkede til den tidligere – og nu genfremsendte – høring over ændringerne i mark- og vejfredsloven, finder foreningen det betænkeligt, at reglerne for hunde, der gentagne gange løber løs og generer naboer m.fl. ændres, så aflivning ikke længere er en mulighed.

Skovforeningen finder, at en sådan bestemmelse bør indeholdes i hundeloven, da den valgte formulering om optagelse m.v. reelt ikke er et alternativ til at fjerne problemerne med omstrejfende hunde. Skovforeningen finder det dog positivt – hvis muligheden bliver udnyttet – at der kan udstedes bøder til den strejfende hunds ejer, selvom der ikke er gjort forsøg på optagelse.

Skovforeningen mener imidlertid, at aflivningsmuligheden for hunde bør indeholdes i hundeloven, men foreningen skal som alternativ til den selvtægt, som ministeriet tidligere har givet udtryk for finder sted i dag, foreslå, at en aflivning kun skal kunne finde sted efter myndighedernes godkendelse, f.eks. efter forudgående kontakt til Naturstyrelsens lokale vildtforvaltningskonsulent.

Konkrete bemærkninger til udkastet

Ad nr. 5 (§3)

I stk. 1 er det anført, at såfremt hunde føres i bånd "*skal dette være så kort, at hunden kan holdes tæt ind til ledsageren*" (Skovforeningens fremhævning).

Af lovbemærkninger til denne bestemmelse fremgår det, at formuleringen er valgt for at muliggøre anvendelsen af flex-liner.

Uanset om flex-liner har en låsemekanisme, som gør, at linen kan låses i en bestemt længde, løser dette ikke det problem, der opstår, når en hund pludselig gør udfald mod anden passerende hund eller menneske, da hunden i disse situationer ikke *kan* holdes tæt til besidderen af hunden. Det er således ikke nok, at der i bemærkningerne står, at flex-linen skal være tilstrækkelig stærk henset til hundens størrelse og styrke. Det er en forkortelse af linen *førend* situationen måtte opstå, der samtidig skal være et krav. Altså krav om, at flex-linens længde skal minimeres ved *enhver* passage af andre mennesker og dyr – og herunder hunde.

I Stk. 4 står der i sidste sætning: "*Hundens besidder kan indtil 1 måned efter underretning eller fremløsning kræve hunden tilbage mod betaling af samtlige omkostninger afholdt i forbindelse med indfangning, anbringelse og almindelig pleje. Det gælder også, hvis hunden er afhændet.*"

Efter denne bestemmelses direkte ordlyd kan hundens ejer også kræve hunden tilbage selvom hunden måtte være afhændet. Skovforeningen går ud fra, at udsagnet kun går på kravet om ejerens betaling af de afholdte omkostninger. Det bør være dette, der fremgår af bestemmelsen.

§2

Skovforeningen stiller sig lidt uforstående over for, at den lov, der foreslås ændret (lov nr. 717 af 25. juni 2010) øjensynlig er en historisk og ikke længere gældende lov.

Konkrete bemærkninger til lovbemærkningerne

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget skelner i bemærkningerne på side 26ff mellem 1) husdyr, 2) andre dyr og 3) dyr i de enkelte §§'er. Da væsentlig skade efter bemærkningsteksten kan være skade på "andre dyr", må dette kunne tolkes sådan, at en væsentlig skade på andre dyr kan omfatte et skambidning af f.eks. råvildt. Således står der f.eks. øverst på side 30 : "*...hvor husdyr strejfer om til fare for afgrøder, dyr og mennesker*".

Lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 3 (§2)

Skovforeningen er enig i den udvidelse, der ligger i begrebet "fast ophold", da foreningen går ud fra, at begrebet: "*sommerhuse eller lignende*" omfatter f.eks. kolonihavehuse, idet kolonihaver er undtaget i de eksisterende regler.

Til nr. 10 (§ 6, stk. 5)

Skovforeningen finder dobbeltkravet 1) skambidning og 2) overfald eller anden uacceptabel og farlig adfærd for særdeles fornuftig, da begge kriterier skal være opfyldt førend hunden kan kræves aflivet.

Til nr. 15 (§ 6 e)

Såfremt politiets hjemmel til at undersøge en hund også omfatter en undersøgelse af, hvorvidt der er tale om en af de 13 forbudte hunderacer samt hunde der kan forveksles hermed, hvad man må kunne forvente undersøgelsesretten omfatter, bør dette anføres i bemærkningerne, da der her kun er nævnt eksempler på undersøgelse af hundetegn, ID-mærke og om hunden er hale- eller ørekuperet.

Med venlig hilsen

Hans M. Hedegaard

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-330
2600 Glostrup

Rødovre, den 17. oktober 2013

Vedr.: **Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/
j.nr. 2013-15-25-06552.**

Fødevarestyrelsen har den 20. september 2013 sendt udkast til ændring af hundeloven i høring.

Forslaget har angiveligt primært til formål at tilpasse hundeloven, efter at hundene ikke længere skal være omfattet af loven om mark- og vejfred, at præcisere bestemmelsen om aflivning af hunde, der ved overfald har skambidt mennesker eller andre hunde, samt at implementere ændringer på baggrund af anbefalingerne fra Justitsministeriets Udvalg om hunde. Lovforslaget indeholder desuden Fødevareministeriets overvejelser om forbuddet mod 13 hunderacer, der dog fastholdes.

Sammen med dette lovforslag er det tidligere forslag til ændring af Lov om mark- og vejfred gendudsendt i fornyet høring, således at de interesserede parter kan fremføre en fælles holdning til begge forslag. Danmarks Jægerforbund har den 8. august 2013 indgivet høringsvar til forslaget om ændring af mark- og vejfredsloven, og vi skal pointere, at vi fastholder vore bemærkninger til dette lovforslag.

Inden vi kommenterer på nærværende lovforslags enkelte punkter, skal vi fra Danmarks Jægerforbunds side give følgende indledende bemærkninger.

Som udgangspunkt giver det ikke umiddelbart anledning til bemærkninger, at hunde tages ud af Loven om mark- og vejfred og flyttes over i Hundeloven, men det forudsætter naturligvis, at de vigtige bestemmelser, som hidtil har stået i mark- og vejfredsloven om håndtering af omstrejfende hunde m.v. følger med over i Hundeloven.

Samtidig skal vi fastholde de bemærkninger, som Danmarks Jægerforbund har indgivet til Justitsministeriet den 23. september 2009 i forbindelse med forslag til ændring af hundeloven og dyreværnsloven, bemærkninger fra den 15. februar 2010 i forbindelse med delbetænkningen om farlige hunde, bemærkninger fra den 28. februar 2011 i forbindelse med betænkning om revision af hundeloven samt som nævnt ovenfor vores høringsvar afgivet d. 8. august 2013 om ændring af Lov om mark- og vejfred.

Endvidere skal vi henvisse til skrivelse af 15. juni, som Danmarks civile Hundeforening, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Skovforening, Dansk Kennel Klub, Friluftsrådet, Landbrug & Fødevarer samt Danmarks Jægerforbund

jaegerforbundet dk

Claus Lind Christensen Mobil 27 80 28 55
Højhævsvej 56 ckc@jaegerme.dk
2610 Rødovre

sendte til Fødevareminister Mette Gjørskov i forbindelse med forarbejdet til ændring af hundeloven.

Hvad angår den del af baggrunden for lovforslaget, der vedrører forbud mod visse hunderacer, har Jægerforbundet den principielle opfattelse, at hundes aggressivitet ikke entydigt kan henføres til bestemte racer, og at forkert avl, forkert opdræt og manglende færdigheder hos ejeren kan medføre farlig adfærd hos alle hunderacer.

Vi er derfor som udgangspunkt imod raceforbud, men vi er samtidig opmærksomme på, at enkelte hunderacer er decideret fremavlet med aggression for øje. Vi jægere færdes typisk med vore hunde uden for offentlige arealer og støder derfor kun i begrænset omfang på hundene fra forbudslisten, men i lyset af, at Rigspolitiets statistik viser, at kun 2 % af hundene forårsager hele 40 % af de sager, der er så alvorlige, at de ender som politissager, tyder det på, at disse hunde er mere farlige end andre. De fleste af de forbudte hunde i Danmark, er - så vidt vi ved - af pitbulltype, hvorfor et fortsat forbud mod denne del af hundene på forbudslisten bør overvejes.

I bemærkninger til lovforslaget nævnes, at lovforslaget ikke forventes at medføre økonomiske omkostninger af betydning for det offentlige, hvilket er i skærpende modstrid med bemærkningerne om inddragelse af sagkyndige i skambidsager og øget sagsbehandling hos politiet i forbindelse med aflivningssager. Dertil kommer politiets arbejde med indfangning m.v. af de omstrejfende hunde. Det er derfor helt urealistisk at antage, at lovforslaget ikke indebærer økonomiske omkostninger hos det offentlige, med mindre man da allerede nu er bevidst om, at politiet ikke skal bruge ressourcer på opgaverne.

Hvad angår de enkelte punkter i det konkrete lovforslag, giver de anledning til følgende bemærkninger:

Ad. pkt. 1: Danmarks Jægerforbund har forståelse for, at hunde skal bære Halsbånd med ejeroplysninger, og vi har ingen bemærkninger til, at man udskifter kravet om ejernavn med et krav om telefonnummer, men som vi tidligere ved flere tidligere lejligheder har bemærket i vore høringsvar, kan kravet om Halsbånd i visse situationer være problematisk i jagsituationer, hvor hunde kan komme til at hænge fast og derved blive kvalt. Dette er særligt udtalt for gravsøgende hunde, men også for hunde, der arbejder ovenpå jorden.

Jagtløvgivningen kræver brug af hundene, så der bør gives en mulighed for, at jagthunde i visse situationer kan fritages for kravet om Halsbånd under jagtudøvelsen. Dette vil naturligvis medføre, at hunde, der i perioder under jægten er væk fra deres fører, af udførstående kan opfattes som omstrejfende med risiko for, at de bliver opløst og indbragt på pensionater eller afleveret til politiet. At indbringelsen af en hund i en sådan situation kan betyde udgifter for ejeren til pasning m.v. må vi leve med, men der bør ikke i sådanne situationer udskrives bøder for "omstrejfende" hunde al den stund, at hunden ikke er omstrejfende, men blot "på arbejde", som jagtløvgivningen kræver.

Ad. pkt. 5: Her er der i § 3, stk. 2 forsøgt indføjet de regler om optagelse m.v. af omstrefjende hunde, som tidligere stod i Lov om mark- og vejfred. Her er indføjet en bestemmelse om, at den oplagelsesberettigede ikke er erstatningsansvarlig, hvis hunden under optagelsen *uvilhelmsvis* kommer til skade eller omkommer. Her er tale om en hensigtsberetning og et slag i luften, idet en hund jo forhåbentlig ikke skal optages gentagne gange, så hvordan kan man da vide, om det er en undtagelse, hvis den kommer til skade første gang, den optages? Ændringen er overflødig, da det allerede af den efterfølgende tekst fremgår, at nedskydning m.v. kun må ske efter nærmere angivne bestemmelser.

Desuden er mark- og vejfredslovens bestemmelser om, at den oplagelsesberettigede kan få godtgørelse for fodring og pasning af optagne hunde fjernet. Det anføres, at årsagen er, at bestemmelsen sjældent bruges, og at beløbene, der skal betales, er ude af trit med virkeligheden. Det er imidlertid ikke rimeligt, at det er den forurettede, på hvis ejendom hunden uberettiget strejfer, der udover at skulle have besværet med at indfange dyret også skal betale regningen for, at hundeejere ikke holder deres dyr hjemme.

I lighed med princippet i miljølovgivningen om, at det er forurenere, der betaler, skal det også her være sådan, at det er lovovertræderen (hundeejeren), der skal bære omkostningerne ved, at hans dyr ikke holdes hjemme. Bestemmelsen om betaling af oplagelsespenge bør derfor fasholdes, og beløbene bør justeres, så de svarer til de faktiske udgifter ved at fodre og passe dyrene.

Endvidere er den hidtidige bestemmelse om, at omstrefjende hunde i visse situationer kan nedskydes, fjernet. Vi kan undre os over, at da man i 2004 lavede en gennemgribende vurdering af loven om mark- og vejfred fandt det da nedsatte *Udvalg til forenkling af Lov om mark- og vejfred*, at loven på dette punkt var relevant i dens nuværende form, og udvalget konkluderede, at loven havde en væsentlig præventiv effekt, der var medvirkende til at sikre, at dyreejere (hundeejere) holdt deres dyr hjemme. Udvalget anbefalede da også, at loven blev opretholdt i den nuværende form, hvilket også skete.

Bortfaldet af bestemmelsen harmonerer samtidig ikke med de meget store anstrengelser man i disse år gør, for at sikre bedre vilkår for det trængte markvildt. Nedskydning af omstrefjende hunde sker formentlig kun i ganske få tilfælde årligt, men Danmarks Jægerforbund skal inderligt opfordre til, at bestemmelsen opretholdes.

Vi skal i den sammenhæng på kraftigste pointere, at Danmarks Jægerforbund absolut ikke har noget ønske om at nedskyde andre hunde, og at det kun er som den yderste konsekvens, når hundeejere gentagne gange har vist, at de ikke vil respektere loven, at nedskydning kan komme på tale. Det er netop tilfældet, som loven er i dag, hvor der er en række betingelser, som skal opfyldes, før nedskydning kan blive aktuelt (og der er således i disse tilfælde ikke tale om selvtægt, som det i bemærkningerne til lovforslaget ellers antydes). Men der eksisterer et behov for at kunne agere i forhold til uansvarlige dyreejere, idet alene trusten om nedskydning har en betydelig præventiv effekt, som trusten om bødder ikke har vist sig at have.

Endelig fremgår det af lovforslaget, at hvis den oplagelsesberettigede ikke selv er i stand til at optage en omstrefjende hund, retter man henvendelse til politiet, der så leder hunden optage. Det virker besynderligt, at man antager, at politiet er i stand til at fange hunden, når andre ikke kan, og Jægerforbundet forholder sig meget skeptisk til, hvorvidt politiet har de fornødne ressourcer til at løfte denne opgave.

Ad pkt. 10: Her præciseres bestemmelserne for aflivningspåbuddet for hunde, der ved overfald skambider mennesker eller andre hunde. Vi hilser med tilfredshed, at man henholder sig til den nedsatte arbejdsgruppes definitioner af såvel "overfald" som "skambid", således at kravet om aflivning på grund af overfald og skambid skal ske på baggrund af henholdsvis direkte aggressiv adfærd og patologisk definerede skader.

Herved undgår man kravet om aflivning i de mange situationer, hvor hunden som resultat af en helt normal hundeadfærd "kommer til/tvinges til" at bide (selvforsvar, beskyttelse af ejer, ejendom m.v.), eller hvor der er tale om bidskader af ubetydelig karakter. Danmarks Jægerforbund kan derfor støtte ændringen i denne paragraf.

Ad pkt. 13: I fortsættelse af ovenstående, kan Danmarks Jægerforbund støtte, at der ved afgørelse om aflivning af hunde skal foretages en hundesagkyndig undersøgelse, hvor omstændighederne omkring bideepisoden skal indgå. Herved fritages politiet for alene at stå med vurderingen af, hvorvidt en bidepisode kræver aflivning efter bestemmelserne om overfald og skambidning.

Danmarks Jægerforbund skal anbefale, at de hidtil gældende regler i Lov om mark- og vejfred ang. muligheden for nedskydning af omstrefjende hunde i helt særlige tilfælde fastholdes i sin nuværende form i den nye hundelov. Alternativt kan vi som nævnt i skrivelsen af 15. juni 2013 acceptere, at beslutning om nedskydning ikke træffes på baggrund af en personlig vurdering af den forurettede, men at beslutningen træffes på baggrund af en vurdering af en myndighed. Endelig skal vi anbefale, at der gives mulighed for, at jæghunde i visse situationer fritages for halsbåndkravet. Med disse bemærkninger kan Jægerforbundet støtte lovforslaget.

Med venlig hilsen

Danmarks Jægerforbund

Claus Lind Christensen
Formand

Hørsholm den 17.oktober 2013

Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

hoering@fvst.dk
cc.: ansg@fvst.dk, mehul@fvst.dk.

DOSO

RØRHOLMSVEJ 5
HØSTERKØB
2970 HØRSHOLM
Tlf. 24776497
E-mail. doso@doso.dk

Hørings svar vedr. Sagsnr.: 2013-15-25-06552 Høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af mark og vejfredsloven

Vedr. Lov om Hunde.

DOSO kan tilslutte sig de foreslåede ændringer mhp. på at forbedre forholdene for lænkehunde og hunde, der opholder sig på steder, hvor der ikke er beboelse. DOSO forholder sig dog undrende over, at man i § 5, stk. 4 forkorter "lænkehundenes" snor med 2 meter – altså fra 5 til 3 meter.

DOSO kan ligeledes tilslutte sig de foreslåede ændringer vedr. "Skambidsparagraffen", idet vi lægger vægt på, at der fremover skal være mulighed for at inddrage en hundesagkyndig til vurdering af hunden samt i hvilken sammenhæng, biddet er sket, forud for at der træffes afgørelse i sagen. Det er DOSO's opfattelse, at den hundesagkyndiges udtalelse bør tillægges afgørende vægt, når der træffes afgørelse i sagen.

DOSO glæder sig over, at observationslisten med 12 hunderacer, udgår, og at ingen af disse racer føjes til forbudslisten.

F.s.a. forbudslisten finder DOSO, at denne bør ophæves, idet hverken "Evaluering af hundelovens forbudsordning LOV nr. 717 af 25/06/2010", I. Meyer, B. Forkman af 12.august 2013 fra Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet, Københavns Universitet, eller udsagn fra eksperter på den afholdte høring på Christiansborg den 2. oktober 2013 berettiger opretholdelsen af denne forbudsliste. Alt peger entydigt på, at ejeren - og ikke hunden - er problemet. Denne konklusion stemmer i øvrigt overens med erfaringer fra andre lande. Det er DOSO's opfattelse, at man bør sætte ind overfor ejeren af en "problem-hund" med krav om, at denne gennemgår uddannelse /opnår

hundekørekort eller i graverende tilfælde fradømmes retten til at besidde

Hørsholm den 17.oktober 2013

Erhvervsstyrelsen
landbrugsloven@naturerhverv.dk

DOSO

RØRHOLMSVEJ 5

HOSTERKØB

Høringsvar vedr. Sagsnr.: 2013-15-25-06552 Høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af Lov om mark og vejfred

Vedr. Lov om ændring af Lov om mark- og vejfred

DOSO-medlemsorganisationerne Kattens Værn og Inges Kattehjem har tidligere fremsendt høringssvar pva. DOSO. Nærværende skrivelse skal således ses som et supplement til det allerede fremsendte.

Den foreslåede lovændring lægger op til, at § 8, stk. 2-5 i den gældende lov ophæves og dermed muligheden for at kræve, at dyrets besidder skal betale et beløb for at få udleveret det omstrejfende dyr

(optagelsespenge) samt godtgørelse for foder og pasning. Begrundelsen for dette lyder: "retten til at kræve godtgørelse for foder og pasning formodes ikke at blive brugt i praksis".

DOSO kan ikke tilslutte sig at retten til optagelsespenge fjernes, idet denne mulighed benyttes af vore medlemsorganisationers internater i forbindelse med indbragte katte, kaniner, løsslupne pelsdyr mv. Muligheden er af grundlæggende betydning for, at internaterne kan fortsætte hidtidig praksis med at tage imod sådanne bortløbne familiedyr.

Uddybende oplysninger og forslag til ændring af foreliggende forslag

Et internat oplyser således, at alle indkomne katte fremlyses på internatets hjemmeside med billede samt beskrivelse af, hvor de er fundet, og i ca. 10 % af tilfældene findes ejerne. Når ejeren henter sin kat, betales samtidig de udgifter, internatet har haft til pasning samt foder. Typisk betales det samme beløb som pensionspris. Hertil lægges eventuelle udgifter til dyrlæge og vaccination mm.

DOSO foreslår således, at der i loven bibeholdes en § med følgende indhold:

"For optagne tamkatte, kaniner, løsslupne pelsdyr mv., der anbringes på internat, skal besidderen ved udlevering betale for ophold og pasning".

Med venlig hilsen

Peter Møllerup
Formand

Birgith Sloth
Konsulent

hunde. F.s.a. hundekørekort foreslår DOSO en differentiering, således at der stilles særlige krav ved besiddelse af fysisk stærke hundetyper og/eller hundetyper, der er særlig krævende m.h.t. daglig motivation og egentlig opdragelse.

Vi noterer os bl.a., at det ikke er muligt at racevurdere en hund ud fra dens udseende. Endvidere er det for nuværende ikke videnskabeligt muligt i Danmark - ud fra DNA analyse - at fastslå, hvilken race eller evt. blanding en hund består af. I den forbindelse noterer vi os ligeledes, at man ikke lovmæssigt har lagt sig fast på hvor stor en genetisk del af en forbudt race, der skal være i en blandingshund, for at denne kan anses for at være omfattet af forbuddet.

Vi finder kravet om omvendt bevisbyrde i forbindelse med dokumentation af en hunds race, helt uacceptabel f.s.a. almindelig dansk retspraksis, og noterer os at denne bestemmelse skaber utryghed blandt mange ejere af de ca. 400.000 blandingshunde, der er registrerede i Danmark.

DOSO har noteret sig, at allerede i henhold til lov nr. 385 af 28. maj 2003 om ændring af lov om hunde § 6, stk. 2 kunne politiet - hvis en hund havde forvoldt skade, eller der var grundlag for at antage, at den pågældende hund kunne være farlig for sine omgivelser - give besidderen pålæg om, at hunden, når den ikke holdtes indelukket, skulle føres i snor eller være forsynet med mundkurv eller begge dele. Denne bestemmelse er videreført mere detaljeret i loven af 2010. DOSO finder, at denne mulighed kun i alt for ringe omfang blev benyttet af politiet i perioden fra 2003 til 2010, og at en større anvendelse af bestemmelsen ville have overflødiggjort den drastiske beslutning om raceforbud jf. loven af 2010.

DOSO opfordrer således til, at man fjerner forbudslisten og i stedet på individuelt niveau anvender krav om snor og mundkurv for hunde, der forvolder problemer, således som det var tiltænkt jf. ovennævnte paragraf 6, stk. 2.

Med venlig hilsen

Peter Møllerup
Formand

Birgith Sloth
Konsulent

DOSO

RØRHOLMSVEJ 5

HØSTERKØB

Anima, Dansk Dyreværn Århus, Dyrenes Dags Komité, Dyrenes Venner,
Dyreværnet-Værn for Værgeløse Dyr, Hundens Tarv, Husdyrenes Vel Fyn, Inges Kattehjem, Kattens Værn,
Nyt Hesteliv, Svalen, WSPA
Als og Sundsveds Kattefond,
Danish Friends of Animals, Dankas Animals, Dyrenes Alliance, Dyrenes Stemme, Hestens Værn,
Pindsvinevennerne i Danmark, Vilde Delfiner

Fra: Dyreinternat <dyreinternat@ddaa.dk>
Sendt: 29. september 2013 10:52
Til: Fødevarestyrelsen høring; Anne Sofie Grove (FVST); Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

Kommentarer til Forslag til Hundeloven

Vi har gennemgået jeres fremsendte Forslag til Revision af hundeloven, og har med nogen skuffelse konstateret, at man ikke i lovforslaget har taget stilling til følgende:

Ejerskifte:

Dansk Dyreværn Århus har ved rigtig mange lejligheder påpeget vigtigheden af, at det bør påhvile sælger – og ikke køberen af en hund, at den bliver omregistreret. Som det er i dag, er det købers pligt, at sørge for det. Når en chipmærket omstrejfende hund bliver bragt ind på et internat, og man kontakter den registrerede ejer, kan de blot sige, at de har solgt hunden, og ikke kan huske til hvem, hvorefter regningen går til politiet. Det betyder, at skatteyderne kommer til at betale de udgifter, der retteligt burde påhvile ejeren.

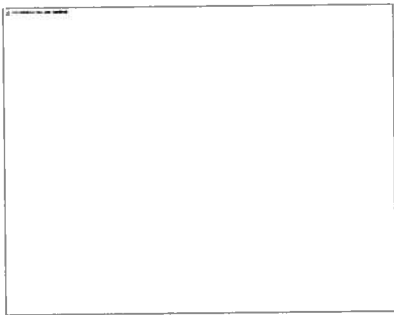
Det er helt absurd! Ved at ændre loven, så omregistreringen i stedet påhviler sælger, har man altid en aktuel ejer, hvilket er juridisk bindende. Ved at ændre loven, er det registreret ejer, der kommer til at betale bøde, ophold osv., så det ikke længere er en offentlig udgift, og dermed er der meget større sandsynlighed for, at sælger med det samme sørger for, at hunden bliver omregistreret til den korrekte ejer. Det vil desuden lette arbejdet for både politiet og internaterne, og politiet vil spare en del penge, da regning fra internat/pension dermed påhviler ejeren.

Internerede/beslaglagte hunde:

Vi har flere gange gjort Fødevareministeren opmærksom på, at dyr der beslaglægges, fordi de enten er forbudte, vanrøgtede eller lignende, kan være internerede i op til 18 måneder, før der afsiges dom i sagen, hvilket må siges at være en klar overtrædelse af §1 og §2 i dyreværnsloven. Især når det drejer sig om hunde, da de ikke tåler at stå i et bur så længe, uden det giver mentale mén. Så selvom hunden "vinder" sagen, så har den alligevel tabt, fordi den næsten er umulig at omplacere bagefter. Desuden er det en kæmpe udgift for samfundet (igen skatteyderne). Dansk Dyreværn Århus har derfor indtrængende bedt om, der indføres en maksimal interneringstid for beslaglagte hunde, så der skal falde dom i sagerne indenfor en nærmere angivet tidsramme (max. 3 måneder). Dermed vil flere af hundene efterfølgende kunne reddes, og sagsomkostningerne mindskes!

Vi håber inderligt, for dyrenes skyld, at I vil medtage ovenstående input ifb. revision af Loven.

Med venlig hilsen
Anne Trane
Bestyrer
Dansk Dyreværn Århus
OBS! NY mailadr.:
dyreinternat@ddaa.dk

Dyrenes Beskyttelse
Sekretariatet

7. oktober 2013
Dok.nr.: D13-52590

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

Dyrenes Beskyttelse (DB) finder det fremsendte lovforslag til Lov om ændring af lov om hunde uambiløst, idet raceforbuddet ikke ophæves. Dyrenes Beskyttelse ser positivt på de andre ændringer i lovforslaget.

DB mener overordnet, at hundelovens § 6 stk. 1 skal lages i anvendelse i langt højere grad end tilfældet er i dag. Hvis paragraffen oftere håndhæves, vil mange problemer med farlige hunde kunne undgås. Der bør afsættes flere ressourcer til at håndhæve denne paragraf hos politiet.

DB har følgende bemærkninger til det fremsendte lovforslag:

Ad § 1 a, stk. 1
Raceforbuddet ønskes ophævet, idet der er tale om et adfærdspøblem og ikke et raceproblem. DB er dog parat til at gå ind for et raceforbud, såfremt der kan findes evidens for, at alle individer af en race kan karakteriseres som værende farlige. Evalueringsrapporten fra KU/SUND dokumenterer ikke, at raceforbuddet har haft en effekt, og giver derved ikke nogen faglig begrundelse for en fastholdelse af raceforbuddet, som lovforslaget lægger op til.

Ad § 5 a i f. forslag til Lov om ændring af lov om hunde
I det nuværende lovforslag findes der ikke mindstekrav til hundegårdens areal. DB foreslår, at dette indføres i loven. Arealkravene kan evt. baseres på de krav, der findes i Bek. nr. 1466 af 12. december 2007 om erhvervsræsssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundehjemmaler.

Ad § 6, stk. 2
DB foreslår, at der oprettes adfærdskurser for såvel hunde som ejere, der betyder, at man efter bestået prøve kan erhverve sig et hundekørekort. Kurset skal være en påbudsmulighed for politiet efter hundelovens § 6, stk. 2 på linje med hegnning, bånd og mundkurv.

Yderligere ønsker DB, at påbud om båndpligt i hundelovens § 6, stk. 2 nr. 3 udvides til også at gælde strejfende hunde.

Ad § 6, stk. 5

Stk. 5. Hvis en hund ved et overfald eller ved anden uacceptabel og farlig adfærd har bidt et menneske eller en anden hund, og hvis biddet ud fra en patologisk definition kan betegnes som skambid, skal politidirektøren lade hunden aflive."

Her foreslår DB, at den patologiske definition på et skambid, jf. rapporten fra arbejdsgruppen om skambid, skrives ind i loven, da der ikke skal herske tvivl om, hvad der helt præcis menes med denne betegnelse.

1

Med venlig hilsen

Britta Riis
Direktør

Jens Jokumsen
Projektleder for familiedyr og intermater

Fødevareministeren argumenterer for en manglende effekt af raceforbuddet, da mange af de forbudte racer stadig er i gadebilledet. Derfor opfordrer DB ministeren til at indskrive en revisionsbestemmelse, der giver ministeren anledning til, at kigge på raceforbuddet, når de forbudte racer formodes at være døde grundet alder.

DB har tidligere sendt et hørings svar vedr. Forslag til ændring af lov om mark- og vejfred. Dette hørings svar er stadig gældende.

Yderligere spørgsmål til ovenstående hørings svar besvarer vi gerne.

2

Fødevarestyrelsen

Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

hoering@fvst.dk

ansg@fvst.dk

mehul@fvst.dk

8. oktober 2013

Høringssvar i forbindelse med ændringen af hundeloven 2013

Dyreværnet – Foreningen til Værn for Værgeløse Dyr er en af de organisationer i Danmark, der med størst tydelighed kan se og mærke effekten af hundeloven fra 2010. Både på dyrene, men også på hundeejerne.

Såfremt hundeloven ikke ændres på afgørende punkter, må i hundredtusindvis af danske hundeejere – for ikke at tale om tilrejsende turister - fra nu af leve i uvished og frygt for at deres hunde bliver racevurderet fejlagtigt af ikke-eksperter og dermed dømmes til aflivning. Vi finder denne situation dybt paradoksal, idet hovedargumentet for ændring af loven netop er ”**at sikre borgernes generelle følelse af tryghed**” (fødevareministeren på høringen om hundeloven Christiansborg, 2. oktober 2013).

På tyndest mulig is fra start

Regeringen beslutter i 2010 at forbyde 13 hunderacer i Danmark, netop for at danskerne kan føle sig trygge. Det sker, selvom regeringens egne eksperter - justitsministeriets lovforberedende udvalg, den danske dyrlægeforening, Dyreetisk Råd og Københavns Universitet – alle *fraråder* dette med begrundelsen: At det ikke løser problemet med hundebid.

Samtidig med at loven vedtages, besluttet det, at loven skal evalueres efter tre år. Man undlod dog at pålægge Politi, hospitaler og dyrlæger krav om at journalisere samtlige bidskader fra hunde på dyr og mennesker i perioden. Dermed mistede man samtidig mulighed for at indhente et statistisk holdbart materiale at evaluere på.

Evalueringen bliver igangsat i 2013, men besværliggøres af det manglende statistiske grundlag. Det lykkes dog Fødevarestyrelsens evalueringsgruppe i løbet af seks måneder at fremkomme med en seriøs evaluering, der på alle punkter kommer frem til de konklusioner, som justitsministeriets lovforberedende udvalg konkluderede i 2010.

Politiet fremhæver i den forbindelse gentagne gange, at deres sags-system ikke kan levere de ønskede statistikker. Dels fordi man ikke har indberettet samtlige bidsager i systemet og dels fordi systemet ikke er opbygget til at kunne producere det statistiske materiale. Trods dette tungtvejende faktum, fremskaffer politiet nogle tal, som der efterfølgende lægges stor vægt på fra politisk side. Dette på trods af, at politiet erklærer, at tallene ikke kan bruges til at udlede det, som man gerne vil udlede. Alligevel er disse mangelfulde statistikker alene grundlag for at fastholde raceforbuddet.

Det forekommer tydeligt, at hundeloven er baseret på følelser og fornemmelser frem for fakta.

Dyreværnet skal udtrykke sin meget store betænkelighed og utryghed ved denne fremgangsmåde.

Alle kan nu rammes og utrygheden er total

Dyreværnet fokuserer på en yderst alvorlig sideeffekt af forbuddet.

Ifølge Dansk Hunderegister er der ca. 600.000 hunde i Danmark. 2/3 af disse er blandingshunde uden stamtavler.

Det er blevet pointeret, at raceforbuddet ikke skal ramme blandingshunde af lovlige racer, men det er præcis dét, der sker, da hundeloven hviler på omvendt bevisbyrde (at ejeren skal kunne bevise sin hunds ophav).

Det er indlysende, at de fleste blandingshundeejere ikke kan bevise, hvilke racer der er i deres hund. Dermed kan raceforbuddet bruges imod samtlige blandingshunde i Danmark. Hundeloven rammer således IKKE kun de 13 udvalgte og erklærede ulovlige racer. Hundeloven rammer de flere end 400.000 blandingshunde, vi har i Danmark.

Fakta er, at Dyreværnet modtager mange blandingshunde. Kun ca. 1% af de hunde, Dyreværnet modtager, har en stamtavle.

Dyreværnet, der har et årelangt og fremragende samarbejde med politiet, kender til flere sager, hvor hunde er blevet fejlagtigt racevurderet og dermed dømt til aflivning. Som den eneste

organisation af sin art i Danmark med en erklæret NO KILL-politik, kan Dyreværnet ikke støtte op om, at sunde, raske og velfungerende familiedyr aflives på så usagligt et grundlag, som tilfældet er i dag.

Hvorfor rammes alle blandingshunde i Danmark?

- Alle eksperter – inklusiv de eksperter, som ministeren selv har indkaldt i forbindelse med evalueringen af loven - fastslår, at man ikke kan racevurdere en hund på dens udseende.
- Man kan ikke dna-teste hunde i Danmark. Derfor kan man ikke med sikkerhed vurdere, hvilke racer, der er i en blandingshund.
- Ejer man en blandingshund, kan man ofte ikke dokumentere, hvilke racer der er i den.
- Til tider vil hundeejere ikke kende faderen til hvalpene, da tæven kan være blevet drægtig undre en strejfetur, hvor ejeren først efterfølgende har fundet ud af, at tæven er drægtig.
- Der er ingen retningslinjer for, hvordan man skal kunne dokumentere, hvilke racer ens blandingshund indeholder.
- Mange blandingshunde er ofte blandet af flere end to forskellige racer. Et hvalpekuld kan derfor komme til at se meget forskellige ud.
- Hvis f. eks politiet, "tror", eller synes, at en hund ser ud til at indeholde en ulovlig race, og ejeren ikke kan modbevise dette, er hunden på stedet dømt til aflivning, da man i Danmark ikke kan dna-teste.

Realiteten er, at man har indført et raceforbud, som er umuligt at håndhæve, da man i Danmark ikke kan bevise, hvilke racer, en hund indeholder.

Hvordan kan man undgå at blandingshunde rammes i Danmark?

- Ved ophævelse af raceforbuddet (vel usandsynligt, da ministeren har lagt sig fast på raceforbuddet, på trods af hendes egne eksperters tydelige ord for, at dette savner grund i fakta).

- Ved eventuelt at indføre restriktioner for, hvem der må eje og avle visse hunderacer.
- Ved at sikre, at bevisbyrden for, at den enkelte hund indeholder en ulovlig race pålægges politiet og ikke ejeren, som den retteligen gør i alle andre sager.

Der findes en ganske fleksibel og let løsning på problemet

Eksperterne skyder hundeloven ned. Ingen støtter det faktuelle grundlag, hundeloven er bygget på. Heller ikke politiet. Mængden af kritik er overvældende, men der findes en løsning på væsentlige dele af de problemer, hundeloven skaber for alle. En løsning, der oven i købet tillader det problematiske, men politisk funderede forbud, der potentielt rammer alle hunde i Danmark, at forblive i effekt.

Hvis raceforbuddet af politiske grunde fastholdes, bør følgende, som minimum, være på plads:

- I dag eksisterer der en dispensation i hundeloven – men kun for erhvervsdrivende. For erhvervsdrivende er der givet tilladelse til at eksportere hunde til udlandet indtil 2015. Vi foreslår, at lade denne dispensation omfatte professionelt drevne internater og dyreværnsforeninger, også.

Gør gerne dispensationen tidsbestemt. Herved løses problemerne for alle parter: For hundeejerne. For dem, der ønsker hundene ud af Danmark. Og ikke mindst for politiet, der ikke længere skal agere dommer og bøddel på fornemmelser. Giv Dyreværnet, og andre professionelt drevne dyreværnsforeninger og internater, dispensation til at sende hunde, hvor der er tvivl om race, til nabolande, hvor hunden er lovlig. Eventuelt til trygge hjem eller dyreværnsforeninger længere væk i Europa. Vi understreger, at hvis en sådan tilladelse gives til professionelle, vinder alle – både dem, der ikke ønsker hundene og dem, der holder af hunde. Og de største vindere ved denne løsning bliver: Hundene.

Med venlig hilsen

Signe Sehested Lund, direktør, Dyreværnet – Foreningen til Værn for Værgeløse Dyr

Nina Amdi Carlsen, Udrykningsansvarlig

Mette Hulstrøm (FVST)

Fra: Karin Høy <hot.shoots.weimaraner@gmail.com>
Sendt: 18. oktober 2013 23:04
Til: hoe-ring@fvst.dk; Fødevarestyrelsen høring; Anne Sofie Grove (FVST); Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: Hørings svar

Til Fødevare minister Karen Hækkerup (s),

Vi er mange der ikke ønsker at deltage i den offentlige debat.
Men vi er helt enige i loven skal bestå samt rettelse af skam bidnings paragraffen.

Mange modeller har været forsøgt i andre lande - der i blandt Holland.
Efter de har ophævet forbuddet svømmer internaterne over af kamphunde samt blandinger heraf.

Calgary modellen har slået fejl.

Mange lande har både forbud og påbud imod farlige racer -
Pt har Sverrig et stort problem med disse aggressive hunde.
USA har højeste score for mennesker og børn der er dræbt. Andre lande følger godt med.

Så vi ønsker et forsat forbud. Heller forebygge end helbrede er vores motto.

Vi vedlægger link til Hollands situation samt Calgary.

Med venlig hilsen

Os der har oplevet vores hunde er angrebet og dræbt.

<http://17barks.blogspot.nl/2012/06/pit-bulls-and-shelter-bankruptcy.html?m=1>

<http://fullcomment.nationalpost.com/2013/08/22/barbara-kay-dog-bites-man-again-and-again/>

Karin Høy
"Enghaven"
Hylledevej 11
4640 Faxe - DK
+45 5676 8014
www.hotshoots.dk

Høringsvar til : Forslag til lov om ændring af lov om hunde.

Hundelovens formål er at beskytte mennesker mod hunde.

I 2011 ⁱ⁾ blev hen ved 4.200 mennesker skambidt af hunde og måtte efterfølgende søge lægehjælp. Antallet af skambid har i de 23 år, hvor der har været målt på det, ligget konstant på mellem 4.000 og 5.000 om året. Hvilket betyder, at der i den målte periode er over 100.000 mennesker, der er blevet skambidt, heraf 40.000 børn. Og her er kun tale om de skambid fra hunde, som efterfølgende har krævet lægebehandling på en skadestue. Hvor stort antallet af andre bid udgør, findes der ingen statistikker på.

Det fremsatte *forslag til lov om ændring af hundeloven* indeholder ingen initiativer til at nedbringe antallet af skambid snarere tværtimod, da det i visse tilfælde fremover vil være legalt for hunde at skambide mennesker.

På et interessentmøde om hundeforbudsordningen med den daværende fødevareminister Mette Gjerskov den 13. marts 2013, omhandlende tilrettelæggelse af hundelovens evaluering, gav hun udtryk for, at en revision af hundeloven også ville tilgodese de personer som grundlæggende ikke bryder sig om hunde, føler sig utrygge ved eller er direkte bange for løse hunde. Dette er på ingen måde opfyldt i det fremsatte lovforslag.

På trods af, at formålet med hundeloven netop er at beskytte borgerne mod hunde, (hundenes beskyttelse findes i dyrevelfærdsloven), har der i det nedsatte Udvalget om hunde, hvis betænkning danner grundlag for det fremsatte lovforslag, ikke været nogen repræsentant for den ca. 25 % ⁱⁱ⁾ store gruppe af befolkningen, som ikke bryder sig om hunde, ej heller nogen der har talt på vegne af de over 100.000 som er blevet skambidt siden 1990. Derimod har de 6-7 % af befolkningen, som holder hunde, været repræsenteret af: Dansk Kennel Klub, Danmarks civile Hundeførerforening og Den Danske Dyrælgeforening.

Ifølge bemærkninger til *Forslag til lov om ændring af lov om hunde*, er baggrunden for lovforslaget bl.a. et antal skambidssager der har været genstand for omfattende offentlig debat.

I alle de omhandlede sager, har der imidlertid været tale om, at hundeejerne ikke har overholdt den eksisterende hundelov, da de ikke har haft deres hunde i snor, eller har haft den fulde kontrol over deres hunde. Der er altså ikke tale om at hundeloven på dette område er uhensigtsmæssigt og derfor bør laves om, men udelukkende om at hundeejerne har opført sig uansvarligt, ved at lade deres aggressive hunde løbe løs.

Det er imidlertid lykkedes diverse hundeorganisationer med disse sager at fjerne fokus fra det virkelige problem ved hundeloven: At der hvert år skambides mellem 4.000 og 5.000 mennesker. Derudover kommer ca. 3.000 personer hvert år til skade og må søge lægehjælp på grund af andre ulykker forårsaget af hunde. Faldulykker og trafikuheld, som hovedsageligt skyldes at hundene løber løs.

Et meget enkelt og virkningsfuldt forslag vil derfor være et påbud om at hunde altid skal føres i snor. Der kan så oprettes afgrænsede områder, hvor hundeejeren kan lade hunden færdes uden snor (mindre parker i byerne og hundeskove), men på alle andre offentlige veje, stier eller pladser skal hunde altid føres i snor. Udover at nedbringe antallet af skambid fra hunde, vil et sådan lovforslag også fjerne den frygt som er hos mange, når de møder løse hunde.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer:

§ 1 a. Besiddelse og avl af følgende hunde er forbudt.

Af bemærkninger til lovforslaget fremgår at opretholdelse af forbuddet mod de 13 hunderacer er begrundet i et ønske om at varetage hensynet til borgernes sikkerhed og tryghed, og befolkningens frygt for at blive angrebet af hunde på offentlige gader og veje.

En undersøgelse foretaget af Københavns Universitet siger at 63 % af ikke hundeejere støtter dette forbud. Da der ikke er spurgt ind til specifikke hunderacer, kan det derfor slutes, at befolkningen ikke kun føler sig utrygge ved at møde en af de nu forbudte 13 hunderacer, men betydelig flere hunderacer, f.eks. en af de 12 hunderacer som er opført på observationslisten, idet disse hunde også har en størrelse og et udseende, der er egnet til at skabe frygt.

§ 3 stk. 1

Af denne § fremgår at: *det er forbudt at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelige færdsel, uden at de enten føres i bånd eller er ifølge med en person, som har fuldt herredømme over dem.*

Fuldt herredømme over hunden, er et ikke anvendeligt begreb, da alle hundeejere til enhver tid vil hævde, at de har den fulde kontrol over deres hunde, på trods af, at de i realiteten ikke er i stand til at kalde dem til sig. Derfor bør dette begreb udgå af hundeloven, og erstattes af: at hunde altid skal føres i snor.

Denne ændring vil også gøre det lettere for politiet at administrere loven.

§ 3 stk. 2

Af forslaget fremgår, at ejeren på hvis grund, hunden strejfer, har ret til at indfange hunden.

Det er for os, som ikke bryder os om hunde eller er bange for hunde, meget grænseoverskridende og helt uacceptabelt at have løse hunde på vores grund. Ifølge det nye lovforslag har ejeren af grunden lov til at indfange hunden. Det fremgår imidlertid også af bemærkninger til lovforslaget på side 23, at det er en acceptabelt adfærd fra hundens side, at den skambider et menneske hvis personen:

”Tager fat i hunden, holder hunden fast, opfører sig truende overfor hunden, eller at hunden er i forsvarsposition overfor personen og derfor bider i angst. Alle disse fire situationer kan meget let opstå, når man forsøger indfange en hund, men et skambid vil ifølge den nye paragraf (§ 6 a stk. 5) i hundeloven fremover være acceptabel adfærd fra hundens side. Hvilke indebærer at hvis en løs hund skambider en inde på ens egen grund, så sker der ikke nødvendigvis nogen sanktioner overfor hunden eller hundeejeren. Hvilket i praktisk betyder at, at man fremover blot skal acceptere at have strejfende hunde på sin grund, da det vil være forbundet med en ikke ubetydelig risiko at forsøge at indfange dem. F.eks. hvis man forsøgte at indfange en dobermann eller en rottweiler.

I tilfælde hvor hunde strejfer (forlader hundeejers grund uden opsyn), bør det helt rimelige krav være, at hundeejeren får påbud om at indhegne sin grund og holde hunden indenfor indhegningen.

§ 5 stk. 1

Af denne paragraf fremgår det: På besidderens bopæl må en hund kun undtagelsesvis holdes bundet.

Denne regel kan give problemer, når hunde strejfer, hvorfor reglen bør være, at besidderen hvis vedkommende ønsker at lade sin hund løbe løs på grunden, skal denne indhegnes.

§ 6a stk. 3

Af denne paragraf fremgår, at omstændighederne omkring bideepisoden skal indgå i den hundesagkyndiges undersøgelse.

I bemærkninger til lovforslaget fremgår endvidere, at der i vurdering af bideepisoder skal tages hensyn til hundenes naturlige adfærd, da skambid kan betragtes som normal eller acceptabel, og blot være udtryk for hundes almindelige naturlige instinkter

Hvis hundes naturlige adfærd i visse situationer er at skambide, hvordan kan man så acceptere, at de ikke altid skal holdes i snor?

Udvalget om hunde finder desuden ikke, at der er grund til skelne mellem om en hund skambider en anden hund eller f.eks. et barn.

Mennesker og hunde kan ikke sidestilles, men i forslaget sidestilles mennesker med dyr!

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår endvidere, at der skal være opfyldt to kriterier, før en aggressiv hund aflives.

Der er således ikke nok at et menneske bliver skambidt. Der skal også være tale om et overfald / uacceptabelt adfærd fra hundens side.

Tilsvarende er det heller ikke nok, at hunden overfalder et menneske og bider det flere gange, hvis der ikke samtidig er tale om et skambid (sår der kræver syning).

Kun hvis begge betingelser er opfyldt, skal politiet træffe afgørelse om aflivning. Hvis derimod kun den ene betingelse er opfyldt, skal det i stedet vurderes, om der kan gives pålæg efter §6 stk 2, nr 1-4. Da der her kun er tale om at politimesteren kan, men ikke skal give et påbud, betyder det, at det ikke nødvendigvis er forbundet med straf for en hund enten at overfalde eller at skambide f.eks. et barn.

Her bør der klart skelnes mellem bid af mennesker og bid af dyr, da såvel skambid som overfald i sig selv bør bevirke at hunden skal aflives, hvis det er mennesker der bides.

Der er i dag heller ingen krav om, at hunde der bider, uden at der er tale om et skambid, fremover altid skal føres i snor og bære mundkurv, hvilke som minimum burde være tilfældet.

Problemer i den nuværende hundelov som Udvalget om hunde ikke har forholdt sig til:

Til bemærkningerne til lovforslaget side 15 står: ”at det meget ofte er ejeren, i lige så høj grad som hunden, der er problemet i de sager, hvor hunden påfører andre voldsom skade.” På den baggrund kan det undre, at der intet steds i *forslaget til lov om ændring af lov om hunde* opereres med at personer kan fradømmes retten til at holde hund i en kortere eller længere periode.

Som der er i dag, kan hundeejere dagen efter, at de har fået aflivet en hund på grund af skambid, anskaffe sig en ny.

Trafikuheld

Sanktioner overfor hunde der forfølger cyklister eller vælter dem omkuld. Hvis der ikke indføres et generelt forbud mod at hunde må løbe løs, så burde der i det mindste være et krav at disse hunde fremover altid holdes i snor eller inde på ejerens indhegnede grund.

Løse hunde efter mørkets frembrud

Da det for mange i sig selv er ubehageligt at møde løse hunde, er dette ekstra ubehageligt, når det sker efter mørkets frembrud, hvorfor der som minimum bør indføres et forbud mod løse hunde i ”lygtetændingstiden”.

Hundes efterladenskaber

Der er heller ikke i lovforslaget indføjet en pligt for hundeejere til at fjerne hundenes efterladenskaber.

Det må være rimeligt at det pålægges hundeejere at fjerne hundeeskrementer fra offentlige arealer.

Med venlig hilsen

Henrik Nilaus

forfatter

Slotsvænget 21 B

3400 Hillerød

Mail: henrik.nilaus2tiscali.dk

Tlf. nr. 22 77 29 75

ⁱ Ulykkes Analyse Gruppen (AUG) Odense Universitet

ⁱⁱ Tal fra Journalist Stig Olesen og terapeut Erik Lunøe

Bevar den nye Hundelov

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

15. oktober 2013

Hørings svar vedr. Hundeloven

Bevar den nye hundelov vil gerne udtrykke en stor tilfredshed med lovforslaget, idet det tilgodeser det meste af det, vi ønsker for en hundelov:

- 1) **Skambidningsdelen** præciseres, så der tages hensyn til både omstændighederne, og til selve bidskaden ved en bidepisode. Desuden inddrages en hundesagkyndig, hvis enten politi eller hundeejer måtte ønske det. Det tror vi kan sikre, at de farlige hunde aflives. Ingen almindelig familiehund vil da være i fare for aflivning, hvis den har udvist normal hundeadfærd i forbindelse med en mindre bidskade.

Dog er der problem vedr. opstaldning af evt. bidende hund/e. Vi har især i det seneste år oplevet, at talrige hunde er blevet bortført fra de internater, hvor de har været opstaldet. Kan man på nogen måde sørge for bedre sikring af de steder, hvor en given hund anbringes, indtil sagen er afklaret?

- 2) **Forbud mod 13 racer** mener vi er den eneste mulighed vi har for at dæmme op for de voldsomme bidsager.
Hvis vi skal "skære" helt ind til benet, så er vi af den overbevisning, at hunde fødes med visse nedarvede genetiske egenskaber. Og netop for Pitbulls vedkommende, så drejer det sig om artsfælleaggression (byttedrift rettet mod artsfæller). Denne specifikke genetiske egenskab er årsagen til, at så mange hundeejere idag har oplevet at få deres hund bidt ihjel eller skambidt af netop en hund af pitbulltype. De øvrige racer på listen er de vogtende hyrdehunde, som vi ikke har de store erfaringer med herhjemme. Men tænker man igen på, hvad hundene er "designet" til, så har vi ikke de rette forhold for disse hunde i Danmark og risikoen for at nogen uforvarende trænger ind på disse hundes område/revir, med mulighed for alvorlige bidskader/overfald til følge, er alt for stor.

For alle 13 racers vedkommende gælder, at det ikke er en race/type hund for hvem som helst. De har hver især medfødte egenskaber der kræver, at man som ejer tager stort hensyn til dette. Dels m.h.t. opdragelsen/socialiseringen af hunden, men bestemt også i omgangen med andre hunde og mennesker og sikkerheden omkring den daglige færden med hunden.

Den klassiske bemærkning fra ejer af en af de forbudte racer, når den har overfaldet/skambidt/dræbt en anden hund er, at det har den aldrig gjort før, og den er bare så sød og dejlig en familiehund. Ja lige indtil den dag, hvor den overfaldt en anden hund!

Vi er klar over, at hvert enkelte individ er udstyret forskelligt fra naturens side; byttedriften kan ligge mere eller mindre latent i hunden. MEN det ligger der faktisk, og hundens ejer finder først ud af det, når hunden bliver kønsmoden, og begynder at vise en eller anden form for aggression/byttedrift overfor andre hunde. Oftest opdages det for sent, når ulykken desværre er sket

Bevar den nye Hundelov

Det er bekymrende, at mange mennesker tror, at det er ejeren alene, der gør hunden til det den er. Man kunne fristes til at sige, at alene af den grund skal vi fortsat have det raceforbud. En farlig hund kan blive ekstremt farlig i de forkerte hænder.

Selvfølgelig er opdragelsen vigtig for, hvordan hunden bliver som voksen. Men nedarvede instinkter kan ikke fjernes. Med lidt "held" kan man dæmpe det med målrettet og god træning, men det forsvinder ikke. Der er formodentlig en grund til, at de der ønsker at benytte hunde til kamp, netop vælger en hund med pitbullblod i årerne, fremfor f.eks. en puddel eller en labrador?

- 3) **Observationslisten** ser vi gerne bibeholdt i forhold til racerne Rottweiler og Staffordshire Bull Terrier.

Der har været nogle meget grimme bidsager, hvori de to racer har været involveret., også bidskader på mennesker. Vi mener ikke en observationsperiode på 3 år er nok tid til, at observere de to racer i.

- 4) **Den omvendte bevisbyrde** er alfa og omega i forhold til at undgå avl på de ulovlige racer, og den bør derfor bevares.

Der har været talt og skrevet meget om hundeejeres retssikkerhed vedr. den omvendte bevisbyrde. Er alle hunde uden stambog nu i fare for at blive aflivet, fordi ejer ikke kan dokumentere hundens rette ophav? Nej, selvfølgelig ikke, for det står jo allerede i loven fra 2010, at politiet skal have en god grund til at bede en ejer gøre rede for hundens ophav. Hunden skal enten ligne en af de forbudte racer, eller der skal være andre former for indikationer på, at der er tale om en forbudt hund. Desuden vil den omvendte bevisbyrde også kunne have en positiv effekt i kampen mod udenlandske illegale hundehandlere og den vil medvirke til at gøre folk mere ansvarlige ved anskaffelse af hund/hvalp., idet køber skal kende sin hunds ophav/baggrund.

Vi er bekendt med, at der kun er aflivet 465 hunde p.g.a. raceforbuddet siden 2010, højst sandsynligt fordi nogen har avlet på de forbudte hunde. Så den udbredte skræk for at få konfiskeret sin hund, fordi man ikke kan redegøre for hundens ophav, har ikke hold i virkeligheden, men er et resultat af en skræmmekampagne indledt af nogen, der har en "anden dagsorden".

Kunne man måske overveje en eller anden straf (måske en stor bøde) til dem, der avler på de ulovlige racer?

Bevar den nye hundelov-gruppen har også overvejet, hvad det egentlig er, vi kan opnå med en hundelov. For os er det allervigtigste, at vi kan være trygge og sikre i vores hverdag og i omgangen med hundene omkring os.

Vi erkender, at der sker mange bidskader jævnt fordelt over det ganske land. Og at de fleste sker i familiens skød, i leg eller med en kendt hund. De skader vil fortsat ske, og det er ikke dem, hundeloven skal bruges til at undgå.

Hundeloven kan bruges til at undgå de rigtig grimme overfald, og vi mener lovforslaget er et godt bud på netop dette.

Med venlig hilsen

Bevar den nye hundelov

Mette Hulstrøm (FVST)

Fra: sheila flindt <chiinchiilla@gmail.com>
Sendt: 18. oktober 2013 23:56
Til: Anne Sofie Grove (FVST); Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: hørings svar

Til Fødevarer minister Karen Hækkerup (s),

Vi er en voksende gruppe af bekymrede borgere der hermed kommer med vores svar på høringen om den nye evaluerede hundelov.

Det er et godt lovforslag, da der bliver taget højde for de forbudte racer, som vi ønsker skal forblive på listen over forbudte hunde på grund af deres farlighed og fordi de bruges som pressionsmiddel overfor andre hundeejere til at skabe frygt og usikkerhed.

Loven af 2010 har betydet en stor ændring i gadebilledet, det er blevet mere trygt at færdes på gader og stræder der er færre kamphunde og en del af dem er nu iført fast line og den lovbefalede mundkurv.

Det er jo ikke lovgivningen der er ansvarlig for at...

Visse individer ikke vil overholde loven.

Det vil sige at de stadigvæk avler på deres ulovlige hunde, men så kalder racerne noget andet.

Der er stadigvæk flere der nægter at bruge mundkurv på deres ulovlige hund.

Det er dog ikke loven der er noget i vejen med dem der bryder den.

Den foreslåede evaluering af skambids paragraffen og med rum for at en adfærds konsulent skal være med til at vurdere om en hund har skambidt er blevet god og lettere at forstå og administrere af lovhåndhæverne.

Det er også fint at retten til at skyde en omstrefende hund ophører.

Alt i alt er det et lovforslag som vores gruppe kan gå ind for, så håber vi hermed at loven bliver vedtaget i den for som vores Fødevarerminister har foreslået.

Vi har videnskabelige dokumentationer der understøtter fagligheden i et forbud - blandt andet har vi taget udgangspunkt fra lande der har årelange tilbagevendende drab, skambidning og hundekampe fra racer så som Pitbull, American Amstaff og American Bulldog samt Kangal.

Ikke mindst har vi skævet til hvordan forholdene i Holland ser ud i dag efter forbuddet blev ophævet: 80% af internat hunde er af disse typer og kan ikke afsættes til almindelige hjem da de i reglen er meget aggressive-

Vi vedlægger link til undersøgelser der understøtter ovenstående.

Tak for et godt og ikke mindst tilfredsstillende arbejde.

Med de venligste hilsner fra gruppen af:

Bekymrede borgere og hundeejere.

<http://www.scribd.com/doc/14295590/Pathologies-of-Reasoning>

<http://www.biomedcentral.com/content/pdf/1746-6148-6-34.pdf>

<http://17barks.blogspot.nl/2012/06/pit-bulls-and-shelter-bankruptcy.html?m=1>

<http://www.nonlineardogs.com/100MostSillyPart3-2.html>

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/21795082>

Comparison of thyroid analytes in dogs aggressive to f... [Vet J. 2012] - PubMed - NCBI

www.ncbi.nlm.nih.gov

PubMed comprises more than 23 million citations for biomedical literature from MEDLINE, life science journals, and online books. Citations may include links to full-text content from PubMed Central and publisher web sites.

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/16922829>

Mette Hulstrøm (FVST)

Fra: sheila flindt <chiinchiilla@gmail.com>
Sendt: 18. oktober 2013 23:21
Til: hoe-ring@fvst.dk; Fødevarestyrelsen høring; Anne Sofie Grove (FVST); Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: hørings svar

Til Fødevarer minister Karen Hækkerup (s),

Vi er en voksende gruppe af bekymrede borgere der hermed kommer med vores svar på høringen om den nye evaluerede hundelov.

Det er et godt lovforslag, da der bliver taget højde for de forbudte racer, som vi ønsker skal forblive på listen over forbudte hunde på grund af deres farlighed og fordi de bruges som pressions middel overfor andre hundeejere til at skabe frygt og usikkerhed.

Loven af 2010 har betydet en stor ændring i gadebilledet, det er blevet mere trygt at færdes på gader og stræder der er færre kamphunde og en del af dem er nu iført fast line og den lovbefalede mundkurv.

Det er jo ikke lovgivningen der er ansvarlig for at...

Visse individer ikke vil overholde loven.

Det vil sige at de stadigvæk avler på deres ulovlige hunde, men så kalder racerne noget andet.

Der er stadigvæk flere der nægter at bruge mundkurv på deres ulovlige hund.

Det er dog ikke loven der er noget i vejen med dem der bryder den.

Den foreslåede evaluering af skambids paragraffen og med rum for at en adfærds konsulent skal være med til at vurdere om en hund har skambidt er blevet god og lettere at forstå og administrere af lovindhæverne.

Det er også fint at retten til at skyde en omstrefende hund ophører.

Alt i alt er det et lovforslag som vores gruppe kan gå ind for, så håber vi hermed at loven bliver vedtaget i den for som vores Fødevarerminister har foreslået.

Vi har videnskabelige dokumentationer der understøtter fagligheden i et forbud - blandt andet har vi taget udgangspunkt fra lande der har årelange tilbagevendende drab, skambidning og hundekampe fra racer så som Pitbull, American Amstaff og American Bulldog samt Kangal.

Ikke mindst har vi skævet til hvordan forholdene i Holland ser ud i dag efter forbuddet blev ophævet: 80% af internat hunde er af disse typer og kan ikke afsættes til almindelige hjem da de i reglen er meget aggressive-

Vi vedlægger link til undersøgelser der understøtter ovenstående.

Tak for et godt og ikke mindst tilfredsstillende arbejde.

Med de venligste hilsner fra gruppen af:

Bekymrede borgere og hundeejere.

<http://www.scribd.com/doc/14295590/Pathologies-of-Reasoning>

<http://www.biomedcentral.com/content/pdf/1746-6148-6-34.pdf>

<http://17barks.blogspot.nl/2012/06/pit-bulls-and-shelter-bankruptcy.html?m=1>

<http://www.nonlineardogs.com/100MostSillyPart3-2.html>

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/21795082>

Comparison of thyroid analytes in dogs aggressive to f... [Vet J. 2012] - PubMed - NCBI

www.ncbi.nlm.nih.gov

PubMed comprises more than 23 million citations for biomedical literature from MEDLINE, life science journals, and online books. Citations may include links to full-text content from PubMed Central and publisher web sites.

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/16922829>

Det Dyreetiske Råd

Gronnegårdsvej 8
1870 Frederiksberg C

Telefon: 3533 3075
e-mail: sbe@ sund.ku.dk

18. oktober 2013

Att.: Mette Hulstøm
Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

og

Att.: Tina Prakash
NaturErhvervstyrelsen
Center for Jordbrug, Økologi & Landbrugslov

Vedr. høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven.

Det Dyreetiske Råd har modtaget en henvendelse fra Fødevarestyrelsen dateret d. 20. september 2013 vedr. høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde samt forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven (J.nr.: 2013-15-25-06552).

Det Dyreetiske Råd hilser revisionen af hundeloven velkommen og er i det store og hele enig i mange af de anførte anbefalinger. Rådet har tidligere i forbindelse med diverse høringer udtalt sig om en række spørgsmål i relation til hundeloven. I relation til den indeværende høring har Rådet følgende uddybende kommentarer og forslag

Bemærkninger til ændringer af hundeloven

Skambidning

I forbindelse med høringen over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven i 2009 udtrykte Rådet sin støtte til ønsket om at forhindre og bedre kunne håndtere episoder med hundebid som dem, der på daværende tidspunkt havde været omtalt i pressen. Rådet fandt dog samtidig, at der er tale om komplekse problemstillinger. Rådet havde følgende bemærkninger i relation til skambidning:

"Ad § 6, stk. 3-6:

Det skelnes i bemærkningerne mellem bid og skambidning, samt om hvorvidt situationen, hvor hunden bider, kan karakteriseres som normal forsvarsadfærd. Det Dyreetiske Råd er enig i nødvendigheden af at lave sådanne sondringer, når de foreslåede bestemmelser skal anvendes på konkrete sager. Så vidt Rådet er orienteret, er langt de fleste skader forvoldt af hundebid nemlig af mindre alvorlig karakter og opstår i situationer, hvor hunden forsvarer sig selv, sine nærmeste eller sit territorium. Rådet er dog bekymret for, om forvaltningen i praksis, uden konsultation af hundesagkyndige personer i tvivlstilfælde, vil give anledning til problemer.

1

Ad § 6, stk. 4:

Det Dyreetiske Råd finder det usikkert, hvordan formuleringen "skambid...et dyr" skal fortolkes. Rådet kan tilslutte sig, at skambidning af både hunde og andre husdyr skal have konsekvenser, med mindre hunden har reageret med normal forsvarsadfærd jf. bemærkningen herover, herunder fx ved at bide en kat, der bevæger sig ind i "hundens" have. Samtidig påpeger Rådet, at hunde naturligt kan jage, også udenfor egen grund, og evt. i den forbindelse skambide eller dræbe et vildt dyr, fx en mus, rotte eller fugl. Selv om Rådet kan forestille sig situationer, hvor også hundens naturlige jagtinstinkt eller skader på vilde dyr kan give anledning til overvejelser om konsekvenser, finder Rådet, at der her bør være mulighed for at undgå afbivning."

Det Dyreetiske Råd kan derfor bakke op om, at der i det nuværende forslag lægges op til både at definere mere klart, hvornår der er tale om et skambid, og at der gives mulighed for at konsultere en hundesagkyndig til vurdering af omstændighederne ved det pågældende bid.

Rådet påpeger samtidig, at der allerede ved den nuværende bestemmelse var tale om, at hunden skulle have bidt ved et overfald. Det er dog Rådets indtryk, at der ved brug af skambids-paragraffen i praksis ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for omstændighederne omkring biddet. Det Dyreetiske Råd anbefaler derfor, at definitionerne af "skambid" og "overfald" skrives direkte ind i den indledende del af lovtjeksten, så det er klart ved anvendelse af reglerne i praksis, hvad der i denne lov anses for skambid og overfald.

Afdækning af det faglige grundlag for vurdering af hundes farlighed

Ved høringen over delbetænkning om farlige hunde i 2010 anerkendte Det Dyreetiske Råd det store arbejde, der lå bag delbetænkningen, men Rådet savnede også, at visse områder blev bedre belyst. Rådet fandt, at redegørelsen for videnskabelige undersøgelser vedrørende aggression og hundebid var mangelfuld og savnede endvidere, at der i rapporten blev skelnet klart mellem flere problemstillinger omkring hundebid. Overordnet set fandt Rådet, at der i rapporten blev drøftet tre forskellige problemområder: a) mennesker, der bliver bidt af en hund, de kender, fx deres egen; b) mennesker, der bliver uprovokeret angrebet af en fremmed hund; og c) hunde, der bliver uprovokeret angrebet af en fremmed hund. Rådet påpegede, at de omstændigheder og hund(racer), der optræder i disse bidsituationer, kan være meget forskellige, og at disse forskelle burde være belyst gennem afdækning af det videnskabelige grundlag. Rådet hilser på den baggrund velkomment, at der i forbindelse med indeværende revision af hundeloven er udarbejdet så grundigt nuanceret og detaljeret en redegørelse for problemstillingerne, som de tilgængelige informationer tillader. Jf. bemærkningerne herunder om fremtidig revision af hundeloven, opfordrer Rådet dog samtidig til fremover at sikre en mere systematisk registrering af situationer omkring hundebid, herunder hunderace.

Forbud mod visse hunderacer

I relation til overvejelserne om et raceforbud tilsluttede Rådets medlemmer sig ved høringen over delbetænkning om farlige hunde i 2010 den del af udvalgets medlemmer, der ikke kunne anbefale et forbud mod bestemte racer. Rådet uddybede dette:

"Rådet mener, at en øget risiko for hundebid skyldes en kombination af arv og miljø, hvilket betyder, at alle hunde som udgangspunkt kan være farlige. Det betyder endvidere, at et raceforbud efter Rådets opfattelse højst vil have en tidsbegrænset effekt, fordi det genetiske bidrag til problememes opståen vil flyttes til andre racer eller til hunde af blandet race, sådan som det allerede er sket i relation til de racer, der pt. er forbudt. Endelig mener Rådet, at et forbud mod bestemte racer vil påføre en række hunde og deres ejere urimelige ulemper, selv om de ikke er til hverken gene eller fare.

2

Rådet finder endvidere, at et forbud i praksis er forbundet med alvorlige vanskeligheder i relation til at fastslå den enkelte hunds racemæssige tilhørsforhold. I rapporten nævnes muligheden for "omvendt bevisbyrde", hvor ejeren skal kunne dokumentere hundens race eller type. Rådet mener, at denne model pålægger ejere af fx velfungerende blandingshunde urimelige krav, som, når de ikke kan honoreres, kan medføre tilsvarende urimelige konsekvenser. Rådet finder, at problemstillingen omkring raceidentifikation understøtter, at der skal findes andre veje end raceforbud.

I stedet finder Rådets medlemmer, at der bør fokuseres langt mere på de hunde og ejere, hvor der konkret er problemer. Rådet kan derfor bække stærkt op om de øvrige tiltag, der nævnes i rapporten og udmøntes i lovudkastet i afsnit 8.1, både i forhold til at forbygge hundebid fra hunde, der optræder truende, og til at skride hårdt ind, når der er opstået problemer. Rådet understreger samtidig, at det efter Rådets opfattelse vil være fuldstændig afgørende for at nedbringe problemerne, at disse paragraffer også følges konsekvent op med handling fra de relevante myndigheder, hvor det måtte være behov.

Alle Det Dyreetiske Råds medlemmer er enige om, at der fortsat er behov for at fokusere langt mere på de hunde og ejere, hvor der er konkrete problemer, og at man ved i højere grad at gøre brug af § 6 i hundeloven kan forebygge mange af de potentielt og reelt farlige situationer. Det er efter Rådets opfattelse fortsat helt afgørende for reelt at nedbringe problemerne, at der sættes ind med sanktioner, hvor der måtte være behov. Rådet foreslår her, at der ageres hurtigt og med en "nul-tolerance", hvilket må formodes også at have en forebyggende effekt. Rådet peger her på, at dette kræver, at der afsættes ressourcer hos politi og andre myndigheder, for at disse hurtigt og effektivt kan håndtere de situationer, hvor der opstår problemer.

Nogle af de nuværende medlemmer af Det Dyreetiske Råd tilslutter sig fortsat de anførte argumenter mod et raceforbud. Disse medlemmer mener desuden ikke, at det materiale, der er fremlagt i rapporten om evaluering af hundelovens forbudsordning, understøtter opretholdelsen af et forbud. Disse medlemmer mener, at det er fokus på de enkelte individer, der vil kunne reducere problemerne og peger endvidere på, at et raceforbud kan give en falsk tryghed.

Andre af Rådets medlemmer er mere betænkelige ved at fjerne raceforbuddet – eller mener, at en vej frem kan være delvist at fjerne forbuddet, så kun enkelte racer står tilbage. Disse medlemmer finder ikke, at det fremlagte materiale i rapporten om evaluering af hundelovens forbudsordning er tilstrækkeligt til at afvise, at hunde af de pågældende racer udgør en særlig risiko i de forkerte ejers hænder. Disse medlemmer finder det påfaldende, at visse racer optræder hyppigere i statistikker over hundebid, både i Danmark og i udlandet, selv om grundlaget for denne overrepræsentation er uafklaret. Disse medlemmer hæfter sig videre ved, at visse racer er fremavlet med henblik på at udvise kampadfærd og på den baggrund kan have et større potentiale for at udvikle en uhensigtsmæssig adfærd. Disse medlemmer anerkender, at hunde af de forbudte racer med den rigtige opdragelse kan være gode familiehunde. Men medlemmerne peger på, at den videnskabelige usikkerhed om, hvorvidt hunde af de forbudte racer udgør et særligt problem, indebærer en mulig risiko som bør minimeres af hensyn til de potentielle ofre for bid (både mennesker og dyr). Disse medlemmer mener endvidere, at hensyn til de mennesker, der ønsker at opretholde et raceforbud, fx af hensyn til de potentielle ofre, eller fordi de finder, at et raceforbud skaber tryghed, er mere tungtvæjende end hensynet til dem, der ønsker at kunne vælge hunde af de forbudte racer.

Alle Rådets medlemmer er enige om, at kravet om "omvendt bevisbyrde" ved racbestemmelse af hunde er problematisk, især for ejere af blandingshunde, da det er vanskeligt at dokumentere, hvilke racer der ikke indgår i en hunds afstamning, med mindre man har en racehund med stamtavle. Rådet mener derfor, at såfremt raceforbuddet opretholdes, bør der findes en anden procedure for racbestemmelse. Rådet foreslår, at såfremt raceforbuddet fastholdes, skal der, for ejerens regning, være mulighed for at konsultere personer med særligt kendskab til den mistænkte race og/eller

hundeavl for en vurdering af hundens mulige genetiske ophav, og denne eller disse vurderinger skal indgå i afgørelsen af det videre forløb. Rådet peger samtidig på, at det bør præciseres i hvor mange generationer, at en hund af forbudt race ikke må optræde i en blandingshunds afstamning. Rådet mener videre, at såfremt der efter sådanne vurderinger fortsat hersker tvivl om, hvorvidt en hund er af forbudt race eller blanding heraf, bør denne tvivl komme hunden/hundens ejer til gode. Afgørelsen af det videre forløb bør i så fald hvile alene på en vurdering af den aktuelle situation, evt. ved inddragelse af en hundesagkyndig.

Rådet mener ikke, at der er behov for et "hundekørekort" generelt til hundejere. Nogle medlemmer deltagelse i et kursus i hundetræning. Rådet foreslår tillige, at det kan være en samlingsmulighed på lige fod med påbud om snor og mundkurv at skulle følge et kursus i hundetræning. Dette gælder dog kun såfremt en hundesagkyndig skønner, at et sådant kursus vil være en velegnet mulighed for både hunden og ejeren. Generelt for krav om deltagelse i kurser gælder, at det forudsætter, at et relevant kursus af tilstrækkelig god kvalitet kan udbydes.

Rådet mener, at det bør overvejes, hvordan der skal sanktioneres ved overtrædelse af reglerne, hvis raceforbuddet opretholdes, og under alle omstændigheder i relation til situationer, hvor konkrete hunde og ejere giver anledning til problemer. Her mener Rådet, at det i højere grad bør være ejeren, der straffes, dvs. at ejeren skal idømmes en bøde. Rådet mener endvidere, at der bør overvejes alternativer til afgivning i relation til hunde, der er af forbudte racer men i øvrigt er fredelige familiehunde, der ikke giver anledning til problemer. Rådet foreslår, at et alternativ til afgivning i sådanne tilfælde kan være kastration/sterilisation (for ejers regning), så hundene ikke bidrager til at øge populationen af de forbudte hunde.

Endelig finder Rådet, at der bør skrives hårdere ind overfor illegal import og anden handel med hunde, der ikke er tilladt i Danmark – også af hensyn til hundene, der kan være opdrættet under kritisable forhold. Rådet vil samtidig opfordre til, at hundeopdrættere – uanset race – sikrer, at der kun avles på hunde med et temperament, der er velegnet for en familiehund, og at hvalpene får den nødvendige prægnning både i forhold til omgang med mennesker og med andre hunde. Rådet vil endvidere opfordre opdrætterne til at være kritiske over for de personer, som hvalpene sælges til, og til at vejlede hvalpekøberne i, hvad det indebærer at opdrage en hund. Rådet finder desuden, at der påhviler hundejere – uanset hvilken race eller blandingshund de har – et stort ansvar for selv at opsege den nødvendige information for at kunne opdrage hunden til at omgås andre mennesker og dyr uden at udgøre en unødvendig risiko.

Krav om individuel menneskelig kontakt

Ved høringer over betænkning om revision af hundeloven i 2011 havde Det Dyreetiske Råd følgende bemærkninger i relation til kravet om individuel menneskelig kontakt:

Det Dyreetiske Råd kan tilslutte sig udvalgets forslag om, at hunde skal have individuel menneskelig kontakt hver dag. Rådet finder dog, at der er behov for at præcisere, hvornår et sådant krav er opfyldt i relation til hold af hunde, som ikke opholder sig sammen med mennesker i husstandens dagligdag, dvs. fx vagthunde og hunde, der tilbringer hovedparten af hverdagen i løbegårde. Det er blot anført, at der skal være individuel kontakt mindst én time dagligt. Rådet savner, at det præciseres, om denne kontakt skal udgøres af en direkte interaktion med hunden (ud over den kontakt, som sker gennem tildeling af foder og vand), eller om kravet er opfyldt, blot der er et menneske til stede. Rådet finder desuden, at det bør overvejes, om kravet om én times kontakt kan opfyldes ved kontakt i 2 x 30 min.

Det Dyreetiske Råd mener fortsat, at der er behov for en præcisering af begrebet "menneskelig kontakt". Rådet mener, at kontakten skal udgøres af en aktiv interaktion med hunden, og ikke blot

den tid, der går med rengøring og tildeling af foder og vand. Rådet stiller sig i øvrigt uforstående over for forslaget om at ændre kravet til en hunds lænke fra 5 m til 3 m og mener i øvrigt, at en solid indhegning eller hundegård er at foretrække frem en lænke.

Hunde, der færdes frit, og omsireffende hunde

Ved høringen over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven i 2009 havde Det Dyreetiske Råd følgende kommentar spørgsmålet om at lade hunde færdes frit:

Det fremgår af udkastet, at det skal være forbudt i bymæssig bebyggelse at lade hunde færdes på offentlige steder, uden at de føres i snor. Det Dyreetiske Råd er enige i, at hvis alle hundeejere altid holder deres hunde i snor, vil risikoen for alvorlige skader efter hundebid reduceres væsentligt. Rådet vil dog samtidig gøre opmærksom på, at dette kan have nogle utilsigtede indirekte konsekvenser, da der er risiko for, at hundene ikke bliver tilstrækkeligt socialiseret i omgangen med andre hunde.

Ved høringen over betænkning om revision af hundeloven i 2011 havde Det Dyreetiske Råd følgende bemærkninger i relation til hunde, der færdes frit:

Det Dyreetiske Råd er enig med udvalget i, at det også uden for byområder skal være forbudt at lade hunde færdes på steder, der er tilgængelig for almindelig færdsel, uden at de føres i bånd eller er ifølge med en person, der har herredømme over dem. Efter Rådets opfattelse bør hunde være under menneskelig kontrol på alle offentlige steder, uanset om der er tale om land eller by.

Det Dyreetiske Råd mener fortsat, at der både skal tages hensyn til ønsket om, at hunde holdes under kontrol og ønsket om, at hunde skal kunne udvikle og udøve normal social adfærd. I indværende høring lægges op til, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der i kommunen, eller områder i kommunen, skal gælde en pligt til at holde hunden i snor (§3a). Rådet peger på, at hvis der i kommunen generelt er krav om, at hunde skal holdes i snor, bør der samtidig tildeles særlige områder, hvor hundene kan færdes uden snor, så de har mulighed for udøve tilstrækkelig social adfærd med andre hunde.

Med hensyn til optagelse af en omstrefjende hund, er Det Dyreetiske Råd betænkeligt ved, at der pålægges den, der har oplaget en hund, en pligt til at fodre og passe hunden (§3, stk. 3). Det kan fx være, at den pågældende er utryk ved hunden, er hunde-allergiker, eller ikke har faciliteter eller tid til at passe hunden forsvarligt. Det bør derfor være muligt for optageren som alternativ at overdrage hunden til politiet, der så kan sørge for videre foranstaltninger, både i forhold til pasning af hunden og kontakt til hundens ejer.

I relation til muligheden for nedskydning eller anvendelse af anden fremgangsmåde, der sigter på direkte drab af hunden (§3, stk. 2) i forbindelse med nødværge, kan Rådet tilslutte sig, at denne mulighed bør være til stede, hvis hunden angriber andre husdyr eller udgør en nærliggende fare for personer eller ejendom. Det ligger imidlertid i hundes natur at jage, hvilket også gælder jagt på vildtlevende dyr. Dette kan dels stressede vildtlevende dyr, dels føre til bid eller drab på disse. Rådet vurderer, at muligheden for både ikke alene vil have tilstrækkelig præventiv effekt i forhold til hundes jagt på vildt, og de strefjende hunde kan tillige være svære at indfange. Rådet mener derfor både af hensyn til vildtet og til den grundejer, der ønsker vildtet på sine arealer, at muligheden for nedskydning eller anvendelse af anden fremgangsmåde, der sigter på direkte drab af hunden, også bør gælde ved nærliggende fare for eller angreb på vildt. Rådet savner her en definition af, om husdyr i denne lovmæssige kontekst også omfatter vildt, der opdrættes i menneskelig væretægt fx rådyr, dådyr og fasaner, svarende til mark- og vejfredsloven. Nogle af Rådets medlemmer finder, at reglerne i hundeloven blot bør omfatte vildt, som jf. mark- og vejfredsloven er blevet henregnet som husdyr, mens andre mener, at muligheden for at handle i nødværge bør gælde i relation til beskyttelse af alle vildtlevende dyr på ens egen grund.

Brug af hundekyndige og ankeinstanser

I lovforslaget lægges op til en mulighed for brug af hundeskagkyndige til vurdering af hundebid. Det Dyreetiske Råd kan som nævnt tilslutte sig dette og foreslår samtidig en mulighed for brug af race- og/eller hundevlissagkyndige til vurdering af hundens race eller iblandede racer. Det Dyreetiske Råd mener samtidig, at der i begge situationer bør være mulighed for, at en hundeejer kan anke politiets afgørelse og få sagen prøvet ved en domstol. For nogle hundeejere har hundens status af at være et familiemedlem, og det kan opfattes som krænkende for rejsfølelsen, at den dømmende og udøvende magt her er sammenfaldende, uden at en anken mulighed eksisterer. Rådet er opmærksomt på, at en anken mulighed kan betyde, at hunden skal opholde sig i længere tid på et internat, inden der falder en endelig afgørelse i sagen. Rådet finder imidlertid, at det må være ejerens ansvar og vurdering, om dette er rimeligt, og om man vil dække udgifterne til dette. Rådet peger samtidig på, at det under alle omstændigheder bør sikres, at disse sager håndteres hurtigst muligt, så hunden ikke opholder sig unødigt længe på et internat.

Revision af hundeloven

Ved høringen over betænkning om revision af hundeloven i 2011 benyttede Det Dyreetiske Råd lejligheden til at bemærke, at Rådet var blevet gjort bekendt med, at de senest indførte lovgivningsmæssige tiltag vedrørende hold af hunde, der havde haft til hensigt at tage hånd om problemer med farlige hunde, også havde haft en del utilsigtede negative konsekvenser. Det var Rådets indtryk, at reglerne ramte et uforholdsmæssigt stort antal hunde og hundeejere, der ikke gav anledning til problemer. Dette er fortsat Rådets indtryk. Det er samtidig Rådets indtryk, at de lovmæssige tiltag og debatten om racer og skambid har medvirket til, at flere hundeejere er blevet opmærksomme på den risiko, deres hund udgør, og derfor træffer de nødvendige foranstaltninger, hvilket Rådet anser for en positiv udvikling.

Rådet anbefaler, at hundeloven evalueres igen om 3 år. Dette gælder både i forhold til anvendelsen af de nye præciseringer af, hvad der anses for skambid og overfald, og i forhold til et fæstholdt, reduceret eller ophævet raceforbud. I den mellemliggende periode bør det samtidig sikres, at der ved de relevante instanser foretages de nødvendige registreringer af omstændighederne ved hundebid, herunder racer, og ved afrivninger på baggrund af race, så datagrundlaget for evalueringen om 3 år er bedst muligt.

Bemærkninger til ændring af mark- og vejfredsloven

Med hensyn til mark- og vejfredsloven har Det Dyreetiske Råd drøftet de relevante paragraffer i sin udtalelse om katte i 2004. Her pegede Rådet på, at mark- og vejfredsloven giver mulighed for et element af selvstændighed, fx i forbindelse med nabostridigheder, hvilket Rådet fandt uacceptabelt. Rådet opfordrede samtidig myndighederne til at påtage sig ansvaret, hvis der indgives en anmeldelse for overtrædelse af mark- og vejfredsloven. Rådet understregede i samme udtalelse, at katteejere bør tage ansvaret for, at deres dyr ikke er til gene for andre og om nødvendigt sikre, at kattene holdes på egen grund.

Det Dyreetiske Råd mener, at disse principielle overvejelser også gælder hunde. Rådet kan tilslutte sig, at regler vedrørende hold af hunde samles i hundeloven, da dette letter overskueligheden i praksis ved forvaltningen af hold af hunde. Rådet mener dog ikke, at der er belæg for det i høringsmaterialet fremførte argument om, at det er nemmere at holde hunde på egen grund, mens katte af natur strejfer. Rådet mener, at denne opfattelse bygger på forskellige traditioner omkring hold af hunde og katte, og ikke på dyrenes biologi. I høringsmaterialet om hundeloven er betegnelsen omstrefjende hunde da også anvendt flere gange.

Det Dyreetiske Råd kan tilslutte sig forslagene i udkastet til lov om mark- og vejfred. Rådet bemærker, at hverken katte eller lamkaniner må nedskydes eller fjernes med andre metoder, der sigter på direkte drab af dyrene. Rådet finder dette hensigtsmæssigt, da der typisk er tale om familiedyr, der snarere er til irritation end til fare, og der derfor er mulighed for at rette henvendelse til besidderen for at finde en anden løsning. Rådet tilslutter sig samtidig, at der lægges op til, at besidderen kan straffes med bøde, hvis dyret er til væsentlig gene, uden at dyret først skal forsøges oplaget. Rådet hilser her velkomment, at det i bemærkningerne er præciseret, hvornår et dyr anses for at være til væsentlig gene. Rådet peger dog samtidig på, at der fortsat bør være mulighed for nedskydning af dyr, der udgør en fare for personer, ejendom (herunder husdyr) eller vildt. Rådet mener således, at vildt også skal være omfattet af muligheden for nødværge, jf. bemærkningerne herover vedrørende nødværgemuligheder i relation til hunde. Endelig understreger Rådet fortsat nødvendigheden af, at myndighederne påtager sig ansvaret, hvis der indgives en anmeldelse for overtrædelse af mark- og vejfredsloven, og at der afsættes ressourcer til dette.

Med venlig hilsen,

Stine B. Christiansen
Sekretariatsleder

Vedlagt:

- Høringssvar fra 28. september 2009 til høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven
- Høringssvar fra 15. februar 2010 til høring over delbetænkning om farlige hunde
- Høringssvar fra 1. marts 2011 til høring over betænkning om revision af hundeloven

Det Dyreetiske Råds udtalelsen om katte kan findes her:

http://www.livdelevaresstyrelsen.dk/SiteCollectionDocuments/25_PDF_word_file%2011%20download_Dyrevedl%C3%A6rs%20%20Dyreetsk%C3%A5l_DDR_Udtalelse_om_Katte_september_2004_.pdf

Det Dyreetiske Råd

Gronnegårdsvej 8
1870 Frederiksberg C

Telefon: 3533 3075
Fax: 3533 3022
e-mail: sbc@ife.ku.dk

jægt, også udenfor egen grund, og evt. i den forbindelse skambide eller dræbe et vildt dyr, fx en mus, rotte eller fugl. Selv om Rådet kan forestille sig situationer, hvor også hundens naturlige jagtinstinkt eller skader på vilde dyr kan give anledning til overvejelser om konsekvenser, finder Rådet, at der her bør være mulighed for at undgå aflivning.

Att.: Cristina A. Gulisano
Justitsministeriet
Dyrevelfærdskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

28. september 2009

Med venlig hilsen,

Stine B. Christiansen
Faglig sekretær

Vedr. høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven.

Det Dyreetiske Råd har modtaget en henvendelse fra Justitsministeriet af 11. september 2009 (Sagsnr.: 2009-5400-0016) vedr. høring over forslag til lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven. Rådet anmodes om at komme med bemærkninger til udkastet.

Det Dyreetiske Råd støtter ønsket om at forhindre og bedre kunne håndtere episoder med hundebid som dem, der har været omtalt i pressen den senere tid. Rådet finder samtidig, at der er tale om komplekse problemstillinger. Da Justitsministeriet har valgt at nedsette Udvalget om hunde, mener Rådet derfor, at det vil være hensigtsmæssigt at afvente resultatet af udvalgets arbejde før der iværksættes lovmæssige tiltag. Rådet vurderer, at det vil kunne mindske respekten for de fremsatte forslag, at der endnu ikke foreligger relevant baggrundsmateriale fra udvalget.

Rådet har følgende kommentarer til det foreliggende udkast.

Ad § 3. stk. 1 og 2:

Det fremgår af udkastet, at det skal være forbudt i bymæssig bebyggelse at lade hunde færdes på offentlige steder, uden at de føres i snor. Det Dyreetiske Råd er enige i, at hvis alle hundeejere altid holder deres hunde i snor, vil risikoen for alvorlige skader efter hundebid reduceres væsentligt. Rådet vil dog samtidig gøre opmærksom på, at dette kan have nogle utilsigtede indirekte konsekvenser, da der er risiko for, at hundene ikke bliver tilstrækkeligt socialiseret i omgangen med andre hunde.

Ad § 6. stk. 3-6:

Det skelnes i bemærkningerne mellem bid og skambidning, samt om hvorvidt situationen, hvor hunden bider, kan karakteriseres som normal forsvarsadfærd. Det Dyreetiske Råd er enig i nødvendigheden af at lave sådanne sondringer, når de foreslåede bestemmelser skal anvendes på konkrete sager. Så vidt Rådet er orienteret, er langt de fleste skader forvoldt af hundebid nemlig på mindre alvorlig karakter og opstår i situationer, hvor hunden forsvarer sig selv, sine nærmeste eller sit territorium. Rådet er dog bekymret for, om forvaltningen i praksis, uden konsultation af hundesagkyndige personer i tvivlstilfælde, vil give anledning til problemer.

Ad § 6. stk. 4:

Det Dyreetiske Råd finder det usikkert, hvordan formuleringen "skambid... et dyr" skal fortolkes. Rådet kan tilslutte sig, at skambidning af både hunde og andre husdyr skal have konsekvenser, med mindre hunden har reageret med normal forsvarsadfærd jf. bemærkningen herover, herunder fx ved at bide en kat, der bevæger sig ind i "hundens" have. Samtidig påpeger Rådet, at hunde naturligt kan

Det Dyreetiske Råd

Gronnegårdsvej 8
1870 Frederiksberg C

Telefon: 3533 3075
Fax: 3533 3022
e-mail: sbc@lffe.ku.dk

15. februar 2010

Att.: Crisima A. Gulisano
Justitsministeriet
Dyrevelfærdskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Vedr. høring over delbetænkning om farlige hunde.

Det Dyreetiske Råd har modtaget en henvendelse fra Justitsministeriet af 20. januar 2010 (Sagsnr. 2009-5430-0159) vedr. høring over delbetænkning om farlige hunde. Rådet anmodes om at komme med bemærkninger til delbetænkningen. Det bemærkes, at Justitsministeriets repræsentant i Rådet ikke har deltaget i udarbejdelsen af dette høringssvar.

Det Dyreetiske Råd støtter ønsket om at forhindre og bedre kunne håndtere episoder med hundebid. Rådet finder dog samtidig, at der er tale om komplekse problemstillinger. Selv om Rådet anerkender det store arbejde, der ligger bag delbetænkningen, savner Rådet dog også, at visse områder bliver bedre belyst.

Det Dyreetiske Råd finder, at redegørelsen for videnskabelige undersøgelser vedrørende aggression og hundebid er mangelfuld. Der henvises til enkelte kilder, men der findes en hel del videnskabelig litteratur på området. Dette forekommer skævt set i forhold til det detailniveau, hvormed der redegøres for historik og jura. Rådet har derfor valgt at konsultere professor i etologi ved Københavns Universitets Biovidenskabelige Fakultet, Bjørn Forkman, der selv forsker i bl.a. adfærdsmæssige forskelle hos hunderacer. Han bekræfter, at rapporten er mangelfuld på dette punkt, både vedr. afdækning af racemæssige forskelle og af omstændighederne omkring bidsituationer. Han fremhæver bl.a., at der kan påvises grundlæggende racemæssige tendenser, men at der samtidig er stor variation blandt individer tilhørende samme race – en variation der bl.a. kan henføres til bestemte linier indenfor racen. Han påpeger videre, at hundebid ikke nødvendigvis er relateret til aggression, men også til fx frygt. Han konkluderer dog i lighed med rapporten, at det i praksis er svært alene på grundlag af race at udpege bestemte hunde som mere aggressive end andre.

Det Dyreetiske Råd savner endvidere, at der i rapporten skelnes klart mellem flere problemstillinger omkring hundebid. Overordnet set finder Rådet, at der i rapporten drøftes tre forskellige problemområder: a) mennesker, der bliver bidt af en hund, de kender, fx deres egen; b) mennesker, af en fremmed hund. Rådet formoder, at det er problematikkerne skitseret under punkt b) og c), der lægges op til at reducere med lovmæssige tiltag. Men de omstændigheder og hund(racer), der optræder i de to typer af bidsituationer kan være meget forskellige – forskelle, som burde være belyst gennem afdækning af det videnskabelige grundlag.

I forhold til de konkrete forslag til lovmæssige tiltag tilslutter Rådets medlemmer sig den del af udvalgets medlemmer, der *ikke* kan anbefale et forbud mod bestemte racer. Rådet mener, at en øget risiko for hundebid skyldes en kombination af arv og miljø, hvilket betyder, at alle hunde som udgangspunkt kan være farlige. Det betyder endvidere, at et raceforbud efter Rådets opfattelse højst vil have en tidsbegrænset effekt, fordi det genetiske bidrag til problemernes opståen vil flyttes til andre racer eller til hunde af blandet race, sådan som det allerede er sket i relation til de racer, der pt. er forbudt. Endelig mener Rådet, at et forbud mod bestemte racer vil påføre en række hunde og deres ejere urimelige ulemper, selv om de ikke er til hverken gene eller fare.

Rådet finder endvidere, at et forbud i praksis er forbundet med alvorlige vanskeligheder i relation til at fastslå den enkelte hunds racemæssige tilhørsforhold. I rapporten nævnes muligheden for ”omvendt bevisbyrde”, hvor ejeren skal kunne dokumentere hundens race eller type. Rådet mener, at denne model pålægger ejere af fx velfungerende blandingshunde urimelige krav, som, når de ikke kan honoreres, kan medføre tilsvarende urimelige konsekvenser. Rådet finder, at problemstillingen omkring raceidentifikation understøtter, at der skal findes andre veje end raceforbud.

I stedet finder Rådets medlemmer, at der bør fokuseres langt mere på de hunde og ejere, hvor der konkret er problemer. Rådet kan derfor bakke stærkt op om de øvrige tiltag, der nævnes i rapporten og udmøntes i lovudkastet i afsnit 8.1, både i forhold til at forbygge hundebid fra hunde, der optræder truende, og til at skride hårdt ind, når der er opstået problemer. Rådet understreger samtidig, at det efter Rådets opfattelse vil være fuldstændig afgørende for at nedbringe problemerne, at disse paragraffer også følges konsekvent op med handling fra de relevante myndigheder, hvor der måtte være behov.

Med venlig hilsen,

Stine B. Christiansen
Faglig sekretær

Det Dyreetiske Råd

Gronnegårdsvej 8
1870 Frederiksberg C

Telefon: 3533 3075
Fax: 3533 3022
e-mail: sbc@life.ku.dk

1. marts 2011

Att.: Jens Teilberg Sondergaard
Justitsministeriet
Dyrevelfærdskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Vedr. høring over betænkning om revision af hundeloven.

Det Dyreetiske Råd har modtaget en henvendelse fra Justitsministeriet af 28. januar 2011 (Sagsnr.: 2010-5430-0219) vedr. høring over betænkning om revision af hundeloven. Rådet anmodes om at komme med bemærkninger til betænkningen.

Det Dyreetiske Råd hilser det velkomment, at der lægges op til en revision af hundeloven, så denne bliver tidssvarende. Rådet er i det store og hele enig i betænkningens konklusioner og anbefalinger. Rådet har følgende uddybende kommentarer:

Krav om individuel menneskelig kontakt

Det Dyreetiske Råd kan tilslutte sig udvalgets forslag om, at hunde skal have individuel menneskelig kontakt hver dag. Rådet finder dog, at der er behov for at præcisere, hvornår et sådant krav er opfyldt i relation til hold af hunde, som ikke opholder sig sammen med mennesker i husstandens dagligdag, dvs. fx vagthunde og hunde, der tilbringer hovedparten af hverdagen i løbegårde. Det er blot anført, at der skal være individuel kontakt mindst én time dagligt. Rådet savner, at det præciseres, om denne kontakt skal udgøres af en direkte interaktion med hunden (ud over den kontakt, som sker gennem tildeling af foder og vand), eller om kravet er opfyldt, blot der er et menneske til stede. Rådet finder desuden, at det bør overvejes, om kravet om én times kontakt kan opfyldes ved kontakt i 2 x 30 min.

Rådet er videre betænkeligt ved, at det for hold af hunde, hvor der ikke er beboelse, fx vagthunde, vil gælde, at hundens eneste daglige sociale samvær vil udgøres af en times menneskelig kontakt. Rådet er klar over, at det foreliggende udkast er en forbedring i forhold til i dag med henblik på at sikre sådanne hunde social stimulation. Rådet er også opmærksomt på, at det for vagthunde gælder, at der skal føres tilsyn med hunden med højst 8 timers mellemrum (jf. Bkg. 962 af 23. december 1986). Det at føre tilsyn indebærer imidlertid ikke nødvendigvis en direkte kontakt med hunden af mere social karakter. Rådet mener derfor, at det bør overvejes at anbefale at holde to hunde sammen, hvor hunde holdes, uden at der er beboelse. I øvrigt kan Rådet tilslutte sig forslaget om krav til berigelse af hundegårde.

Hunde, der færdes frit, og omstrejvende hunde

Det Dyreetiske Råd er enig med udvalget i, at det også uden for byområder skal være forbudt at lade hunde færdes på steder, der er tilgængelig for almindelig færdsel, uden at de føres i bånd eller er ifølge med en person, der har herredømme over dem. Efter Rådets opfattelse bør hunde være under menneskelig kontrol på alle offentlige steder, uanset om der er tale om land eller by.

Forsvars- og beskyttelsesstræning af hunde

Det Dyreetiske Råd underer sig over, at udvalget ikke i forbindelse med overvejelser omkring træningsformer og -formål inddrager nogle af de spørgsmål, der har været rejst i forlængelse af debatten om farlige hunde. Efter Rådets opfattelse er det skævt i forhold til problemstillingen om farlige hunde alene at fokusere på hundens genetiske baggrund og ikke på, hvordan de præges og trænes, fx gennem de omtalte træningsformer. Rådet medgiver udvalget, at eventuelle dyrevelfærdsrelaterede negative forhold ved træningen kan være i strid med allerede gældende regler, og at træningen måske ikke gør hunde mere aggressive af natur. Rådet finder dog, at der er behov for at overveje, om træning af almindelige familiehunde i forsvars- og beskyttelsesadfærd indebærer en risiko for at udvikle hundenes adfærd i en uønsket retning.

Det Dyreetiske Råd vil desuden gerne benytte lejligheden til at bemærke, at Rådet er blevet gjort bekendt med, at de senest indførte lovgivningsmæssige tiltag vedrørende hold af hunde, der har haft til hensigt at tage hånd om problemer med farlige hunde, også har en del utilsigtede negative konsekvenser. Det er Rådets indtryk, at reglerne rammer et uforholdsmæssigt stort antal hunde og hundejere, der ikke giver anledning til problemer. Rådet vil derfor opfordre til, at der ved revision af hundeloven også inddrages en evaluering og evt. justering af de regler, der håndterer spørgsmålet om farlige hunde.

Med venlig hilsen,

Stine B. Christiansen
Faglig sekretær

Til Fødevarestyrelsen.

Side 2/2

en reducerende effekt på bidskader på mennesker eller andre hunde, eller om forbuddet har haft en positiv effekt på borgernes oplevelse af sikkerhed og tryghed. Såfremt der ønskes en solid baggrund for at opretholde forbuddet på sigt, bør der derfor foretages endnu en validering af forbuddets effekt om nogle år. Ophævelse af observationslisten synes hensigtsmæssig.

Endelig skal vi bemærke, at der under pkt. 2. i lovforslagets § 1 henvises til "§ 1 b" i den eksisterende lov. En sådan synes imidlertid ikke at eksistere.

Høringsvaret er forestået af temakoordinator for husdyr, seniorforsker Karin Fjelholt Jensen, Institut for Husdyrvidenskab.

Med venlig hilsen

Karl Tolstrup
Specialkonsulent,
koordinator for myndighedsrådgivning

Kopi til: Center for Innovation

DCA - Nationalt Center for
Fødevarer og Jordbrug

Karl Tolstrup

Specialkonsulent

Dato: 17. oktober 2013

Direkte tlf.: 87151265

Mobiltlf.: 22172062

Fax: 8715 6076

E-mail: karl.tolstrup@agrsci.dk

Alt. CVR-nr.: 31119103

Reference: kfp

Side 1/2

Svar på høring over forslag til Lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

DCA - Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug har haft ovenstående forslag til lov om ændring af hundeloven i høring.

Det er vores opfattelse, at det er hensigtsmæssigt at samle bestemmelser vedrørende hunde i hundeloven, således at reglerne tydeliggøres for hundeejerne. Desuden finder vi det relevant, at bestemmelserne om afvisning af hunde, der har skambidt et menneske eller en anden hund, ændres og præciseres, herunder at afvisning fremover forudsætter, at der både er tale om skambid og overfald eller anden uacceptabel og farlig adfærd.

Vi skal dog gøre opmærksom på, at den nye patologiske definition af skambid ikke i acceptabelt omfang konkretiserer begrebet skambid. Kriteriet, "bidlæsioner, der medfører tab af væv (bortset fra ubetydelige skader på hundehører)", kan omfatte alt mellem et friskt, ganske lille og næsten usynligt sår til et dybt, kraterlignende, gammelt sår med skorpe. For at definitionen er operationel og så objektiv som muligt, bør dette kriterium præciseres både i relation til, hvornår skaden er opstået, og med hensyn til hvilke vævstyper, der tænktes på. Set i forhold til de øvrige kriterier kunne en relevant præcisering være "bidlæsioner opstået inden for de sidste 24 timer, der medfører tab af underhud eller underliggende væv (bortset fra ubetydelige skader på hundehører)". Udtrykket, "ubetydelige skader på hundehører", bør dog ligeledes præciseres. Det er desuden vores opfattelse, at der er behov for yderligere konkretisering eller eksemplificering af begreberne, overfald, farlig adfærd eller anden uacceptabel adfærd. Det er eksempelvis vanskeligt for en hund at undgå "nogen form for indledende kommunikation", som det forudsættes for et overfald på en anden hund nederst på side 22 med sætningen, "Hunden har bevæget sig direkte og målrettet mod den anden hund og bidt den uden nogen form for indledende kommunikation". Hunde kommunikerer bl.a. ved f.eks. balens og ørenes stilling, og sådan kommunikation er derfor uundgåelig. I forhold til undersøgelser udført af hundesagkyndige ved hjælp af adfærdstests henvises til vores tidligere høringsvar af 24. september 2009.

Ændringerne omkring tilladelse til brug af flexi-liner, regler for lænkning af hunde samt ophold og krav til hundegårde synes at være hensigtsmæssige ud fra samtidig hensyntagen til dyrevelfærd, ejer og borger.

Vi finder, at der ud fra den foreliggende dokumentation for forbudsordningens effekt alene er baggrund for at formode, at ordningen har nedsat antallet af de nu forbudte hunderaet, mens det hverken kan af- eller bekræftes, om forbudsordningen har haft

Fødevarestyrelsen
hoering@fvst.dk
Cc:
ansg@fvst.dk
mehul@fvst.dk

Det Veterinære Sundhedsråd

Dato: 18. oktober 2013
Sagsnummer: 2013-32-08-00102

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

Det Veterinære Sundhedsråd har følgende bemærkninger til ”HØRING - forslag til lov om ændring af hundeloven - samt forslag til ændring af mark- og vejfredsloven”.

Vedrørende § 3b i ændringsforslaget til lov om hunde, finder Rådet, at ordet ”glubske” bør præciseres. Rådet finder, at politiet skal give tilladelse såfremt blot én løsgående ”glubsk” hund anvendes til bevogtning af pladser. Dette vurderes ud fra betydningen af ordet ”glubsk” - ”stærkt tilbøjelig til at angribe eller bide” – dvs. der er altså tale om hunde, hvor risikoen for skambid er større end normalt.

Vedrørende § 5 stk. 4, skal Rådet gøre opmærksom på, at hunden også skal have adgang til frisk drikkevand.

Det fremgår af § 6 b i den nugældende hundelov (LBK nr. 254 af 08/03/2013):

§ 6 b. Politiet kan beslutte at anbringe hunden i pension, indtil der er truffet afgørelse § 1b, stk. 1, eller § 6, stk. 2, nr. 4. eller stk. 4 eller 5, om aflivning af hunden, og hvis der træffes afgørelse om, at hunden skal aflives, indtil afgørelsen kan fuldbyrdes.

Det fremgår af det fremlagte ændringsforslags baggrundsbemærkninger, at denne bestemmelse opretholdes.

Det fremgår af det fremlagte ændringsforslag:

I § 6 a indsættes som stk. 3.:

”Stk. 3. Når der, inden der træffes afgørelse om aflivning af hunden i medfør af § 6, stk. 5, foretages en hundesagkyndig undersøgelse jf. § 6 a, stk. 1 og stk. 2, skal omstændighederne omkring bideepisoden indgå i undersøgelsen.”

Det fremgik af Høring i Fødevareudvalget om Hundeloven i Landstingssalen d. 2. oktober 2013 kl. 10.00 – 13.00, at hunde, der er anbragt i pension eller internat i medfør af ovennævnte § 6 b i nogle tilfælde oplever ventetider på uger eller måneder, inden en afgørelse bliver truffet.

Det fremgik ligeledes, at den type ophold i pension eller i internat kan foregå med meget lidt eller ingen menneskelig kontakt.

Rådet vil påpege risikoen for, at en hundesagkyndig undersøgelse af hundens adfærd bliver misvisende, hvis den udføres efter mange ugers eller måneders ophold i bur med ringe eller ingen menneskelig kontakt sammenlignet med en hundesagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, der udføres hurtigt efter hundens anbringelse i pension eller internat.

Hunde, der huses på den ovenfor beskrevne måde i bur med ringe eller ingen menneskelig kontakt, er ikke behandlet omsorgsfuldt, og de er ikke huset og passet under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer, jf. dyreværnslovens § 2.

Rådet vil således opfordre til, at en revision af hundeloven kommer til at tage højde for ovenstående problematik ved bl. a. at indeholde en forpligtelse for myndighederne til at få foretaget den hundesagkyndige undersøgelse så hurtigt som muligt, dvs. i løbet af få dage, jf. forslagets § 6 a, stk. 3.

Rådet vil ligeledes opfordre til, at det tilsikres, at hundenes ophold i pension eller internat i ventetiden på en afgørelse foregår under opfyldelse af dyreværnslovens bestemmelser.

Endelig opfordrer Rådet til, at den videnskabelige dokumentation, der ligger til grund for listen over forbudte racer følges nøje. Der bør endvidere fastsættes en bestemmelse om revision af listen med henblik på en vurdering af, om det fortsat er relevant at bibeholde samtlige racer på listen.

Med venlig hilsen

P.v.R

Lissi Vestergaard Karlsen
Specialkonsulent, dyrlæge
Sekretariatet for Det Veterinære Sundhedsråd

Side 2/2

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
2600 Glostrup

18. oktober 2013
ITM/13-03036

Den Danske Dyrlægeforenings kommentarer til forslaget om ændring af lov om hunde / j.nr. 2013-15-25-06552

Den Danske Dyrlægeforening (DDD) er overordnet enig i at ændre lov om hunde, således at definitionen af stambinding præciseres, de hundesagkyndige inddrages i vurderingen af hunden i tilfælde med skambinding, og at omstændighederne omkring bidepisoden inddrages i den endelige afgørelse.

DDD mener dog:

- At det skal præciseres, at de hundesagkyndige skal være uddannede dyrlæger
- At raceforbuddet skal afskaffes helt
- At ejeren skal have mulighed for at bevise hundens race ved andet end stamtavle

Hundesagkyndige

DDD er meget enig i, at det skal være muligt for ejeren eller politiet at indkalde en hundesagkyndig til at vurdere hundens adfærd.

DDD vil i den forbindelse gerne understrege vigtigheden af, at de hundesagkyndige er uddannede dyrlæger, således at hund og ejer sikres den korrekte sagsbehandling.

Det er ikke, hverken i lovforslaget eller i forarbejderne, beskrevet, hvilken uddannelsesmæssig baggrund de hundesagkyndige skal have. I Fødevarerministeriets overvejelser til Hundeloven står der på side 27, at "Fødevarerministeriet vil indtil videre efter nærmere aftale med DSKVE stå for udpegningen af de hundesagkyndige."

En hunds almene sundhedsstatus har stor betydning for dens adfærd. Patologiske smertevoldende tilstande, som gigt eller infektioner, vil ændre hundens adfærd. Andre skjulte patologiske tilstande, der påvirker hundens adfærd, kunne være epilepsi, tumorer eller blodpropper.

Det vil være afgørende for vurderingen af hundens adfærd, at den hundesagkyndige er i stand til at stille den korrekte diagnose på bagvedliggende patologiske årsager, samt at vedkommende kan vurdere, hvorvidt en kendt eller ukendt lidelse kan have haft indflydelse på hundens adfærd.

Forbud skaber frygt

DDD mener ikke, at der er belæg for at opretholde et forbud mod særlige hunderacer, da der allerede i lovgivningen er mulighed for at skride ind overfor truende hunde.

DDD henviser til, at hundeejere allerede, i henhold til Hundelovens § 6 stk. 1, er forpligtet til at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden voldtænder andre skade. Ydermere har politiet efter samme paragrafs stk. 2, nr. 1-4, allerede mulighed for at træffe foranstaltninger, der skal sikre, at hunden ikke i fremtiden fremstår truende eller forvolder skade på andre.

Den Danske Dyrlægeforening | Danish Veterinary Association | Embudsvej 28A | DK-2100 København Ø | Tlf: +45 3871 0888
Fax: +45 3871 0322 | E-mail: ddd@ddd.dk | www.ddd.dk

Forbuddet er begrundet i hensynet til borgerens tryghedsfølelse, da der i befolkningen er en frygt for at blive angrebet af hunde.

DDD mener ikke, at et forbud mod bestemte hunderacer er den optimale løsning på problemet.

Forskningsresultater¹ viser, at der er lige så stor forskel på adfærden mellem individerne, som der er mellem racerne. Dette betyder, at unormal aggressiv adfærd ikke er racespecifik. Problemet opstår populært sagt: "i den anden ende af snoren". Samspillet mellem hund og ejer har langt større betydning for hundens adfærd og problemet er derfor ikke løst ved at forbyde 13 tilfældige store hunderacer.² Samspillet mellem hund og ejer har langt større betydning for hundens adfærd, og problemet er derfor ikke løst ved at forbyde 13 tilfældige store hunderacer.

DDD mener derimod, at forbuddet med stor sandsynlighed ender med at skabe en unødvendig frygt blandt befolkningen for nogle typer hunde. DDD bemærker, at antallet af bidskader før og efter forbudsordningen ikke er væsentligt ændret, men at der er anmeldt dobbelt så mange behandlede bidskader efter, at forbudsordningen indtrådte i 2010. DDD ser dette som et udtryk for en lavere tolerance i befolkningen som følge af den massive negative mediedækning.

Bevisførelse?

DDD finder det problematisk, at man i det nuværende ændringsforslag til Hundeloven bibeholder ejerens pligt til at dokumentere hundens race eller type, da det i dag ikke er muligt at teste for race³.

I vejledning om hundelovens forbudsordning, udsendt i Ministerialbrev den 2. juli 2010 på baggrund af retssagen 2009-10 REU alm. del Bilag 62, står der i kapitel 4 stk. 2, i forbindelse med omvendt bevisførelse:

"Det er i dag ikke umiddelbart muligt ved hjælp af dna-test eller for en dyrtegne at bestemme en hunds race. Man bør derfor sikre sig f.eks. en stamtavle....."

Racebegrebet er baseret på en eksterior vurdering, og det er derfor ikke som sådan muligt at afgøre, hvilken race hunden er/ikke er, eller om den er en blanding, ud fra udseendet. Stamtavle er derfor den eneste sikre mulighed ejeren har, for at bevise hvilken race hunden tilhører.

Der findes i dag godt 500.000 hunde i Danmark – ifølge tal fra Dansk Kennel Klub er der kun godt 22.000 stambogsregistrerede hunde i 2012.

DDD finder det yderst problematisk, at langt størstedelen af hundeejere derfor ikke har mulighed for en reel bevisførelse i sager, hvor der er tvivl om hundens race og understreger endnu engang, at raceforbuddet ikke bør opretholdes.

Har I yderligere spørgsmål, kan nedenstående kontaktes på e-mail irm@ddd.dk eller telefon 38 71 08 88.

Med venlig hilsen

Ida Tingman Møller

Fagkonsulent, Den Danske Dyrlægeforening

¹ Breed Differences in canine aggression; Duffy, Hsu and Serpell, Applied Animal Behavior science 114 (2008), p. 441-460
² Der findes i USA en valid test til at bestemme hvilke racer en hund består af. Denne test kan dog ikke bruges i Europa, da hundene her har en anden genpule. DDD er dags dato ikke vidende om, at en tilsvarende test findes for de europæiske racer.

Den Danske Dyrlægeforening | Danish Veterinary Association | Embudsvej 28A | DK-2100 København Ø | Tlf: +45 3871 0888
Fax: +45 3871 0322 | E-mail: ddd@ddd.dk | www.ddd.dk

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31-33
DK-2600 Glostrup
E-mail: adso@fvst.dk; mehul@fvst.dk

Dyreværnsrådet

Dato: 18. oktober 2013
Sags nr.: 14229
Dok. nr.: 588748

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven / j.nr. 2013-15-25-06552

Ved e-mail af 20. september 2013 har Fødevarestyrelsen sendt forslag til lov om ændring af lov om hunde i høring.

Dyreværnsrådet har behandlet sagen på rådets møde den 15. oktober 2013 og skal i den anledning udtale følgende:

1. Først og fremmest vil Dyreværnsrådet gerne henlede opmærksomheden på, at der ikke i lovforslaget er taget højde for de anbefalinger vedrørende avl på hunde, der er fremført i forbindelse med Avlsarbejdsgruppens afrapportering. Der henvises til Rapport fra arbejdsgruppen vedrørende avl af dyr – august 2013:

http://www.fødevarestyrelsen.dk/InVheder/Pressemeddelelser/Arkiv_2013/Documents/Rapport%20fra%20avlsarbejdsgruppen%20%202013.%20final.pdf

2. Hvad angår forbudsordningen finder Dyreværnsrådet, at 3 år er en meget kort periode med hensyn til på tilstrækkelig vis at kunne vurdere effekten af forbuddet, herunder særligt for så vidt angår omfanget af bidskader. Rådet finder det positivt, at observationslisten bliver fjernet til fordel for en mere generel overvågning. Dyreværnsrådet så dog gerne, at der sker registrering af alle bidepisoder ved raceangivelse og biddets karakter.

3. For så vidt angår lovforslagets definition af skambid, foreslår Dyreværnsrådet, at arbejdsgruppens tredje kriterium (s. 21) udvides til også at omfatte bidlæsioner, der medfører vævsbeskadigelse, som f.eks. kraftige bid, hvor der har været beklædning mellem tænder og hud, som forhindrer at der går hul, men ikke at der sker en evt. knusning af væv.

4. Det fremgår af lovens § 6 b, stk. 1, at politiet kan beslutte at anbringe hunden på internat/pension, indtil afgørelser om aflivning efter lovens § 1 b, stk. 1, eller § 6, stk. 2, nr. 4, og stk. 4-5, er truffet, og hvis hunden skal aflives, indtil afgørelsen kan fuldbyrdes

Dyreværnsrådet finder, at hunde af dyreværnsmæssige årsager ikke bør opholde sig unødigt længe på internat/pension i forbindelse med, at der skal træffes afgørelse om aflivning. Den endelige afgørelse, inklusiv gennemførelse af en eventuel sagkyndig vurdering, bør således ske hurtigst muligt, gerne indenfor få uger, efter at hunden er anbragt på internat/pension.

5. Det fremgår af lovens § 6, stk. 2, nr. 4, og stk. 4, at politiet kan træffe afgørelse om at lade en hund aflive, hvor f.eks. hundens ejer/besidder har overtrådt et påbud efter § 6, stk. 2, nr. 1-3, eller stk. 3.

Dyreværnsrådet bemærker, at der kan være visse episoder, som beskrevet i § 6, stk. 2 og 3, hvor en hund f.eks. forvolder skade på et menneske eller anden væsentlig skade, som kan tilregnes ejerens/besidderens adfærd, og hvor hundens adfærd efter omstændighederne kan betegnes normal.

Dyreværnsrådet finder, at såfremt en hundesagkyndig undersøgelse konkluderer, at hundens adfærd er normal, og den skadegørende handling vil kunne henføres til besidderens adfærd, bør der være mulighed for, at politiet udover at udmåle en (skærpet) bødestraf, jf. § 12, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, kan træffe afgørelse om at tvangsferme og afhænde hunden, herunder som alternativ til en eventuel afgørelse om aflivning, jf. § 6, stk. 4.

Dette især, hvor der ellers må antages at være en ikke ubetydelig risiko for, at hunden ved at blive i ejerens/besidderens varetægt kan blive påvirket på en sådan måde, at hunden vil udvise en adfærd, der gør den farlig for sine omgivelser.

De samme omstændigheder vedr. ejerens/besidderens adfærd, der kan danne grundlag for ved dom for et strafbart forhold at få frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde, jf. § 12 a, stk. 1, og forhold, som beskrevet i § 12, stk. 2, 2 pkt., kunne således også danne grundlag for en evt. afgørelse om at tvangsferme hunden.

på vegne af rådet

Charlotte Røgid Knudsen
Fuldmægtig, Cand. jur.
Sekretær for Dyreværnsrådet

Kopi af høringssvar er sendt til NaturErhvervstyrelsen.

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

NaturErhvervsstyrelsen
Nyropsgade 30
1750 København V
E-mail: landbrugsloven@naturehverv.dk

Dyreværnsrådet

Dato: 18. oktober 2013
Sags nr.: 14229
Dok. nr.: 588751

Høring over forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven

Dyreværnsrådet har ved e-mail af 20. september 2013 modtaget forslag til lov om ændring af mark- og vejfredsloven, som er sendt i høring igen i forbindelse med høring af forslag til lov om ændring af lov om hunde.

Dyreværnsrådet har kort drøftet lovforslaget på rådets møde den 15. oktober 2013 og kan i denne anledning udtale følgende:

Dyreværnsrådet er enige om, at det vil være hensigtsmæssigt med en modernisering af hele mark- og vejfredsloven, men finder det overordnet set i orden med de foreslåede ændringer, herunder at visse bestemmelser om hunde overføres til og fremover reguleres i hundeloven. I den forbindelse har Dyreværnsrådet glædeligt noteret, at der sker en indskrænkning i adgangen til at nedskyde omstrejfende hunde på privat grund. I forlængelse af heraf kan det dog fremhæves, at det efter Dyreværnsrådets opfattelse også i forbindelse med nærværende lovforslag bør overvejes at udtage eller ændre tilsvarende bestemmelser for så vidt angår øvrige kæledyr, herunder især katte.

Dyreværnsrådet har ikke yderligere bemærkninger til lovforslaget.

På vegne af råddet

Charlotte Røglid Knudsen
Fuldmægtig, Cand. jur.
Sekretær for Dyreværnsrådet

Kopi af høringssvar er sendt til Fødevarestyrelsen.

STAGETORN WENZEL LUND POULSEN

Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31
2600 Glostrup

ADVOKATER:
MERETHE STAGETORN (H)
FRANK WENZEL (H)
JAKOB LUND POULSEN (H)
HENRIK STAGETORN (H)

PETER TRUDSØ
PETER KRAGH
KAROLINE NORMANN (L)
ASSER GREGERSEN

STORE STRANDSTRÆDE 21, 1
1255 KØBENHAVN K
TLF. +45 33 12 46 11
FAX +45 33 12 84 45

WWW.SWLP.DK

CVR NR. 13788634

16. OKTOBER 2013
KN/JWA

SEKRETÆR:
JANNE LINDEBERG WALBOM
JWA@SWLP.DK
33 17 92 16

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/j.nr. 2013-15-25-06552

Hermed skal jeg på vegne af mine klienter Tina Jørgensen og Tanja Andersen, der repræsenterer en gruppe borgere, fremsende høringssvar til det forslag til lov om ændring af lov om hunde, som fødevarerministeriet har sendt i høring den 20. september 2013 på Høringsportalen.

Mine klienter har interesseret fulgt debatten fra før ændringen i 2010 med indførelsen af både forbudsordningen og den såkaldte skambidningsparagraf til fremsættelsen af det seneste ændringsforslag og høringen på Christiansborg den 2. oktober 2013.

"1. Forbudslisten

Der er flere problematiske faktorer, der gør sig gældende i forhold til forbudslisten.

1.1. Rigspolitiets statistik

På baggrund af en henvendelse fra 21. marts 2013, jf. bilag 1, udtaler Rigspolitiet selv, at de statistiske oplysninger om aflivede hunde er behæftet med en vis usikkerhed, da politiet ikke er i stand til at trække oplysninger om antallet af aflivede hunde fra Politiets Sagsstyringssystem (POLSAS). Oplysningerne er således fremkommet på baggrund af elektronisk søgning i systemet efter relevante emnebeskrivelser. Det er således helt afgørende for tallets pålidelighed, at der af den sagsbehandlende betjent er indlagt relevante emneord, hvilket man på ingen måde kan tage for givet, navnlig ikke hvis det skal anvendes som grundlag for opretholdelsen af et forbud.

Det fremgik endvidere af høringen den 2. oktober 2013, at der ikke er klarhed over, hvordan politiets vurdering af, om en hund tilhører den ene eller den anden race foretages, og at politiet ikke nødvendigvis har kompetencen til at foretage denne vurdering. Det blev af dyrlæge Pernille Hansen, som er en af de få hundesagkyndig i politianmeldte sager, formuleret som: "De er nogle gange rigtig gode til det, andre gange er de ikke!"

1. Hvor mange af de forbudte hunde, der er blevet vurderet til at have skambidt, har fået dokumenteret deres race ved hjælp af stamtavle?

I tråd hermed var det ligeledes vanskeligt for repræsentanten for Københavns Universitet at vide, om Rigspolitiets statistik rent faktisk er retvisende, idet hun ikke kendte til baggrunden.

Med andre ord så har den statistik, der bl.a. ligger til grund for regeringens opretholdelse af forbudslisten ikke den fornødne sikkerhed forbundet med sig, idet den f.eks. ikke er retvisende for, hvilken race de hunde, der oftest bider, tilhører, og den bør derfor i sagens natur ikke danne grundlag for så fatal en beslutning, som et forbud – og dermed aflivning – selvsagt er.

1.2. Omvendt bevisbyrde

I lyset af, at den omvendte bevisbyrde synes at være kommet for at blive, er det desto vigtigere, at der fastlægges helt klare retningslinjer for, hvilke betingelser der specifikt skal være til stede for, at en hunds race kan siges at være bevist. I og med, at bevisbyrden lægges over på besidderen, bør der således på forhånd være absolut klarhed over, hvad besidderen kan eller skal foretage sig for at have løftet den pålagte bevisbyrde. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der ikke i loven stilles nærmere krav til, hvordan besidderen dokumenterer, at der ikke er tale om en forbudt hund. Det fremgår imidlertid, at besidderen kan fremlægge stambog eller en dna-attest vedrørende hunden og dens forældre, eller besidderen kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning.

Da de fleste, der anskaffer sig en hund, gør det i den hensigt at knytte sig til den i årevis, ligesom den oftest koster mange penge at anskaffe og tage vare på efterfølgende, skal der derfor venligst anmodes om en afklaring på følgende spørgsmål:

1. Er en hvilken som helst dyrlæges racevurdering tilstrækkelig?
2. Hvilke specifikke stamtavlesystemer kan godkendes, herunder udenlandske? Det kan ikke være FCIs, da hverken Pitbull terrier, Amerikansk bulldog, Boerboel og Kangal synes at være godkendte racer af FCI.
3. Er en attest fra Dansk Hunderegister tilstrækkelig dokumentation? Det fremgår af mail af 3. oktober 2013 fra Rigspolitiet, jf. bilag 2, at der på forespørgsel til statistikens grundlag vedrørende racer blev oplyst, at der i sager, hvor det er relevant at få oplysning om en hunds race, kan indhentes en attest fra Dansk Hunderegister, ligesom besidderen – eller andre personer, der ikke kan redegøre for en hunds afstamning – kan blive anmodet om at fremlægge dokumenta-

tion for en hunds afstamning. Da hunde imidlertid ifølge Fair Dog er blevet aflivet på trods af oplysninger fra Dansk Hunderegister, skal der hermed spørges til en afklaring af, om det kun er for politiet eller det også er tilstrækkeligt for besidderen at indhente dokumentation fra Dansk Hunderegister? Er det i den forbindelse tilstrækkelig dokumentation, at hunden på Dansk Hunderegister står beskrevet som en blanding af hunde, der ikke står på forbudslisten?

1.3. DNA-register over hunderacer

For at imødekomme kritik af den omvendte bevisbyrde er det tilkendegivet, at man kunne undersøge muligheden for at etablere et DNA-register over hunde.

I forbindelse med ændringen af hundeloven i 2010 blev det af professor i husdyrgenetik ved Institut for Basal Husdyr- og Veterinærvidenskab/Genetik & Bioinformatik, Københavns Universitet Merete Fredholm oplyst, at der foreligger et større udviklingsarbejde, før dette er muligt. For så vidt angår dna-testning af hunde med henblik på at fastslå, hvilken race en given hund tilhører, har Merete Fredholm endvidere oplyst, at flere amerikanske firmaer har etableret metoder (race-profiler) til at fastslå, hvilken race eller hvilke racekombinationer en given hund stammer fra. Der findes dog ikke nogen race-profil på f.eks. Pitbull terrier. Termen "pitbull" anvendes ifølge Merete Fredholm til at beskrive flere forskellige racer inden for "molosser-familien", f.eks. amerikansk staffordshire terrier, staffordshire bull terrier, amerikansk pitbull terrier og blandinger af disse.

Hun understreger endvidere, at de amerikanske firmaer har etableret metoden fortrinsvis på baggrund af analyser af hunde registreret i den amerikanske kennel klub, og at visse racer har forskellige race-profiler i forskellige geografiske regioner. Det vil derfor efter Merete Fredholms opfattelse være en forudsætning, at der etableres særlige race-profiler på europæiske hunde, hvis man med sikkerhed skal kunne foretage racebestemmelse af hunde på grundlag af dna i Europa. Merete Fredholm har endelig oplyst, at det heller ikke er muligt gennem dna-test af hunde at fastslå, hvilken familie, f.eks. "molosser-familien", en hund tilhører, jf. bet. nr. 1514, afsnit 6.3.

Da DNA ikke i sig selv kan anvendes til at fortælle, hvilke racer der er i den pågældende hund, kan en eller anden form for stamtavle system således ikke umiddelbart undgås. Hvis en hund derfor ikke har en stamtavle, kan DNA alene bruges til at fastlægge, om forældredyrene rent faktisk er forældredyrene, men for at vurdere racen kræver det således, at begge de påviste forældredyr har stamtavle.

1. Hvor skulle de økonomiske midler i givet fald findes til at lave et DNA register til over 800 hunderacer?

1.4. Observationslisten

Det er meget positivt, at observationslisten er fjernet, og at fokus ifølge bemærkningerne til lovforslaget i stedet er på bidepisoder i forhold til alle hunderacer. Det illustrerer en forståelse for, at bidepisoder forårsages af en række forskellige hunderacer, og det er blot besynderligt og ærgerligt, at den samme forståelse ikke er slået igennem i forhold til forbudslisten.

2. Skambidning

1. Hvor mange af de skambid, som er beskrevet i Rigspolitiets statistik, er bid på mennesker, og hvilke hunderacer har forårsaget disse skambid på mennesker?

At dette spørgsmål er relevant blev slået fast på høringen den 2. oktober 2013, idet dyrlægen kunne oplyse, at det er langt mere normalt, at en hund bider en anden hund, ligesom hun oplyste, at bid på mennesker i øvrigt ikke normalt sys.

Derudover er det selvsagt helt afgørende, at lovgivers intentioner ses afspejlet direkte i lovteksten, idet det ikke kan forventes at borgere eller andre, der skal anvende loven (herunder politiet), skal nærlæse bemærkningerne for at forstå hensigten. Det er blevet klart efter indførelsen af skambidningsparagraffen, at det på ingen måde er hensigtsmæssigt, at politiet ikke umiddelbart synes at vide, hvad der skal til for, at de kan træffe bestemmelse om, at en hund skal aflives. Og det er naturligvis positivt, at der ses at være en imødekommenhed over for muligheden for, at der foretages en hundesagkyndig undersøgelse forud for en afgørelse om aflivning.

I den forbindelse synes det imidlertid helt åbenbart, at bestemmelsen i den foreslåede § 6, stk. 5, ikke kan formuleres som foreslået.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at hensigten med bestemmelsen netop er, at besidderen, inden der træffes afgørelse om aflivning, kan anmode om en hundesagkyndig undersøgelse, ligesom besidderen på politiets anmodning er forpligtet til at medvirke til en hundesagkyndig undersøgelse. Det må antages, at en sådan undersøgelse kan føre til, at hunden ikke skal aflives.

Hvis betydningen af den hundesagkyndige undersøgelse derfor ikke skal gøres illusorisk, giver det ikke mening samtidig at fastholde formuleringen som foreslået i stk. 5 om, at politidirektøren er forpligtet til at lade hunden aflive.

Bestemmelsen må derfor enten følge systematikken i den eksisterende § 6, stk. 2, således at bestemmelsen i stk. 5 formuleres således:

"Hvis en hund ved et overfald eller ved anden uacceptabel og farlig adfærd har bidt et menneske eller en anden hund, og hvis biddet ud fra en patologisk definition kan betegnes som skambid, kan politidirektøren lade hunden aflive."

Hermed underforstået, at aflivning forudsætter en vurdering af, om betingelserne er opfyldte (ligesom efter stk. 2, nr. 4), hvilket blandt andet kan afdækkes med en mulig hundesagkyndig undersøgelse, jf. de foreslåede ændringer til § 6a.

Eller man må, hvis man ønsker at understrege forpligtelsen, formulere bestemmelsen i retning af:

"Hvis det, eventuelt på baggrund af en hundesagkyndig undersøgelse, jf. § 6a, stk. 1- 3, kan fastslås, at en hund ved et overfald eller ved anden uacceptabel og farlig adfærd har bidt et menneske eller en anden hund, og hvis biddet ud fra en patologisk definition kan betegnes som skambid, skal politidirektøren lade hunden aflive."

3. Generelt

Det er forholdsvis atypisk, at regeringen går imod et udvalgsarbejdes anbefalinger. Det synes i denne sag hovedsageligt at være baseret på en opfattelse af borgernes oplevelse af sikkerhed og tryghed. Imidlertid fremgår det af Københavns Universitets undersøgelse af befolkningens holdning til det "at forbyde visse racer", at mellem 55 og 64 % var enige eller meget enige i et forbud (dog er de ikke blevet bedt om at tage stilling til det konkrete forbud mod 13 bestemte racer). Det vurderes også, at det ikke er muligt at udlede noget validt om tryghed på grundlag af en generel positiv holdning til et raceforbud. I den forbindelse skal det tillige understreges, at der jo i over 20 år har eksisteret et forbud mod 2 racer (Pitbull Terrier og Tosa Inu). Det er fuldstændig umuligt at vide, hvilken forbudsordning befolkningen (og altså kun lidt over halvdelen) i givet fald er enige eller meget enige i.

1. På hvilken baggrund (og med hvilket andet oplysningsgrundlag) er regeringen kommet frem til dette resultat, der er modsat udvalget og eksperternes synspunkter?

Fødevarerministeriet konkluderer ikke desto mindre i bemærkningerne, at forbudsordningen har haft en positiv effekt på borgernes oplevelse af tryghed på grund af mediernes tilsyneladende mere neutrale og beskrivende tone i forhold til en tidligere mere fordømmende tone.

2. Kunne det tænkes, at sammenhængen mellem medier og borgere netop er det modsatte: at fordi medierne nu formulerer sig mere neutralt og mindre fordømmende, er borgerne også mere trygge?

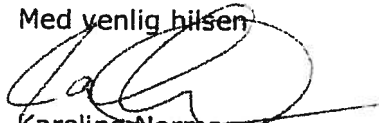
Politikere er vel nogle af de første til at anerkende, at medierne desværre til tider er i stand til at sætte en helt usaglig dagsorden.

Man kunne i forbindelse med høringen den 2. oktober 2013 under alle omstændigheder forstå på ministeren, at begrundelsen for at fastholde forbudslisten, uagtet at der bevisligt er indtil flere hunde på listen, der ikke er årsag til skader (men derimod er andre som f.eks. schæfere, der ikke er på listen, selvom de tilsyneladende har forårsaget de fleste af skaderne), er, at det giver en tryghed (der er falsk, må man forstå) for borgerne. Det burde være åbenbart, at man ikke kan acceptere, at fredelige hunderacer er opført på en forbudsliste og dermed skal aflives, alene fordi borgere helt ubegrundet er bange for dem. Hvis det er Rigspolitiets statistik, man vælger at lægge vægt på i begrundelsen for at fastholde raceforbuddet, burde de racer, som er repræsenteret herpå, være de racer, som står på en forbudsliste. I stedet vælger man på baggrund af (ubegrundet) frygt at plukke i en i øvrigt fejlagtig og usikker statistik.

Ministeren tilkendegav selv under høringen: "Jeg tror, at det er vigtigt, at vi, når vi taler hundelov, holder myterne i den ene bunke og realiteterne i den anden." Ingen kan vel være uenig i dette synspunkt, og derfor kan man heller ikke opretholde et forbud på baggrund af menneskers ønske, når det netop baserer sig på en myte. Men det lægger sig meget godt op af den artikel, der blev bragt i Jyllands Posten den 21. marts 2013, hvoraf det fremgår, at hun selv – sammen med tilsyneladende mange andre – var bange for visse typer af hunde. Hvis befolkningen bliver tilstrækkeligt bange for et fænomen, så forbyder man det altså bare. Det rette middel i en sådan sammenhæng bør naturligvis være relevant oplysning.

Afslutningsvis skal det nævnes, at det forekom meget besynderligt, at ministeren til sidst i sin tale ved høringen den 2. oktober 2013 udtalte, at "regeringen har taget en beslutning, som regeringen og jeg ikke finder anledning til at ændre." Hvis ikke der er åbenhed i forhold til mulige indvendinger – og dermed ændringer – i forbindelse med høringen, fristes man jo til at spørge, hvorfor forslaget så overhovedet er sendt i høring."

Med venlig hilsen

Karoline Normann

E-mail: kn@swlp.dk

Besvarelse af Deres anmodning om aktindsigt

De anmodede ved e-mail af 21. marts 2013 om aktindsigt i statistiske oplysninger om aflivninger af hunde, som politiet har besluttet efter hundeloven af 2010.

Rigspolitiet kan som følge af den nuværende opbygning af politiets sagsstyrings-system (POLSAS) ikke herfra trække statistiske oplysninger om antallet af hunde, der er blevet tvangsmæssigt aflivet i medfør af hundeloven.

Det følger af forarbejderne til lov nr. 717 af 25. juni 2010 om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven – hvor de nuværende regler om skambid samt om forbud mod besiddelse og avl af 13 navngivne hunderacer blev indført – at der efter tre år skulle foretages en evaluering af hundeloven.

Rigspolitiet iværksatte på baggrund heraf en indberetningsordning, hvorefter alle politikredse løbende skulle indberette oplysninger om sager om aflivninger efter den ovennævnte lovs ikrafttræden den 1. juli 2010. Indberetningsordningen omfattede alle hunderacer.

Rigspolitiet har til brug for nogle fra spørgsmål fra Fødevareministeriet i forbindelse med evaluering af hundeloven foretaget en optælling af de indberettede sager.

Det kan på den baggrund oplyses, at 465 hunde er aflivet i medfør af hundelovens § 1 a (ulovlige hunderacer) og 157 hunde er aflivet i medfør af hundelovens § 6, stk. 5 (skambidning). Derudover er der aflivet 19 hunde i medfør af hundelovens § 6, stk. 2, nr. 4 om farlige hunde.

Rigspolitiets bemærker, at de nævnte tal kan være behæftet med en vis usikkerhed, idet de relevante sager typisk er fremfundet på baggrund af elektronisk søgning i politiets sagsstyringssystem (POLSAS) efter relevante emnebeskrivelser.

Som det fremgår ovenfor er det således ikke muligt umiddelbart at trække oplysninger om antallet af aflivede hunde i medfør af hundeloven fra politiets sagsstyringssystem (POLSAS).

RIGSPOLITIET

POLITI

Tanja Andersen

Freelancegrafic@yahoo.dk

Dato: 3. oktober 2013

J.nr.: 2013-012-1089

Sagsbehandler: SKR

RIGSPOLITIET

CENTER FOR ALMEN JURA

POLITORVET 14

1780 KØBENHAVN V

Telefon: 3314 8888

Telefax: 4515 0017

Web: www.politi.dk

Besvarelse af spørgsmål vedr. racevurdering

Rigspolitiet har modtaget Deres e-mail af 16. september 2013, hvori De henviser til Rigspolitiets oversigt over aflivede hunde i medfør af hundeloven (lovbekendtgørelse nr. 254 af 8. marts 2013 om hunde), og i den forbindelse ønsker at få oplyst, hvem der har foretaget vurdering af de nævnte hundes race.

Rigspolitiet kan i den forbindelse oplyse, at der i sager, hvor det er relevant at få oplysning om en hunds race, indhentes en attest fra Dansk Hunderegister, ligesom besidderen – eller andre personer, der kan redegøre for en hunds afstamning – kan blive anmodet om at fremlægge dokumentation for en hunds afstamning.

Rigspolitiet skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på hundelovens § 1 b, stk. 2, hvoraf det følger, at såfremt der er tvivl om, hvorvidt en hund tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er omfattet af forbudsbestemmelsen i § 1 a, kan politiet stille krav om, at besidderen dokumenterer hundens race eller type. Bestemmelsen er udtryk for en omvendt bevisbyrde. Det er således besidderen af en hund – og ikke politiet – der skal fremlægge den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet. Politiet skal dog i første omgang – f.eks. på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre – have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet, før det kan kræves, at besidderen opfylder dokumentationskravet. Politiet kan altså ikke forlange dokumentation fra en besidder af en hund, når der ikke er nogen nærmere anledning til det, f.eks. hvis hunden på ingen måde ser ud som en af de hunde, der er omfattet af forbuddet.

Med venlig hilsen

Sussi Kronborg Rasmussen
specialkonsulent

Fra: Tom Nygaard Kristensen [<mailto:tomnk@stofanet.dk>]

Sendt: 18. oktober 2013 20:23

Til: Postkasse, Veterinærenheden (DEP)

Emne: Hundelov

Høringen udløber i dag - jeg ved ikke om man på denne måde kan tilkendegive sin mening:

Også Rottweiler bør forbydes. Er ofte aggressive og har et farlig (kraftigt) bid.

Også schæferhunde bør måske forbydes (ikke som brugshunde), da de endda kan finde på at bide børn i egen familie.

Kun få hundebid bliver anmeldt til politiet og registreret. Langt de fleste bliver ordnet via dyrlæge, egen læge og forsikringerne.

Kan ikke dokumentere det, men ...

Tom Nygaard Kristensen

(pens. læge)

Høringssvar vedr. hundeloven

Raceforbuddet:

Raceforbuddet bør ophæves, idet man ikke fagligt kan begrunde det.

Da hundeloven var til revision i første omgang, sad jeg i Dyrenes Beskyttelses ad hoc hundeudvalg. Jeg foranledigede en søgning på KU-LIFE hvor konklusionen World –vide var, at man ikke kunne konstatere en effekt på bidskader, efter at have forbudt visse racer (Muskelhunde). Ydermere var der ikke en eneste undersøgelse, der kunne sige noget om, hvor aggressive disse racer er. Er det 2% af racen der har en meget lav tærskel for udløsning af aggression, er det 10% eller hvor er det rigtige niveau??

Der er næppe ret mange der vil anfægte postulatet om at muskelhunderacerne er avlet med en trend for lav tærskel for udløsning af aggression. Tager man 100 labrador og 100 amerikanske bulldogs, er der næppe nogen tvivl om, at man vil finde flere aggressive individer blandt sidstnævnte end blandt førstnævnte. Hvad ingen kan svare på, er hvor mange. Er det 2%, 10% eller endog 90%? Såfremt der er tale om 90%, ville det afgjort retfærdiggøre et raceforbud, men hvad med 2%?

Bruger vi labrador som referencegruppe, må man konstatere at en lang række racer – herunder hele gruppen af "brugshunde" (Schæfer, Rottweiler, Doberman, Tervueren, Riesen-Schnauzer, etc) vil være antalsmæssigt væsentligt overrepræsenterede med aggressive individer. Faktisk vil den eneste gruppe af hunde, hvor dette ikke ville være tilfældet, være gruppen af jagthunde. Dette skyldes mange års avl, med en målrettet selektion for ikke-aggression.

Man skal aldrig være racist – heller ikke indenfor hundeverdenen. Det er vigtigt at holde sig for øje, at racerne er avlet med en trend, en tilbøjelighed. Spørger man en "adfærdsexpert" om hvordan denne eller hin race er, vil vedkommende have et billede i hovedet af den enkelte race. Dette billede dækker måske 60 eller 70% af individerne indenfor racen, men ikke hele racen. Man kan altså sagtens have en Schæfer der opfører sig som en labrador og omvendt. Det er jo (race eller ikke race) den samme art vi taler om.

Lovgiver vi ud fra fordomme – og det må raceforbuddet siges at være, al den stund, at der ikke findes konkrete tal på antallet af aggressive individer indenfor racerne – kunne vi jo brede forbuddet ud til at omfatte de mennesker der har en flammetatovering op i baghovedet. Rigtig mange vil nok, vurdere disse mennesker til at være mere aggressive end andre – med god grund??

Jeg mener at raceforbuddet er skudt langt over målet. Ikke fordi jeg er et øjeblik i tvivl om, at aggression vil være overrepræsenteret i racerne, men mere fordi det ikke kun er disse racer der må anses for problematiske. En race som Rottweiler vil, efter min opfattelse, afgjort tælle flere aggressive individer, end mange af racerne på listen. Endelig må man sige, at det ikke er korrekt at nedlægge forbud mod en race,

når vi intet konkret ved om hvor aggressiv den pågældende race er. Forbuddet er en politisk hovsaløsning, foranlediget af et antal enkeltsager.

Jeg vil anbefale at man ophæver forbuddet, men til gengæld bibeholder kravet om at disse racer skal føres i snor, så snart de er ude i det offentlige rum.

”Skambidningsparagraffen”:

Lad os med det samme slå fast, at man generelt intet kan udlede om graden af aggression, ud fra bidskadens omfang! Lad os også konstatere, at det vi (som hundeejere) ønsker af hundeloven, er at begrænse antallet af aggressive hunde i det offentlige rum.

Når hundeloven møder så stor folkelig modstand, skyldes det at den i bund og grund, er sat ud fra fuldstændig forkerte præmisser. Man prøver at lovgive om hundeadfærd, uden at informere hundene om det! Man kunne – med lige så stort held – nedlægge forbud mod at køerne sked på marken, efter 1. oktober – overtrædelse vil medføre slagting. I gentagelsestilfælde.....

Når hunde møder hinanden, er udgangspunktet aggression. Det er ikke incorporeret i en hunds motivationssystemer, at det er en god ting at møde fremmede hunde. Vilde hunde møder således oftest ikke andre vilde hunde. Når det sker, er udgangspunktet også aggression. Heldigvis er vore hunde blevet selekteret ud fra ønsket om en relativt kraftig infantiliseren. Dette bevirker at vore hunde er ”hvalpede” i langt højere grad, end de vilde hunde og at de derfor med langt større sandsynlighed kan omgås hinanden. Dette sker på baggrund af en række aggressionsdæmpende foranstaltninger, såsom smasken, legeadfærd, diverse kropsholdninger etc. Hunde ser og opfatter disse signaler, men såfremt der er tale om flokfremmede hunde, er de ikke forpligtede til at respondere positivt. Hundene ser temmelig sikkert, disse signaler langt mere nuanceret end vi er i stand til. En hale der er rejst to grader for højt, kunne være en provokation. Dette når vi slet ikke at opfatte og man hører derfor ofte udsagnet ”den overfaldt min hund, helt uden grund”.

Når man færdes med sin hund i det offentlige rum, må man være parat til at påtage sig en vis risiko. Det er selvfølgelig ikke acceptabelt, at ens hund bliver bidt, men man kan ganske simpelt ikke lovgive sig ud af det. Det er en risiko, som ikke lovgivningsmæssigt kan ændres på, i nævneværdigt omfang. Hundeejerne er nu som regel også relativt gode til at styre uden om problemerne, idet de ofte kender de hunde der færdes i området. Kommer der en hund, der har udvist aggression tidligere, er parken pludselig tømt for hunde.

Selv på kort sigt, må loven siges at medvirke til flere aggressive hunde. Jeg synes bestemt, at man allerede nu kan se, at der er færre hunde i Bernstorffsparken, diverse hundeskove, på stranden, etc. Der slippes løs. Dette vil medføre en mindre grad af tolerance, hundene imellem, og vil dermed bevirke øget intolerance overfor artsfæller.

Jeg har overværet talrige hundeslagsmål, i de 33 år jeg har arbejdet med problemhunde. Kun sjældent har der været bidskader efterfølgende. Hvor det har været tilfældet, vil jeg på ingen måde kunne sige, at der har været tale om "mere aggressiv adfærd" i forhold til de tilfælde hvor ingen af hundene pådrager sig skader. Det er ganske simpelt som oftest et "uheld", når hunden "kommer til" at bide den anden hund alvorligt. Et gammelt ord siger, at enhver hund vil bide tre gange i sit liv – dette er heldigvis ikke objektivt sandt, men der er nu noget om snakken. I de fleste tilfælde, er biddene bare ikke så alvorlige.

En del af mit daglige arbejde, består i at være leder af Hillerød Internat. Vi har et samarbejde med Nordsjællands Politi, som bl.a. bevirker at beslaglagte hunde interneres hos os. Ud af de 20 - 30 sager vi har haft, vil jeg sige at 2 måske 3 har været "retfærdige", i betydningen at man hør har fået fat i en hund, som er notorisk aggressiv og som har terroriseret det offentlige rum. De andre sager har drejet sig om hunde, som ganske vist har bidt, men hvor adfærden har været fuldt undskyldelig fra et adfærdssynspunkt. Ydermere har det drejet sig om hunde, hvor man ikke kan sige, at man med aflivningen, fjerner en aggressiv hund fra det offentlige rum. Det er hunde, som med allerstørste sandsynlighed, aldrig ville bide igen.

Man har indført en "standret" uden adgang til anke. Når det er politiet der har anlagt sagen, skal sagen selvfølgelig ikke kun kunne ankes til den samme instans! Da politiets jurister ikke formodes at have speciel forstand på hundeadfærd, er dette så meget desto værre. At have en retsstat og en retssikkerhed koster penge. Dette er uanset om det drejer sig om mennesker eller hunde. Hunde lever så tæt på os, at de fleste hundeejere oplever hunden som et familiemedlem. At få tvangsfjernet dette familiemedlem, som dernæst dømmes til døden, uden at man kan komme til at forelægge sagen for en kompetent person, opleves selvfølgelig som et overgreb.

I "gamle dage" kunne afgørelsen fra politiet ankes til domstolene. Dette medførte ofte urimeligt lange ventetider og kostede forfærdeligt mange penge – penge som statskassen ofte måtte udrede. Det var heller ikke i hundens tarv, at skulle opholde sig på internat i halve og hele år.

Jeg vil foreslå at man kan anke til et udvalg, bestående af en jurist, en veterinær, en læge samt en adfærdskyndig person. Denne adfærdskyndige skal ikke være en dyrlæge, idet disse ikke har modtaget reel undervisning i adfærd på Landbohøjskolen og udelukkende har beskæftiget sig med adfærd som en bibeskæftigelse. Den "test" som de sagkyndige udfører, er, set med faglige øjne, behæftet med så store mangler, at den på ingen måde kan siges at være konklusiv endsige valid.

Udvalget skal have tilsendt samtlige akter fra politiet samt et testskema fra internatet hvor specifikke data er indsamlet over en periode på 3-4 uger. Udvalget træffer herefter den endelige afgørelse i sagen. Udvalget kunne formentlig nøjes med at mødes én gang månedligt eller lign.

Lovens første og fremmeste sanktionsmulighed bør være et snor-påbud, evt. kombineret med mundkurv. Overtrædes dette påbud, kan hunden interneres og sagen forelægges udvalget. På denne måde, vil enhver

kunne se retfærdigheden i systemet. Selv den hundeejer det går ud over, må vedgå, at han/hun ikke har overholdt påbuddet.

Hundelovens intention må være at begrænse antallet af aggressive hunde i det offentlige rum. At en hund har bidt én gang, indebærer på ingen måde, at den vil bide igen, endsige at vi står med en aggressiv hund. Det er som bekendt for sent at kaste brønden til, når barnet er druknet. Den måde hundeloven forvaltes på i dag, minder svært om netop dette. Samfundet "hævner" sig på en hund, som fundamentalt blot har gjort det, som en hund gør, i den givne situation.

Problemet med aggressive hunde, befinder sig ikke kun i "den anden ende af snoren". Der er næppe tvivl om, at aggression i høj grad er genetisk disponeret, men da der ikke er nogen der kender arvegangen for de psykiske egenskaber, kan man ikke dømmes ud fra racer. Uansvarlighed blandt hundeejere er selvfølgelig en medvirkende årsag til problematikken, men jeg må sige – ud fra de sager vi har haft hér på internatet – at det ikke er mit indtryk generelt, at disse hundeejere har optrådt uansvarligt. De har blot gået en tur med deres hund og så er uheldet sket, uden at de har haft mulighed for at påvirke situationen. Selv efter at have arbejdet med hunde i 33 år, må jeg – i langt størstedelen af sagerne – sige, at situationen har været uforudsigelig. Som loven er i dag, ville jeg ikke løbe risikoen, at luften mine egne hunde i en hundeskov eller lign. Dette på trods af, at mine hunde er pudler, langhåret gravhund, samt Westie – racer som normalt ikke opfører sig aggressivt.

Som lovforslaget foreligger, vil det ikke bevirke en nævneværdigt mere retfærdig proces. Den folkelige modstand vil givetvis ligge på samme niveau, hvilket vil være fuldt forståeligt.

Myndighederne må imødesee, at samarbejdspartnere (dyrlæger, internater) vil falde fra, idet ingen kan leve med at blive hængt ud som hundemordere og dyremishandlere. Allerede nu har Værn for Værgeløse Dyr, meldt fra, Dyrenes Beskyttelse er meget tæt på at gøre det samme, vores dyrlæge her på internatet har meldt fra og jeg må sige, at såfremt lovforslaget bliver vedtaget i sin nuværende form, vil vi på Hillerød Internat heller ikke være med længere. Vi kan ganske simpelt ikke forsvare, at aflive sunde, søde raske familiehunde på baggrund af den grad af inkompetence som loven understøtter. Vi vil ganske simpelt ikke længere stå på mål for nogle inkompetente politiske beslutninger, som ikke har deres rod i en kompetent adfærdsmæssig baggrund!

Med Venlig Hilsen

Mads Chr. Jørgensen

Internatsleder, Hundepsykolog

Høringssvar til forslag til ændring af hundeloven.

Som ejer af en blandingshund – som ganske almindelig dansk hundeejer (uden juridisk embedseksamen, uden at være ekspert i statsret, strafferet, forvaltningsret, uden at have udvidet kendskab til menneskerettigheder eller et detaljeret kendskab til hunderacer, hundeadfærd, hundepsykologi) med en ganske almindelig "bastard" og nu på grænsen til paranoia – tillader jeg mig at fremsende høringssvar under overskriften:

"Vi går i fare, hvor vi går – vi med blandingshunde".

Jeg var så heldig at blive tildelt en plads ved den offentlige høring på Christiansborg den 2. oktober 2013.

Høringen efterlod mig med flere spørgsmål end svar og værre endnu - med en vis utryghed.

En utryghed grænsende til frygt, men en helt anden utryghed, end den 60% af den danske befolkning (ifølge en tilfældig måske fiktiv panelundersøgelse) føler ved de "farlige hunde".

Jeg noterede dog med tilfredshed, at formanden for Det Dyreetiske Råd talte blandingshundredes sag.

Der er mange "følelser" i debatten om hundeloven, sagde ministeren (Karen Hækkerup) under den offentlige høring og lagde selv en vis følelse i sit korte indlæg, idet hun henviste til, at der i Danmark årligt aflives "12.000 sunde og raske hunde efter ejernes begæring.

Efter den nuværende hundelovs ikrafttræden (01.07.10) er der aflivet mere end **9000 sunde og raske hunde på mistanke og formodning om ulovlig race (de såkaldte forbudshunde eller listehunde eller krydsninger heraf) samt efter bidepisoder, der – alene efter politiets vurdering – blev vurderet som skambidning.

Mere end **9000 hunde er blevet aflivet i Danmark siden 01.07.10 uden, at der

1. forud for Politireklørens afgørelse om aflivning blev foretaget en faglig racevurdering af hundene eller – som i flere tilfælde - af hvalpene,
2. forud for Politireklørens afgørelse om aflivning efter bidepisoder, der vurderedes som skambidning, skete en faglig vurdering af skaderne.

... og helt i overensstemmelse med lovens bogstav, som det blev fremsat og vedtaget af et folketing med det i fig. grundloven krævede antal medlemmer, der skal være til stede for at en lov er "lovligt" vedtaget.

Man må formode, at der i private hjem er blevet foretaget et nogenlunde tilsvarende antal (9000) konfiskationer.

2.

Som det er bekendt, er en del af disse konfiskationer foretaget efter en periode af op til **7 måneder efter, en bidepisode har fundet sted!

Som det også er bekendt, har en stor del af de "ramte" familier oplevet de af politiet iværksatte konfiskationer som rene overgreb og har følt sig magtesløse.

"Men det er jo bare en hund" - en påstand som man ofte hører.

Dette er efter min opfattelse et af de mange problemer med den nuværende og gældende hundelov - den ultimative lingsiggørelse af levende væsner.

Nu i 2013 – efter 3 år med 13 forbudte hunderacer og krydsninger heraf, en håbløs skambidningsparagraf og en lov uden reelle ankelmuligheder - står vi overfor en lovbestemt evaluering af den nugældende hundelov.
En lov, der er blevet stærkt kritiseret – også af fagfolk – og betegnet som både haslværksarbejde og makværk.

Den hidtil gældende hundelov blev som bekendt revideret i 2003 og skærpet, idet politiets muligheder for, som det hedder "at gribe ind overfor hunde, der - uanset race - har vist sig at være farlige for deres omgivelser, eller som har vist tegn på at kunne være farlige eller skræmmende, men som endnu ikke har forvoldt skade", blev udvidet.

På baggrund af medieskrivener og en formodning om, at der i Danmark var sket en stigning i "antallet af nogle af de hunderacer, der fra naturens hånd siges at have en lidt "korte lunte" end andre hunde, og hvor måden hunden avles og opdrættes på samt måden den efterfølgende håndteres på af besidderen, er afgørende for, om hunden bliver aggressiv og virker truende eller måske ender med at gå til angreb på andre dyr eller mennesker" blev der udarbejdet et kommissorium og nedsat et udvalg.

Formodningen blev understøttet af Dansk Kennelklub (DKK), der med sit vanlige "tal-artisteri" hævdede, at der i Danmark befandt sig 20.000 hunde af denne type.

Med henblik på at udarbejde et nyt regelsæt samt "modeller for et forbud mod kamp- og muskelhunde...." blev der i maj 2009 nedsat et udvalg, der fik til opgave at udarbejde en "betænkning".

Udvalget blev anmodet om at færdiggøre arbejdet med udgangen af 2009, således at lovgivningen kunne gennemføres i første halvår af 2010.

Efter udvalgets nedsættelse og efter udvalget havde påbegyndt arbejdet efter det udarbejdede kommissorium, blev udvalgets formand i august 2009 af justitsministeren anmodet om, at man i udvalget opstillede "en eller flere modeller for et forbud mod "kamp- og muskelhunde".

3.

På tidspunktet inden udvalget havde færdiggjort sit arbejde blev det således fra politisk hold "bestemt", at der i Danmark skulle indføres et forbud mod visse hunderacer.

Dette på baggrund af den fortsatte sensationsprægede medieomtale i frokostaviserne. En medieomtale, der blev tolket som "folkets røst", og som gav mulighed for at score et par billige point i det politiske spil.

Det nedsatte udvalg bestod for hovedpartens vedkommende af jurister (herunder politijurister), et par dyrfæger – herunder Pernille Elisa Hansen, der nu er ansat under JM og vurderer hunde for politiet – men som i udvalget repræsenterede Dansk Dyrfæge Forening. Derudover var Dyrenes Beskyttelse DB og Dyreværnsrådet repræsenteret også ved dyrfæger tilknyttet ovenstående råd og organisation.

Sidst men ikke mindst Dansk Kennelklub DKK, der repræsenterer hundeavlere og mindre end 10 % af danske hundeejere, alligevel ynder at kalde sig og optræde som "danske hundeejeres forening".

Derudover var der en repræsentant fra Danmarks Civilhundeførerforening.

Man kunne have ønsket sig, at der i udvalget havde været en repræsentant fra Dyreværnet. Dyreværnet driver internettet i Rødovre og har om nogen kendskab til familien Danmarks hundehold. Her kunne man, inden loven blev til lov, have fået belyst blandingshundeproblematikken i forbindelse med et evt. raceforbud.

En problematik, der på internettet har kostet mange "sunde og raske" hunde livet og på et helt tilfældigt skøn foretaget af politiet.

Det nedsatte udvalg blev anmodet om "set i lyset af den intensiverede debat om farlige hunde – navnlig med udgangspunkt i konkrete sager om hundeoverfald – så vidt muligt at afgive en delbetænkning om farlige hunde inden udgangen af 2009, således at der kunne tages et eventuelt lovgivningsinitiativ i begyndelsen af 2010".

Lovgivningen tog således udgangspunkt i "konkrete sager" om farlige hunde på baggrund af en heftig medieomtale og "en intensiveret debat" i medierne. En debat, der var "følelsesladet", spækket med stærkt værdiladede begreber, og som fremførte saglighed mest af alt var præget af sensation. Det man i daglig tale kalder "kioskbaskeri".

En tendens man desværre ser mere og mere af i det politiske liv i Danmark.

Resultatet af udvalgets arbejde blev nedfældet i en delbetænkning, som fik navnet: "Delbetænkning om farlige hunde".

Jeg tillader mig at resumere den historiske udvikling af bl.a. raceforbuddet.

4.

Måske det er spild at tid for læseren, men det giver et eksempel på, et ministerium/en minister, der dengang (i 90'erne) lod sig vejlede af saglighed/faglighed fremfor folkestemninger, gallup'tal, tilfældige panelundersøgelser, usikre rapporter og i høj grad diskutabile statistikker fra Rigspoliet m.v.

I delbetænkningen hedder det bl.a. om forbud mod visse racer:

- 1) De hidtidige erfaringer i Danmark og i udlandet fører til, at et eventuelt raceforbud – for at kunne håndhæves effektivt i praksis – må bygge på en model med omvendt bevisbyrde, som er inspireret af den regulering, der findes i Norge. Den omvendte bevisbyrde indebærer, at det er hundeejeren, der i tvivlstilfælde skal dokumentere hundens race eller type.
- 2) Udvalget bemærker, at man ikke har noget sikkert statistisk eller erfaringsmæssigt grundlag for, hvilke racer der bør omfattes af et eventuelt forbud. Hvis forbuddet skal omfatte de hunde, som i almindelighed anses som kamp- eller muskelhunde, og som findes i Danmark, samt de hunde, der tilhører gruppen af hyrde- og vagthunde fra Syd- og Østeuropa samt Asien, og som kan forventes at blive næste generation af farlige hunde i Danmark, foreslår udvalget, at forbuddet ville kunne omfatte følgende hunderacer og krydsninger, hvori disse racer indgår. (heretter listes 14 hunderacer)

I kapitel 3 kan man læse udvalgets gennemgang af gældende ret (før den nuværende hundelovs ikrafttræden) samt den historiske udvikling. I dette kapitel kan man bl.a. læse følgende om forbud mod visse racer begrundet i klager over at (og det er værd at bemærke, at vi befinder i 1936):

- 3) Løsgående hunde, navnlig schæferhunde og dobermanpinchere, havde overfaldet og skambidt vildt og husdyr og i enkelte tilfælde også børn. Klagerne havde indtrængende henstillet, at der blev truffet effektive foranstaltninger imod overfaldene enten ved at indføre et forbud mod at holde hund af de pågældende og beslægtede racer eller ved påbud om, at sådanne hunde skulle føres i snor uden for forsvarlig indhegning.
- 4) Efter Justitsministeriets opfattelse forelå der imidlertid på daværende tidspunkt ikke tilstrækkelig grund til at indføre et forbud mod visse hunderacer, herunder schæferhunde og dobermanpinchere og krydsninger af disse racer.
- 5) ".....har vist sig, at langt de fleste af de Overfald, der er opklaret, skyldes Køtere og Bastarder, og at de få Overfald, der skyldes Racehunde, har været fordelt på alle store Hunderacer, de mindre Racer endda ikke undtaget....." og

Videre hedder det omkring problematikken "omstørfjende hunde" og raceforbud, hvor den daværende justitsminister gav udtryk for følgende:

- 6) "Det vil jeg nok være betænkelig ved, fordi jeg tror, det bliver meget vanskeligt at påvise, at bestemte hunderacer har dårlige egenskaber, der ikke findes hos andre racer, og det måtte vel være begrundelse for at forbyde netop disse racer".

I 80'erne og efter flere konkrete tilfælde, hvor pitbullterrier havde overfaldet mennesker, bad Justitsministeriet i september 1991 Dyreværnsrådet om at vurdere behovet for et forbud mod hold af

bl.a. pitbullterrier. Her blev det udtalt, at der var behov for regler på området. Der blev samtidig fastsat en standard for, hvad der skal forstås ved "kamphund" samt at

- 7) "særligt sagkyndige kan udpege sådanne hunde på grundlag af deres udseende og adfærd." Der blev herefter udpeget 16 konsulenter fra Danmarks civile Hundeforening, som i tvivltilfælde kunne bistå politiet ved afgørelsen af, om en hund var omfattet af forbuddet (pitbullterrier og tosa).

Efter en sag, der er omtalt som Padborg sagen, blev der i 1998, af Dansk Selskab for Klimisk Veterinær Etiologi udpeget to dyrlæger, som havde den nødvendige faglige indsigt og interesse i at bistå politiet med bedømmelse af farlige hund, således, at politiet ikke længere skulle rette henvendelse til de fornævnte 16 konsulenter, der var anført i ministeriets cirkulæreskrivelse fra 1992. Som en udløber af Padborg-sagen blev det overfor Dansk Kennelklub pointeret, at der kan foretages test af stambogsførte hunde, hvis der er berettiget tvivl om rigtigheden af stambogens udvisende. Ministeren udtalte således:

- 8) "En stambog udgør ikke noget entydigt juridisk bevis for en hunds racemæssige tilhørsforhold" og "på den vis adskiller en stambog sig naturligvis ikke fra andre bevismidler i en straffesag. Hvis en hund således i henseende til udseende og adfærd ligner en af de forbudte hunderacer, vil politiet efter Justitsministeriets opfattelse kunne træffe bestemmelse om, at hunden skal testes".

Her er måske værd at bemærke, at man i 1998 ikke betragtede en stambog som et entydigt juridisk bevis for en hunds racemæssige tilhørsforhold

I perioden fra 1992 og frem til lovændringen i 2003 skete der en udveksling af synspunkter omkring forbud mod visse racer. På baggrund af en - efter sigende - tendens til at anskaffe "kamphund" af andre racer, som ikke var forbudt, men som man mente kunne have tilsvarende egenskaber, blev det foreslået, at forbuddet mod visse racer blev udvidet.

Dansk kennelklub og Dyrenes Beskyttelse udtalte dengang, at et forbud mod bestemte hunderacer ikke var en farbar vej og pegede på andre løsninger

I forbindelse med ændringen af hundeloven i foråret 2003, blev det overvejet

om der var behov for at skærpe de gældende regler i hundeloven om indgriben over for farlige hunde, og

om bekendtgørelsen om forbud mod hold af særligt farlige hunde burde ophæves eller eventuelt skulle udvides til at omfatte andre racer end pitbullterrier og tosa.

Til brug herfor blev der indhøret udtalelser fra Dyreværnsrådet, Den Danske Dyrlægeforening samt Rådet vedrørende hold af særlige dyr.

Rådet vedrørende hold af særlige dyr udtalte i februar 2001 bl.a.

at "...aggressiv adfærd forekommer både blandt racerene hunde og bastarder, og at såvel store som middelstore hunde kan påføre mennesker og dyr alvorlige eller endog livstruende bidlæsioner. Aggressiv adfærd er ikke alene genetisk betinget, men også en række miljøfaktorer spiller en vigtig rolle. Tilbagefaldet til og graden af den aggressive adfærd er underkastet så stor individuel variation, at det ifølge rådet var mere korrekt at tale om farlige hunde (farlige individer) end om farlige hunderacer". De indhørede erfaringer siden indførelsen af forbuddet mod pitbull terrier, tosa og krydsninger, hvori disse to hunderacer indgår, havde vist, at det var vanskeligt at administrere, kontrollere og håndhæve bestemmelserne i bekendtgørelsen.

Dyreværnsrådet udtalte bl.a.

at det efter rådets opfattelse ville være særdeles vanskeligt at løse problemet med farlige hunde ved at forbyde bestemte hunderacer. Det skyldes for det første, at en hunds farlighed bl.a. måtte anses for at være et resultat af hundens opdragelse, og for det andet, at det ville være relativt simpelt at fremavle nye typer af hunde, som kunne have særligt farlige egenskaber, når de blev trænet til at være aggressive. Rådet anbefalede dog, at bekendtgørelsen om forbud mod hold af særligt farlige hunde blev opretholdt, da den efter rådets opfattelse havde en god signalværdi, og da det tydede på, at forbuddet havde haft en gavnlig effekt.

Dansk Dyrlægeforening udtalte bl.a.

at en hunds genetiske egenskaber kan udnyttes til at prædisponere hunden til angreb eller aggression, ligesom foreningen bekræftede, at det var muligt ved en hundsagkyndig undersøgelse at vurdere, om en hund i samspil med dens besidder udgør en fare for sine omgivelser.

På grundlag af de indhente sagkyndige udtalelser og "i lyset af vanskelighederne ved med sikkerhed at fastslå, at en hund tilhører en bestemt hunderace", fandt Justitsministeriet i 2001 ikke, at forbuddet mod hold af særligt farlige hunde burde udvides til at omfatte flere racer.

Justitsministeriet vægt på, at en række af de sagkyndige frarådede en sådan udvidelse af raceforbuddet.

Det blev i den anledning udtalt: "Der vil til stadighed være hunde, der ikke omfattes af et eventuelt udvidet forbud, men som vil kunne have tilsvarende farlige egenskaber, som de af forbuddet omfattede racer. Problemet med de farlige hund er endvidere ikke kun relateret til bestemte hunderacer. Enhver hund kan således blive farlig for sine omgivelser, hvis besidderen - bevidst eller ubevidst - udsætter hunden for uheldig påvirkning".

Da man antog, at forbuddet mod pitbullterrier og tosa havde haft en mærkbar/synlig effekt, fandt Justitsministeriet ikke grundlag for at ophæve forbuddet mod pitbullterrier og tosa i Danmark) samt

at politiets indgrebsmuligheder i forhold til farlige hunde hurde udvides.

Dette skete ved ændringen af hundeloven i 2003.

Det er værd at bemærke:

At den daværende justitsminister var lydhør for saglige argumenter. Der blev ikke i forbindelse med hundelovsændringen i 2003 indført raceforbud . Politiets muligheder for indgriben, når der var tale om farlige hunde, blev heller ikke udvidet.

I delbetænkningens kapitel 3.2.2 og 3.2.3 hedder det bl.a. om agtpågivenhed, påtæg og affrivning

at besidderen af en hund skal træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses for påkrævet for at forebygge, at hunden voldter andre skade. Der er tale om almindelig standard for agtpågivenhed,

at Politidirektøren, hvis en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, enten give besidderen pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i

7.

snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv eller begge dele. Politidirektøren kan endvidere træffe afgørelse om at lade hunden aflive,

at en vurdering af, om en hund har forvoldt skade på et menneske eller om hunden skal anses for farlig for sine omgivelser, bygger på et samlet skøn over sagens omstændigheder.

Der sondres mellem "skader" på mennesker og dyr.

- 1) hund bider mennesker
- 2) hund bider hund eller et andet dyr og forvolder derved skade.

Om farlighed hedder det,

at hunden har udvist en adfærd, der er kendetegnende for farlige hunde. Tilfælde, hvor en hund faktisk har vist sig farlig, men der ikke er sket skade på mennesker, dyr eller ejendom og at selv om en hund ikke har vist konkrete tegn på farlighed, kan der være grund til at overveje, om den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

Herefter opstilles en række eksempler på, hvad der kan indgå i en vurdering af "farlighed".

Udvalget har bemærket følgende:

"Politiet skal ved behandlingen af en sag efter loven iagttage det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt.

Politiet kan således ikke lade en hund aflive, hvis der er grund til at antage, at risikoen for, at en aggressiv hund forvolder skader, på forsvarlig vis kan afhjælpes ved f.eks. at give besikleren et pålæg om, at hunden skal være forsynet med forsvarlig mundkurv og føres i snor, når den færdes offentligt"

Jeg tillader mig at bemærke, at efter min bedste overbevisning har politiet i sager om skadevoldende hunde truffet beslutninger om aflivninger, hvor man kunne have opnået samme resultat ved et pålæg om mundkurv. Jeg mener, at dansk politi i deres sagsbehandling af hundsager i alskellige sager har overtrådt det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip i deres iver for at aflive "farlige hunde".

Jeg tillader mig at henvise til Cora sagen – en noget grotesk sag - fra Norddjyllands politi.

Cora - en schæferhund – var i august 2012 involveret i en bidepisode, der blev vurderet som "skambidning efter overfald". Cora - den farlige hund - blev 7 måneder efter bidepisoden konfiskeret af Norddjyllands politi og pensionsanbragt. Der blev herefter truffet beslutning om aflivning. Coras ejer fik et bodeforlæg. Sagen kom for retten i Helsingør i april 2013 og senere i maj 2013, hvor der blev ført vidne- og sagen blev domstolforhandlet. Ejeren blev fritundet for at have optrådt uagtsomt i forbindelse med episoden, og det, der førte til episoden, var at betragte som et hændeligt uheld. Anklagemyndigheden ankede ikke dommen. Afgørelsen om aflivning af Cora var naturligvis anket til Rigspolitichefen, forinden sagen kom for retten. Rigspolitichefen havde udsat afgørelsen af ankesagen, indtil der var faldet dom i srafessagen. En frifindelsesdom og det faktum at Cora havde gået rundt og været farlig i 7 måneder i omegnen af Helsingør, uden at det var kommet til overfald og skambidning, var vel ikke de dårligste kort at have på hånden! Alligevel iastholdt Rigspolitichefen Norddjyllands politis beslutning om aflivning. Begrundelsen var, at det ikke fandtes godtgjort, at det ikke var Cora, der havde været den udførende hund under bidepisoden - en noget søgt begrundelse. Efter min mening ville det have været korrekt, om man (Rigspolitichefen) under hensyn til det lange sagsbehandlingsforløb (mere end 7 måneder) og den

8.

nu alsagde dom, havde "ophævet" beslutningen om aflivning eller, at man forinden, henset til en sagsbehandlingstid på 7 måneder, havde hjemvist sagen til fornyet overvejelse.

Her havde man kunnet ændre afgørelsen om aflivning til et pålæg om mundkurv. Det ville enhver hundeejer i en lignende situation være tilfreds med, og man ville have opnået det samme

Udvalget har endvidere bemærket,

at der ikke er noget til hinder for politiets sideløbende administrative behandling af spørgsmålet om udstedelse af pålæg på baggrund af forhold, som der samtidig verserer en straffesag om. En afgørelse om pålæg har – i modsætning til en verserende straffesag – til formål at hindre fremtidig skade på mennesker og dyr.

Om hundsagkyndige undersøgelser hedder det:

at besidderen af en hund i en given situation (hundens farlighed) på politiets anmodning forpligtet til at medvirke til en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, inden der træffes afgørelse om aflivning af hunden,

at hvis en hund allerede har forvoldt en ikke ubetydelig skade – f.eks. har angrebet, herunder bidt eller skambidt, sagesløse mennesker eller dyr – der viser, at hunden reagerer mere aggressivt end sædvanligt for hunde, kan politiet ifølge loven træffe afgørelse om aflivning uden undersøgelse.

Det bemærkes, at det i forarbejderne til loven hedder,

at hundens besidder i disse tilfælde kan anmode om en undersøgelse, inden politiet træffer afgørelse.

Det bemærkes, at den nuværende hundelov ikke giver en hundeejer mulighed for at anmode om en hundsagkyndig undersøgelse i samme udstrækning som før 2010. Jeg vil, på grund af de mange tvivlsomme beslutninger om aflivning, vi er blevet præsenteret for i den forløbne tid, mene, at det vil være rimeligt at genoverveje denne mulighed. Jeg vil gå så vidt, at det i visse situationer kunne være nødvendigt også at tilrettelægge en hundsagkyndig undersøgelse af den "forurettede" hund.

Endvidere bemærkes,

at det påhviler politiet, efter det almindelige forvaltningsretlige undersøgelsesprincip at sikre sig, at en afgørelse om f.eks. aflivning træffes på et forsvarligt grundlag, herunder at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

Jeg vil tillade mig at referere til sagen om hunden Bogart. Bogart var ingen kampmuskelhund. Det var en hund af racen thosa-apsos. En lille hund. Bogart var på gåtur med sin ejer. Bogart bed en ældre dame i hånden – et bid. Bogart havde aldrig bidt nogen eller været aggressiv. Bogarts bid blev vurderet af politiet som skambid, og Bogart skulle aflives. Bogart blev aflivet til stor sorg for hans 80-årige ejer.

Af en senere domstolsafgørelse fremgik det bl.a., at man ikke kunne udelukke, at forurettede havde trådt Bogart på halen, mens hun, som Bogarts ejer og Bogart selv, stod foran en butik.

Her burde politiet være kommet til det samme resultat, hvis de havde gennemgået de rapporter, man må formode var blevet optaget til sagen.

9.

Også her – og sikkert i flere andre sager – har politiet set stort på et almindeligt forvaltningsretligt undersøgelsesprincip.

Om hundesagkyndige undersøgelser hedder det endvidere: ” at hvis der i en konkret sag foreligger oplysninger, der indikerer, at hundens skadeforvoldelse f.eks. kan skyldes sygdom, vil denne oplysning skulle indgå i politiets overvejelser om, hvorvidt der bør indhentes en sagkyndig undersøgelse. Endvidere fremgår det af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 4. juli 2003, at dette er særlig klart, hvis der i sagen foreligger oplysninger om, at den aggressive hunds adfærd er opstået pludseligt eller inden for kort tid”.

Her kunne jeg igen referere til Bogart-sagen.

Om pensionsanbringelse af en skadeforvoldende hund har udvalget bl.a. bemærket, at politiet kan beslutte at anbringe hunden i pension, indtil der er truffet afgørelse efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, om aflivning af hunden, og hvis der træffes afgørelse om, at hunden skal aflives, indtil afgørelsen er fuldbyrdet og

at politiet, hvis det skønnes nødvendigt, mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til hundehold med henblik på gennemførelse af en beslutning truffet efter stk. 1.

Det skal lægges til grund, at sagen er af en sådan karakter, at politiet anser det for overvejende sandsynligt, at der vil blive truffet afgørelse om, at hunden skal aflives.

Pensionsanbringelsen kan iværksættes fra det tidspunkt, hvor politiet indleder sagen, til der foreligger en endelig afgørelse, og – såfremt politiet træffer afgørelse om, at hunden skal aflives – indtil aflivningen kan effektueres og/eller til det tidspunkt, hvor Rigspolitiet som klageinstans har truffet afgørelse – og såfremt politiets afgørelse om aflivning stadfæstes – indtil aflivningen kan effektueres.

I Cora-sagen blev hunden konfiskeret og pensionsanbragt 7 måneder efter bilepisoden havde fundet sted. Man må formode, at forarbejdet har rettet henvisning til politiet umiddelbart efter berørelsehund var blevet bitt.

Det har været et stort problem for hundejere, der i flere lignende situationer har modtaget et bødeforlæg fra politiet. Han betalt og dermed fået den opløst, at sagen var ude af verden. Det har så vist sig efter længere tid, at der var truffet beslutning om aflivning.

Der har været rettet henvisning til Ombudsmanden, vedr. politiets lange sagsbehandlingsvarer i hundsager. Ombudsmanden har givet Rigspolitiet en ”påtale”.

En pensionsanbringelse skal forhindre, at en hund forvolder skade på mennesker, dyr eller ting i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om den pågældende hund skal aflives samt forhindre, at hundens ejer eller besidder skal gemme hunden af vejen.

Den gældende hunde lov benytter sig formentlig af ”pensionsanbringelse” med det samme formål som den gamle lov.

Se bemærkningerne om Cora-sagen og bemærk, at hunden Cora gik rundt og var ”farlig” i 7 måneder – dog uden at forvoldte skade på mennesker, dyr eller ting.

10.

Om klageadgangen har udvalget bemærket,

at klagefristen på 10 dage begrundes i, at sager af den omhandlende type (aflivning) bør afgøres hurtigt, idet hunden i disse tilfælde antages at udgøre en fare for sine omgivelser og at afgørelsen kan påklages til Rigspolitiet, samt

at det følger af hundelovens ordning, at også de øvrige afgørelser, som træffes af politiet efter loven, kan påklages til Rigspolitiet. For sådanne afgørelser gælder ingen klagefrist.

De fleste mennesker er naturligvis skeptiske overfor en lovgivning, der ikke synes at indeholde en reel klagemulighed, som her, hvor afgørelser der er truffet af politiet alene kan påklages til ”politiet”.

En sådan lovgivning giver ikke borgerne eller hundeeperne følelsen af retssikkerhed eller retfærdighed.

Politiets udvælgelse af hundelovens bestemmelser har ofte virket krænkende på de personer, der har stået i en sådan situation og haft overvejende karakter

Konklusion:

Efter at have udarbejdet en fyldig rapport kom flertallet medlemmerne i 2009/2010 til denne konklusion omkring raceforbud.

Flertallet kan ikke anbefale, at der gennemføres et sådant forbud.

”Disse medlemmer fremhæver særligt, at der er betydelig risiko for, at den omvendte bevisbyrde, som er nødvendig for at sikre et effektivt forbud, medfører, at loven kommer til at ramme alt for bredt. Medmindre man er indehaver af en slambogført hund, og eventuelt har fået registreret en blodprøve med henblik på en fremtidig dna-analyse, har borgeren i praksis yderst begrænsede muligheder for at tilbagevise politiets påstand om, at man er indehaver af en kamphund, selv om hunden rent faktisk ikke tilhører en af de forbudte racer eller indeholder arvelige egenskaber herfra”.

Videre hedder det, at ”bortset fra dette bevisbyrdespørgsmål vil et forbud inden for de berørte racer og krydsninger, hvori disse racer indgår, ramme et meget stort antal hundejere, hvoraf rigtig mange har en velfungerende familiehund. Et forbud vil desuden ikke alene ramme for bredt. Det vil også ramme for snævert, idet der som anført ikke er grund til at tro, at problemerne med skambidning af mennesker og andre hunde vil forsvinde af den grund, idet der som anført også findes farlige hunde inden for andre hunderacer”.

Disse medlemmer finder endvidere, at ”det gældende forbud mod pitbull terrier og tosa inu bør ophæves, da det kan være stødende for retsbevidstheden at opretholde regler, der alligevel ikke håndhæves i praksis, og da de gældende – og de i de følgende afsnit foreslåede – regler om politiets beføjelser over for farlige hunde giver et bedre grundlag for en indsats mod farlige hunde”.

Som udvalget var blevet anmodet om, opstillede modeller for et forbud mod kamp- og muskelhunde:

Den norske model (model 1)

11.

"Denne model bygger på den lovgivningsmodel, der blev anvendt ved indførelsen af forbuddet mod pitbull terrier og tosa i 1991. Efter denne model vil et forbud omfatte besiddelse eller avl af nogle nærmere opregnede hund racer eller krydsninger, hvori disse hund racer indgår. Tilsvarende gælder en eventuel særregulering. Efter denne model er det politiet, der i tvivlstilfælde skal kunne bevise, at en hund tilhører én af de forbudte hund racer eller er en krydsning heraf."

Den norske model (model 2)

"Denne model bygger ligesom den forudgående model på en særregulering for – eller forbud mod at avle eller besidde – nærmere bestemte hund racer eller krydsninger, hvori disse hund racer indgår. I modsætning til den første model er det imidlertid i denne model hund ejeren, der i tvivlstilfælde skal dokumentere hundens race eller type. Modellen, der altså bygger på et princip om omvendt bevisbyrde, er inspireret af den norske hundlovs bevisbyrden, at politiet med rimelig grund har Det er en forudsætning for at pålægge hund ejeren bevisbyrden, at politiet med rimelig grund har mistanke om, at der tale om en hund af en af de forbudte racer eller typer, eller en hund af blandingsrace, hvori disse racer eller typer indgår."

Efter den norske regulering er mindstekravet til ejerens dokumentation af en hunds race eller type, at hunden er id-mærket med mikrochip, og at dette id-mærke knytter hunden til et registreringsbevis, der er påført dna-kodning med tilknyttet stamavl.

Opfølgelse af dette mindstekrav forudsætter, at dyrlægen i forbindelse med chip-mærkningen af hunden har udtaget en blodprøve, som er sendt til et centralt labor, som Norsk Kennel Klub ejer og er ansvarlig for. Hvis der senere opstår tvivl om, hvorvidt en hund er af en bestemt race, foretages en dna-analyse på grundlag af blodprøven, som sammenholdes med oplysningerne på hundens stamavl om hundens forældre. Det er forudsat i forarbejderne, at stamtavlen (og dermed formentlig også dna-registreringen) – ud over Norsk Kennel Klub – kan læses af "en tilsvarende troværdig organisation", f.eks. en tilsvarende udenlandsk klub.

Efter de norske regler kan politiet "i enkelttilfælde" bestemme, at anden tilfredsstillende dokumentation kan træde i stedet for det sædvanlige mindstekrav til dokumentation."

Et mindretal i udvalget bemærkede til den norske model bl.a., "at formålet med en forbudsordning skal være at varetagelse hensynet til borgernes sikkerhed og tryghed. I ligesom det var en forudsætning, da man indførte forbuddet i Norge, finder mindretallet, at det er vigtigt at undersøge, at politiet i givet fald bør håndhæve en forbudsordning på en smidig måde, således at der ikke bliver tale om en form for forfølgelse af hund ejere."

Jeg tillader mig at bemærke og spørge, hvornår der kan være rimelig grund til at en mistanke er skabt? Er det hundens udseende og adfærd? Er det ejerens besiddelses udseende eller adfærd, der virker befordrende for det rimelige i en mistanke?

Vil der være tale om en rimelig grund, hvis en anonym person af en eller grund ligger henvendelse til politiet?

Da vi ikke i Danmark har et dna-register som det norske, er der ingen muligheder for at besvare en racetilforsørgelse på en blandingshund ved hjælp af blodprøver. Måske vi af samme grund heller ikke har fået nogen norsk model. Men vi har fået en omvendt bevisbyrde, hvor en hund ejer skal bevise noget, som ingen tilsynsbedende har kunnet bevise.

12.

I 1998 fastslog den daværende justitsminister i en given sag, at "en stambog udgør ikke noget entydigt juridisk bevis for en hunds racemæssige tilhørsforhold", og i den nægtende hundelov eller i bemærkningerne hertil er der ikke nævnt noget om "mindstekrav til dokumentation" for en hunds racetilforsørgelse. Formentlig af den grund, at der ikke findes noget, der kan dokumentere et racetilforsørgelse, og som ikke vil blive betragtet som et falsk.

Forinden der i Norge i 2003 indførtes en hundelov, en hundelov, der kan "nøjes" med 5 forbudte racer, fremkom der følgende bemærkninger omkring blandingshund i relation til forbudte racer og krydsninger heraf:

NOAH-for dyrs rettigheder udtaler blant annet:

"Velger departementet på slik måte å pålegge eieren en urimelig bevisbyrde, mener NOAH videre at departementet forskjellsbehandler eiere av raschunder og eiere av blandingshunder. Det er en kjent sak at det som hovedregel er umulig å oppdrive den dokumentasjon departementet krever for blandingshunder."

Norges hundelovforbund udtaler blant annet:

"NH ser også problemer med forskriften i forhold til ikke-registrerte hunder/blandingshunder, da det hele tiden snakkes om raser. Som vi har pekt på over, så er ikke alle ikke-registrerte hunder en krydsning av opprinnelige raser som kan defineres. Særlig er NHF noe bekymret for dokumentasjonskravet i utkast til forskrift i forhold til når det er tvil om det er en lovlig hund. Vi frykter at forskriften skal få utilsiktede konsekvenser for ikke-registrerte hunder, og ber departementet være særlig oppmerksom på denne muligheten."

Norsk terrier klub udtaler blant annet:

"Vi merker oss spesielt at man kan kreve omfattende dokumentasjon dersom en hund har en fysikk, fremtoning og egenskaper som kan indikere kamphundopphav eller ulveopphav, selv om hunden ikke ligner på noen av delene. Vi må her på det sterkeste advare mot den svært uheldige situasjonen departementet setter alle blandingshunder og deres eiere i. Det er heller ikke en liten gruppe hunder vi her snakker om, da det dreier seg om ca. 200.000 uregistrerte hunder. Dette vil altså med andre ord kunne ramme 50 % av hundepopulasjonen, som ikke har noen som helst mulighet til å oppfylle forskriftens krav om å kunne trekke linjer tilbake til hunder registrert i godkjent register, eller hvor opphavet er kjent. Når det gjelder dokumentasjonskravet for disse hundene og hunder født før denne lov trer i kraft, må det utarbeides retningslinjer."

Oslo hundescole har i sin uttalelse uttrykt tilsvarende betenkeligheter som Norsk terrier klub

og Norsk Kennel Klub mener at det er absolutt nødvendig å gi regler om begrensinger for utøvelse av politiets frie skjønn, eventuelt at det åpnes for unntaksbestemmelser.

Foreningen for hundecomplussering mener at dokumentasjonskravet er strengt og ikke tilpasset virkeligheten for blandingshundene. Det vises til at mange eiere av ganske alminnelige familieblandingshunder allerede har erfart dette. Foreningen har fått henvendelser fra forvulle hundeeiere om at politiet har beslaglagt og avlivet boxer-, labrador-, rottweiler- og pointerblandinger, og som ikke har gjort noe annet galt enn at de har hatt et utseende som kan forveksles med såkalt farlige raser/blandinger.

Man må desværre erkende, at den frygt, der uttrykkes i disse uttalelser/bemærkninger, er blevet

13.

sikkerhed i Danmark). Den norske model bygger på et registreringssystem og en DNA-testing for enkelte racer - en løsning som ikke findes i Danmark. Det norske forholdsvis nye kan ikke overføres til Danske forhold.

Jeg kan kun give Norsk Kennelklub ret, når de siger, at der skal gives regler om begrænsninger af politiets frie skøn, dvs. at der åbnes for udfølgelsesbestemmelser.

Uroeringen for hundecomplexering har helt ret, når de siger, at virkeligheden for plantingsmændene og blandingshundene er den, at hunde, der ikke har det fjerneste med forbudshunde at gøre, kan risikere at blive beslægtet og afviklet, fordi de har et udseende, der kan veksles med en forbudt race. Som sædvanlig udsatte blandinger nævnes blandinger af boxer, rottweiler, labrador og pointer.

Jeg kan tilføje racen bernese-ennen, og jeg kan henviser til en sag fra Hvidovre, som heldigvis ikke blev til nogen sag. En bernese-ennen hundedyr gik tur med sin hund. Hun blev standset af politiet, der mente, at hunden var en rottweiler. Hun kunne naturligvis ikke fremskaffe dokumentation på aben gåde, men ved betænkningen om at køre til hendes bopæl. Der kunne hun fremsætte stamtavle, registreringsskema, og hvad man ellers kan forlange. Bejanten erklærede sig tilfreds, men for ikke helt at "få hende ansigt", rådede han hende til at lade hunden bære mundkurv.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvad følgen kunne have været blevet, hvis der ikke havde været tale om en stambogslevet hund, men en blandingshund med et tilsvarende udseende!

Det er ikke rimeligt, at udsatte hundeejere for situationer som denne, og det kan kun føles ubehageligt.

Og, det kan ikke understøttes kemligt nok, at politiet skal håndhæve en forbudsordning på en sådant måde, således at der ikke bliver tale om en form for forfølgelse af hundeejere.

Forslaget til den ændrede hundelov i dens nuværende form blev vedtaget i juni 2010 med ikrafttrædelsesdato den 1. juli 2010.

Lovgivningsarbejdet blev sat i gang forinden betænkningen lå klar.

Under udvalgsarbejdet blev der fremsat følgende udtalelser i forbindelse med bl.a. forbudte racer og blandingshunde-problematikken i relation til raceforbuddet samt skambid forårsaget ved "overfald".

Betænkning over forslag til lov ændring af lov om hunde og dyreværnsloven - 01.06.10

S ser lovforslagets elementer om at der indføres en pligt for politiet til - uden nærmere hundesagkyndig undersøgelse - at træffe afgørelse om afvikning af en hund, der ved overfald skambider et menneske eller en anden hund, som en klar styrkelse af gældende praksis.

S støtter, at farlige hunde ikke skal være lovlige. Dog mener S, at hunde, der skal sættes på observationslisten, bør afgøres af et udvalg, der løbende modtager rapporter fra politiet. S mener i øvrigt, at hunde placeret på forbudslisten med den begrundelse, at de i fremtiden kunne voldt problemer, i stedet blev placeret på observationslisten.

14.

Når man ved evalueringen skal se på observationslisten, kunne det være interessant, om politiet har udarbejdet en rapport eller en statistik, der kan begrunde, om en hundrace bør være på observationslisten. Jeg ville ikke modsætte mig, at schæfer, rottweiler, jack-russell terrier og gravhunde kom på observationslisten.

Men der findes næppe rapport/statistik materiale, der kan begrunde dette.

SF og RV udtaler blandt andet:

At i det oprindelige kommissorium stod der intet om forbud mod bestemte racer. Dette var en opgave, der politisk blev pålagt senere.

At de beklager, at hundevalget ikke fik lov til at komme med sine egne anbefalinger i forhold til farlige hunde, men blev tvunget til at lave en forbudsmodel og til at udpege racer, der skulle forbydes.

At da betænkningen om farlige hunde kom, stod det klart, at det af regeringen nedsatte hundevalg ikke kunne bække op om forbudsmodellen med de 13 hunderacer.

At der i relation til forbudslisten ikke gives plads til sagkundskaben og henviser til den massive kritik fra medlemmer af hundevalget, høringspartnere og deputationer.

At et racespecifikt forbud vil ramme de gode hundeejere.

At ca. 200.000 hunde i Danmark har ikke stamtavle. Den omvendte bevisbyrde vil voldt store vanskeligheder for ejere af blandingshunde i reining af at "løfte bevisbyrden", og at det stort set er umuligt at bevise blandingshundes ophav.

Dette har desværre vist sig at være rigtigt.

Ved Odense byret blev der i februar 2013 afsagt en kendelse, hvori en begæring om syn og skøn efter retsplejelovens § 343 blev taget til følge bl.a. med den begrundelse, at det drejede sig om bevistførelse i en sag med omvendt bevisbyrde.

Kendelsen blev ikke anket.

Det drejede sig om blandingshunden Thor, der senere blev bortført.

Det kan således lade sig gøre at få optaget bevis, men er det rimeligt at påføre en hundeejer en omkostning på måske 25.000 kr. eller flere?

DF har bl.a. bemærket:

At man gerne så en positivliste - en liste over lovlige hunde - fremfor en forbudsliste

At der fra DF's side tidligere har været udtalet skepsis overfor den dokumentation, en hundeejer skal fremsætte for at dokumentere hundens herkomst - omvendt bevisbyrde.

At DF har tillid til at politiet, som skal vurdere den fremlagte dokumentation for raceilhørsforhold, kan håndtere opgaven.

Den forløbne tid og de afgørelser, politiet har truffet omkring racebestemmelse har vist, at dette problem kan politiet ikke håndtere på tilfredsstillende måde. Man kan ikke ved hjælp af foto fra Rigspolitiet's vejledning bestemme en hunds raceilhørsforhold. Det er blevet nævnt flere gange af fagfolk - sidst ved den offentlige høring på Christiansborg.

15.

AT DF "bider" mærke i og har erklæret sig tilfreds med, at det, på spørgsmålet om administrative afgørelser indbringe for domstolene, er muligt at indbringe en administrativ afgørelse om aflivning samt en administrativ afgørelse om ægtheden af bevis for domstolene jf. Grundlovens § 63.

Jeg mener, at selv om man beslutter sig for at prøve en officielt myndigheds afgørelse/administrativ afgørelse ved domstolene efter grundlovens § 63, skal man efterkomme "afgørelsen". Er det en afgørelse fra politiet om aflivning af en hund på grund af skambidning eller racevurdering, kan man ikke undgå at efterkomme afgørelsen. D v.s. at hunden, der f.eks. ikke var racevurderet korrekt, er aflivet, og "beviset" er hermed ødelagt. Set ud fra mit synspunkt er der ingen grund til at være "tilfreds" – det giver simpelthen ingen mening.

Christian H. Hansen UFG har udtalt:

AT problemerne med farige hunde bør betragtes som et socialt problem og ikke et racebestemt problem. Problemet kan endvidere tilskrives uansvarlige opdrættere.

AT der under høringen den 25. Maj 2010 ikke kunne peges på en faglig begrundelse for et forbud mod bestemte racer.

AT lovforslaget vil få katastrofale for blandingshundene idet det p.t. i Danmark er umuligt entydigt at bestemme muskelhundeblandinger ved DNA tests. Det vil betyde, at blandingshunde vil blive aflivet. Christian H. Hansen henviser til det store antal blandingshunde, der sidder på internaterne og afventer nye hjem vil blive aflivet på grund af manglende eller utilstrækkelige beviser, for deres lovlighed.

Det er i Danmark stadig ikke muligt at anvende DNA tests til bestemmelse af hunderacer.

AT det er forkert at indføre lovgivning, som savner fagligt belæg.

Tillægsbetænkning - 03.06.2010

V-DF-KF:

Præciserede, at besidderens forpligtelse til at præcisere hundens race, først vil blive aktualiseret, hvis politiet f.eks. på baggrund af hundens udseende har rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbudet. Der lægges endvidere vægt på, at Rigspolitiets vejledning indeholder billeder af de forbudte hunderacer, således at politiet har det fornødne grundlag for at vurdere, om der kan være tale om en forbudt race.

Det må vel efterhånden være slået fast, at det ikke er muligt at bestemme en race eller et race/tilhørsforhold ud fra billeder – heller ikke selv om de er taget af Rigspolitiets chefen selv.

V-DF-KF:

Noterede sig, at forbudslisten skal revideres om 3 år.

16.

V-DF-KF:

Noterede sig endvidere, at Justitsministeriet i forb. med evalueringen vil udarbejde en observationsliste over hunderacer, der kan have lignende egenskaber som

forbudshundene, og med rette burde optræde på listen. Man ville bede Rigspoliet løbende være opmærksom på sager, der involverer hunderacer fra observationslisten.

Hvilke hunderacer, der skal optræde på observationslisten skal bero på en drøftelse.

Så må vi håbe, at Rigspoliet har mere orden i statistikkeme, end det hidtil har vist sig.

Man må andre sig over, at der netop, når der var fasisat et evalueringstidspunkt for hundeloven, at man så ikke har givet en klar ordre fra Rigspoliet til landets politikredse

om føre fyldestgørende og detaljerede statistikker over afgørelserne i hundesagerne, bl.a. fordelt på hunderacer. En statistik, der viser sagsbehandlingstid, sagstype og igen fordelt på racer. Et korrekt statistisk materiale er netop udgangspunktet for evalueringen af forbuds- og observationslisten. Ved høringen den 2. oktober blev der rejst tvivl om

rigigheden af Rigspolitiets statistiske materiale.

S – SF:

Fandt det hensigtsmæssigt, at der blev udarbejdet en observationsliste til brug for evalueringen af forbudet. Samtidig fandt man det ulogisk, at der var hunderacer på forbudslisten, der hidtil ikke har været kendt for at være involveret i bidsager, mens der på observationslisten er opført hunde, der er kendt for at være involveret i bidskader.

Se bemærkning ovenfor.

EL,LA, Christian H. Hansen UFG:

Udtaler at de vil indstille lovforslaget – inklusive forbudslisten - til forkastelse.

Christian H. Hansen henviser til det tidligere afgivne betænkningforslag, og udtaler bl.a.

At på trods af udsættelse af afstemningen og talrige indkomne spørgsmål, har regeringen og dens støtteparti valgt at blæse på udtalelser og henvendelser fra eksperter og fagfolk.

Videre bemærkes, at ulovliggørelse af 13 hunderacer er at betragte som drab på uskyldige dyr.

S-SF-RV har udtalt at de hverken vil stemme for eller imod lovforslaget.

Således blev der udtalt fra politisk hold i 2010.

I folketingsalen den 4. Juni 2010 blev den ændrede hundelov stemt igennem med et borgeftigt flertal, med en del fraværende medlemmer, med et antal medlemmer, der undlod at stemme samt et lille mindretal, der stemte imod.

En lovgivning, der blev hastet igennem, og som er blevet til i en hørn af populisme, med mediehysteri og uden fagligt belæg.

17.

I liden fra 17. Marts 2010, hvor forslaget blev fremsat, til den 4. Juni 2010, hvor loven blev vedtaget, gik der mindre end 3 måneder.

Fra afgivelse af betænkning den 1. Juni 2010 til loven blev endelig vedtaget, gik der 3 dage, hvorefter danske hundeejere fik en lov

uden fagligt begrundet indhold,

uden retssikkerhed,

en lov uden reelle ankemuligheder,

en lov, der sammenblander den udøvende og den dømmende magt,

en lov, der kun i enkelte tilfælde tillader en faglig/saglig vurdering,

en lov, der griber ind i privatlivet,

en lov, med tilbagevirkende kraft

og en lov, der er den ultimative tingslignelse af levende væsner.

Man kan vist roligt sige at vi har byttet den "gamle hundelov fra 2003 med den berømte "sæk rådde æbler".

Det er stadig svært nu 3 år efter, hvor loven skal evalueres, at finde fagligt og sagligt belæg for opretholdelse af det omstridte raceforbud, og evalueringen af skambidningsparagraffen forekommer mig noget "lunken".

Et forbud, der forsøges opretholdt på baggrund af en tilfældig panelundersøgelse om tryghed/tryghedsfølelse.

Et forbud, der søges opretholdt på tvivlsomme og usikre statistikker fra Rigspoliet omfattende bid/skambidning, omfattende aflivninger i medfør af den strenge skambidparagraf og aflivninger af forbudshunde, samt krydsninger hvori de forbudte racer indgår.

En "bisætning", der på grund af den urimelige omvendte bevisbyrde, samt en hetz og en nidkærlighed i visse politikredse, har kostet mange hunde livet.

Ved den kommende evaluering, vil der blive foreslået en ændring i skambidningsparagraffen, hvorefter et skambid skal vurderes af en fagperson og ikke – som nu - af en politiassistent eller en politijurist.

Det kan man ikke umiddelbart sige noget imod, da det netop er faglighed og faglige vurderinger, der har manglet i den nugældende hundelov.

Men man kunne tillige ønske sig,

18.

at der i forbindelse med racevurderinger, såfremt raceforbuddet opretholdes i det nuværende omfang, også blev indført faglige og saglige vurderinger af de aflivningsruede blandingshunde,

at en vurdering, foruden racetilørsforhold, også kunne omfattede en vurdering af adfærd, (en vurdering ud fra billeder, som det sker i dag, giver langt fra sikkerhed for hundeejeren, at vurderingen er korrekt)

at der kunne ske en reduktion i antallet af forbudte racer, hvilket kunne lette på blandingshundredenes situation,

at en blandingshund, der vurderes til at indeholde forbudte gener, skal fremstå tydeligt som tilhørende en forbudt race med de racetyperiske kendetegn, denne race måtte have, at man kunne oplyste hvilke beviser, der kan godtages i retning af at løfte den omvendte bevisbyrde,

I Fido-sagen blev der fremskaffet 2 af hinanden uafhængige racevurderinger foretaget af hundesagkyndige, hvorefter hunden ikke indeholdt "amstaff". Begge erklæringer blev afvist som bevis under ankesagen.

at der for blandingshundredenes vedkommende vil være den mulighed at lade hunden neutralisere for at forhindre evt. "avl" eller lade den komme til udlandet – et land, hvor den ikke er forbudt.

Man kunne ønske sig, at der ved lov blev oprettet et særligt ankenævn for hundesager.

Et uafhængigt ankenævn, der skal behandle ankesagerne vedr. politiets afgørelser.

Et ankenævn, der består af fagfolk med indsigt i både racer, adfærd og veterinær medicin. Det kunne helt sikkert give hundeejere og hunde en større tryghed ved hundeloven og en formemmelse af, at der også eksisterer retssikkerhed for hundeejere og hunde.

Jeg vil afslutningsvis udtrykke et håb om, at vi kan få en fair hundelov – fair overfor både ejere og hunde.

Med venlig hilsen

Anette Selch Jensen

Skolevej 11

4800 Nykøbing Falster

*) jeg kan ikke med min bedste vilje se, at folk/familier, der anskaffer sig en hund og forsømmer at gøre sig klart, hvad det for en type hund de kan have glæde af, kan give et tilfredsstillende liv og som de har ressourcer til anskaffe kan blive et tema i evalueringen af hundelovens raceforbud.

**) antallet 9000 er virkeligheden større og kommer fra en opgørelse foretaget af en af de organisationer, der har været meget aktive i den løbende debat om hundeloven og har hjulpet mange hundeejere i de svære situationer, som den ændrede hundelov havde bragt dem i. Organisationen har gennem de sidste 3 år meget nøje fulgt udviklingen i hundesagerne.

***) Sagen om Cora fra Nordsjællands Politi.

Mette Hulstrøm (FVST)

Fra: timmy@sol.dk
Sendt: 17. oktober 2013 21:11
Til: Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: Til den skriftlige høring om hundeloven

Jeg er træt af at vi skal have en hundelov der drejer sig om bid. Glem alt om bid; det vil altid gå ud over en uskyldig hund, fordi den uskyldige kan have større tænder og kæbetryk end den anden og så bliver den aflivet.

Vi skriver år 2013 man skulle tro vi levede i år 1013, fordi I ignorer al den viden, samt erfaring man har i dag og de sidste 60 år om hundens naturlige adfærd, hundesprog, hunde signaler osv., samt hvordan man opdrager en hund til at opføre sig så den ikke tror den ejer hele verden. I kan ikke ændre hundens naturlige instinkt, at de slås til en af dem dør, hvis ikke den ene overgiver sig. De små ego hunde overgiver sig aldrig, da mangel på opdragelse gør at de tror de ejer hele verden, og det er en af grundene til de angriber andre hunde.

Der er brugt rigelig af skattekroner på at alle kan erhverve sig den viden via bibliotekerne, så der er ingen undskyldning for ikke at have den viden.

Når man går på et grønt område med sin hund, kommer der 3 små hunde løbende imod en, den førende hunds adfærd, hundesprog og signaler fortæller at den fremmed hund ikke skal være på dens jord, de to andre hunde følger med og bakker den op. Ejeren løber bagefter og kalder, kom så, men de adlyder ikke – ejerens adfærd, kropssprog og stemmeføring bakker hundene op, at det er i orden de skal angribe den fremmed hund – problemstillingen er ejeren og ikke hundene og det er det I glemmer.

Dansk Kennel Klub der repræsenterede høringen, de burde af sig selv have gjort indsigelse imod den hundelov der blev vedtaget i 2010, men det var de ikke interesseret i, samt var de ligeglade med at den store race blev aflivet p.g.a. tandbidet. Der var ingen hjælp at hente, de plejer kun deres egen interesse og de små hunde. Og det gør de åbenbart stadig når de bakker op vedrørende en lov ang. et bids størrelse, det har intet med bid at gøre.

Dyrelægen Pernille Hansen: Der udtaler sig meget positivt om at det drejer sig om ”få hundeejere” der ikke har styr på deres hund. Jeg kunne godt tænke mig at vide; Har hun hund? Hvad race? Hvor går hun tur? Den virkelige verden for mig og mange andre hundeejere ser anderledes ud, flertallet med små hunde som lader dem løbe løs råber at de er så søde og intet gør. For en som mig der har studeret hundeadfærd i 40 år ved at de ikke har sat sig ind i hvad en hund er.

Min virkelige verden er anderledes og jeg færdes forskellige steder på hele Sjælland. Inden for 14 dage har jeg været udsat for at min hund ville blive overfaldet flere gange.

Jeg står og taler med en herre som vil vise mig vej. Min hund ligger stille og roligt foran mine fødder. Pludselig bliver jeg opmærksom på at der er nogle hunde der hvæser og knurre, der er en der griber ind og beder de to hundeejere om at trække deres små hunde til sig. Da de små hunde tydeligt signalerede at de ville angribe min der er en stor hund. Ejerne grinede og var ligeglade, da det ikke ville være deres hunde der blev aflivet hvis det gik galt. Da deres hunde var små.

Jeg går tur i landsbyen, der kommer en lille hidsig, gøende hund løbende, jeg er ikke klar over den er løs, da en fremmed mand stopper den lille hund og får fat i den. Han beder den unge pige der går med den om at holde den i snor da hun ikke kunne kalde den til sig. Hendes indstilling var at hendes hund skulle have lov til gøre hvad den havde lyst til, og han skulle blande sig uden om. Jeg takker ham for hjælpen: Han siger, at hvis den havde nået at springe i hovedet på min hund vidste han godt at loven var sådan at det var den store der blev aflivet fordi den har det største bid. Han var selv hundeejer og fortalte at flere og flere lod deres hunde løbe løse og når han ikke vil have deres løse hunde hen til sin hund, er der flere hundeejere der truer ham.

Han havde lige haft en oplevelse omkring søen hvor han går tur med sin hund i snor. En kondiløber kommer med sin hund uden snor, hunden svømmer ud i søen og jagter ænderne og skambider dem, han beder kondiløberen om at kalde hunden til sig, kondiløberen truer ham og giver ham et frækt svar.

Et andet sted på Sjælland – et grønt område med stier – er der en herre stemme der råber til mig, at jeg skal stå stille og holde fast på min hund, da der kommer en løs hund løbende, der vil slås og der var ingen ejer i sigte, den løse hund går på hans hund der er en hvalp, det får manden stoppet, bagefter går den på min hund, min begynder at knurre og vil selvfølgelig forsvare sig selv, ejeren til hvalpen får fat i den fremmed hund og får stoppet angrebet og på et tidspunkt derefter kommer en 16 årig dreng løbende. Manden skælder drengen ud over han ikke har hunden i snor. En normal fungerende afrettet hund angriber ikke hvalpe.

Jeg går på en skovsti på Sjælland. Der er en herre der råber til mig hvor længe jeg havde tænkt mig at gå her, jeg spørger hvorfor, han svare han havde tænkt sig at lukke sin hund ud af bilen så den kunne løbe uden snor, og den kunne ikke med andre hunde. Det er en skov hvor man skal have hund i snor, det gør jeg ham opmærksom på. Det vidste han godt, men var ligeglad. Jeg spurgte hvad så hvis han ikke havde set mig og lukket hunden ud og den angreb min hund? Det var ikke hans problem var svaret.

Glem alt det med en hunds bid og skambid. Det skulle håndhæves at de ejere der ikke har styr på deres hund skal há deres hund i snor. Hvis en hund er årsag til slagsmål eller anden forulempning, må hundeejeren betale omkostningerne, samt en klækkelig bøde. Jeg har i 40 år beskæftiget mig med hunde og hundens adfærd, så jeg ved hvad jeg taler om. Jeg vil anbefale jer at høre foredraget holdt af Rolf Andersen, ”Få den hund, du fortjener”, det giver et godt indblik i hvordan man holder hund og i hundens adfærd.

Som blind er mit største problem alle de løse hunde med ejere der ikke kan kalde dem til sig. Det kan godt være Pernille Hansen ikke oplever dem, men det gør jeg. Jeg begynder at blive bange for at gå på gaden med min hund, da det kan koste min hund livet fordi det er en stor hund og loven forbyder den at forsvare sig. Og den lov I har gang i nu forbyder stadig de store hunde i at forsvare sig.

Det er umenneskeligt og urimeligt og aldeles ikke hundevenligt.

Det skal være en menneskerettighed at kunne gå på gaden med en stor hund der har ret til at forsvare sig når den angribes.

Var det ikke det loven skulle bort fra, at uskyldige hunde aflives.

Helt ærlig behøves der ikke aflivning til fordi hunde kommer op at slås.

Venlig hilsen

Lis

Mette Hulstrøm (FVST)

Fra: Malene van Kalken <malene-nilsson@hotmail.com>
Sendt: 17. oktober 2013 23:20
Til: Fødevarestyrelsen høring; hoe-ring@fvst.dk
Cc: Anne Sofie Grove (FVST); Mette Hulstrøm (FVST)
Emne: Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr.
Vedhæftede filer: Forslag til ændring af hundeloven ang.odt

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr.
2013-15-25-06552

Jeg har ovenfor vedhæftet mit svar på høringen som indeholder lovforslag til ændring af hundeloven. Mvh,
Malene.

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr. 2013-15-25-06552

Mine forslag vil komme ind på disse punkter:

- Professionel vurdering af et skambid og af hændelsen samt årsagen til hændelsen
- Retten til at stille sagen for en dommer
- Professionel vurdering – mht. racebestemmelse
- Ændring af definition af skambid
- Speciel lov/regel om hund i snor, der bider en løs hund.
- Når hunden ikke kan adfærdsreguleres og derved skal aflives, skal ejer have ret til at være til stede under aflivning samt bestemme hvor og delvist hvornår aflivningen finder sted.

Forslag til ændring af hundeloven ang. skambidningsparagraffen.

For det første er det mit forslag at skambidningsparagraffen uddybes og præciseres, sådan at det et skambid ikke bare afhænger af om der er behov for læge eller systing, men i stedet bør der ses på dybde, længde, antal bid og årsag til bid. For både hunden og ejerens rettighed og velfærd vil det kun være rimeligt at i situationer, hvor et bid fra hund på enten menneske eller hund har fundet sted, udelukkende bliver vurderet af fagpersoner som dyrlæger og adfærdsbehandlere, som skal vurdere om der for det første er tale om skambid, og derefter skal adfærdsbehandlere finde frem til årsagen af hændelsen og vurdere hunden og fremlægge en evt. behandling af hunden, sådan at den kan adfærdsreguleres, hvis der er en reel chance for at hunden kan hjælpes. På den måde undgås aflivning af sunde og raske hunde, som enten har bidt af naturlig årsag eller har brug for behandling. Jeg kan ikke forestille mig, at politiet er uddannet indenfor hunde adfærd, og det kan derfor ikke være rimeligt for hverken hunden eller ejeren, at det er politiet, der tager stilling til om en aflivning skal finde sted eller ej.

Der kan være mange grunde til, at en hund bider, men det bliver der i dag ikke set på, da politiet uden videre har lov til at aflive en borgers hund på baggrund af et skambid, uanset forløbet af hændelsen eller årsagen. Hundens ejer har ikke ret til at få sagen for retten eller kræve vurdering fra en fagperson, hvilket strider imod ejerens retssikkerhed og velfærd. Det er meget foruroligende for de danske hundeejere, at man ikke kan gå en tur med sin hund uden at skulle frygte, at der kommer en løs hund farende hen til sin hund, som måske ikke bryder sig om andre hunde og derfor forsvarer sig selv. Det kan i sidste ende koste den hund, som er i snor en aflivning. Hvor er ejerens sikkerhed her? Og hvor er hunden velfærd og rettigheder henne?

Vi så jo bare situationen med schæferhunden Thor, som var i snor, da en løs hund kom farende hen til Thor, som blev bange og bed den løse hund. Det måtte Thor bøde for, men i virkeligheden er det jo den løse hunds ejer, som må tage ansvaret. Derfor er det også mit forslag at der bliver lave en

speciel lov om løse hunde, som bliver bidt af en hund i snor, sådan at hundeejere, roligt kan gå en tur med sin hund i snor, selvom hunden føler sig utryk ved andre hunde.

Derudover er det mit forslag, at hunde som har skambidt en hund eller et menneske, som venter på at blive vurderet, ikke bliver vurderet efter at have siddet i en kennel i flere dage, uger eller måneder, men at de i stedet bliver vurderet mens de har været mindst en måned i sine trygge og vante omgivelser. Ellers vil vurderingen af hunden ikke være troværdig, eftersom en hund der har siddet i en kennel udenfor sine trygge og vante omgivelser og uden sin vante menneskekontakt altid vil få en enorm stress og angst, som tager flere uger at få ud af kroppen igen. Derfor bør det være hundens og ejerens ret at den bliver vurderet i vante omgivelser og at den inden vurderingen har befundet sig mindst en måned i sin trygge og vante omgivelser.

Derudover bør ejeren kunne kræve at stille sagen for retten, da der kan opstå uenigheder om, hvad der oprindeligt skete i situationen, hvor et skambid fandt sted. Her kan man både komme med beviser, vidner, udtalelser og vurdering fra fagfolk osv. Jeg kender ikke til om disse forslag økonomisk kan gå igennem, men det skal ikke være økonomien, der afgør det. Hvis det økonomisk bliver svært, kan man i al fald give ejeren rettighed og mulighed for at kunne kræve en behandler og dyrlæge til at vurdere sagen og træffe afgørelse, eller stille sagen for retten på ejers egen regning og økonomi, for jeg er sikker på at man gladelig betaler for at kunne give sin hund den ret og velfærd den har krav på. I dag er der flere eksempler på, hvor ejer selv har taget fagfolk med ind i sagen og fået bevist til politiet at hunden var uskyldig dømt, men hvor det var for sent, for så havde politiet allerede aflivet hunden. Der bør bare ikke kunne ske. Det må være ejeres ret at der først bliver raget aktion når alt er færdigbehandlet fra fagfolk og dommers side. Hvorfor har vi ellers den lovgivende, udøvende og dømmende magt? De må være til for at skulle bruges.

Skulle det ske at en hund måtte aflives på baggrund af skambid, må det være ejerens ret at kunne forlange at være til stede under aflivningen og selv beslutte hvor aflivningen skulle finde sted, enten i hjemmet, hvor hunden føler sig tryk eller på en klinik. I dag sker det sådan, at når politiet har truffet afgørelse om at aflive en hund, kan ejeren knap få lov at vide, hvor og hvornår aflivningen finder sted. Hunden bliver blot aflivet og oplever sine sidste sekunder af sit liv i et koldt rum med folk hunden ikke føler sig tryk ved og bliver efterfølgende afleveret død i en affaldssæk hos ejere med en regning på aflivningen. Hvor er menneskets og hundens velfærd og rettigheder her henne?

Forslag til ændring af hundeloven ang. raceforbuddet.

Jeg kan godt forstå at der er forskellige hunderacer, som man i landet forbyder. Men igen er politiet ikke uddannet til at vurdere hvorvidt hundene er en ulovlig race eller ej. Her er det mit forslag, at vurderingen om hvorvidt hunden er en ulovlig race eller ej udelukkende bliver taget af fagfolk som har forstand på det. Det kunne være dyrlæger, hundespecialister osv. Der er alt for mange hunde, som har måtte lade livet på baggrund af en mistanke om, at der var ulovlige gener i en ganske

almindelig blandingshund. Her må det være hunden og ejerens ret og krav at det bliver vurderet af en professionel. Og hvis det igen bliver et spørgsmål om økonomi, bør ejeren blive tilbudt selv at betale for vurderingen.

Mette Hulstrøm (FVST)

Emne: VS: Skriftlig høring - Hundeloven

Fra: chokohanne [mailto:chokohanne@sol.dk]
Sendt: 17. oktober 2013 22:16
Til: Veterinær Dyrevelfærd og Veterinærmedicin 15
Emne: Fwd: Skriftlig høring - Hundeloven

Sendes til dig, da hun holder ferie - og det skal ikke komme for sent -

----- Original besked -----

Emne: Skriftlig høring - Hundeloven
Dato: 17-10-2013 22:12
Afsender: chokohanne <chokohanne@sol.dk>
Modtager: <ansg@fvst.dk>

Skambidning - Hvorfor fokusere man på skaderne og ikke på årsagen til der er blevet bidt.

Man ser sig blind på om en hund har skambidt. Skambid kan opstå/opstår ved selvforsvar.

Man **Glemmer** om hunden er blevet provokeret af den anden hund og i **forsvar** har bidt den anden hund, så nogen vil bedømme det til skambid. Hvis en hund forsvare sig "tænker" den ikke nu har den anden fået nok, den forsvare sit liv til det yderste ellers overlever den ikke.

Vi mennesker er skyld i at hunden udsættes for overgreb og dernæst afliver vi den. Og vi kalder os et **oplyst og civiliseret samfund??**

Hundeloven skal beskytte imod aggressive hunde, men de aggressive hunde går fri, hvis den hund der forsvare sig får skambidt den aggressive hund.

Har ejeren udvist ansvar og holdt hunden hos sig selv? Respekt for andre hunde/hundeejere gør at man har sin hund på venstre side under kontrol når man møder andre hunde. Så kommer der ikke slåskampe. Ens hund skal ikke løbe hen til andre, hverken mennesker eller hunde. At man holder hunden ved ens side, så alle kan færdes uden at blive forulempet af andres hunde.

Problemet er de uansvarlige ejere der lader hunden løbe løs uden kontrol. Eller går med den i fleks line, men stadig uden kontrol, så den kan nå de andre hunde.

Jeg oplever konstant at hundeejere lader deres hunde løbe hen til fremmed hunde og provokere dem, mens de råber den gør ikke noget. Men deres hunde gør noget for de vil bestemme og det vil normale hunde ikke tillade.

Forleden fik jeg skæld ud af en mand med en lille hund som flagrede rundt i flekslinie inde i centrum hvor

der var fyldt med folk, hans hund gøede aggressivt af min hund - derfor skulle jeg ikke have hund mente manden, jeg måtte ikke irritere hans lille hund ved at gå der med min hund!!! Det er sådanne hundeejere der har loven med sig – han har ikke brugt tid på at opdrage den hund og os der har brugt de første år af vores hunds liv for at opdrage den, skal have den aflivet hvis den forsvare sig overfor sådan en lille hund.

HUSK:

1. Var det i selvforsvar den skambed. Så skal den ikke straffes. HUSK hunde sender signaler til hinanden på lang afstand der kan provokerer den anden hund, de signaler opfatter vi mennesker ikke.
2. Den ejer der ikke respekterer at holde sin hund hos sig selv skal straffes.

Det er ejeren der er problemet. Derfor kan det ikke være rigtigt at de ejere med velfungerende hunde skal straffes og de ejere der er årsag til overgrebet opstår, frifindes.

Det er hvorfor det skete, hvad var årsagen - der skal frem og vurderes og ikke udfaldet af hændelsen. Det er det samme som at du bliver overfaldet - du forsvare dig og får held til at påføre overfaldsmanden skade – Men det er dig/offeret der bliver fængslet for udøvelse af vold, med skade til følge. !!! Hvis du i dit forsvar var årsag til at voldsmanden døde, så skulle **du, offeret for den andens overgreb aflives!!** Det er natur stridigt at man tilsidesætter al moral og retfærdighed og straffer offeret.

Denne synsvinkel skal med i høringen, så vi ikke igen skal have en hundelov der afliver de sunde velafrettede hunde som bare har forsvaret sig - om det så er med død til følge for den hund der er skyld i slåskampen.

Hundene kan ikke selv kæmpe for deres rettigheder, jo bide og så afliver vi dem.

Med venlig hilsen
Hundevennen
Hanne

Børge og Jette Olsen
Ravnsborgvej 20. 2. 11.
4600 Køge
Tlf. 51 75 91 16
beo.jbo@dlgtele.dk

At. Fødevareminister.

Nu skal der åbenbart igen "tærskes langhalm på overfald på mennesker" (Politi og Læge skal se på sagen)
Hvad forestiller du dig egentlig, når menneske overfaldes af "såkaldte familie hunde" jeg bor samme med et menneske, godt nok min kone, som blev flået i stykker for 18 år siden, prøv at forstå, man kommer aldrig over 6 uger på sygehuset, med hud transplantation, og 5/6 uger yderligt hjemme.

Bare der går en hund bag ved hende, må hun gå over på den anden side af gåden. Jeg forstår ikke dit menneske syn, når sådanne rovdyr, skal til overvejelse? ved overfald på mennesker. Dette skal også gælde for hundeejeren.

Ligeledes skal alle løbesnore (5/15 m) og løse hunde være forbudt i alle byer uanset størrelse.

Indfør hundeskatten igen, til at betale for rengøring af gader, og til erstatning for hundebid.

Det kan vel ikke være rigtigt, at alle uden kendskab til dyr, kan anskaffe alle mulige rovdyr?

Ansvar ved at "holde" hund bør strammes kraftigt op, **minimum, lydigheds kursus med prøve.**

Mvh. Børge Olsen

Til

Den 16.oktober 2013

Udvalget for Fødevarer, Landbrug og fiskeri

hoering@fvst.dk

CC: ansg@fvst.dk: mehul@fvst.dk

Reference: Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/ j.nr.2013-15-25-06552

Høringssvar til lovforslag til Lov om ændring af lov om hunde

Det anbefales at:

- At de racer, der - tilfældigt og ubegrundet - blev valgt til forbudslisten, som potentielle erstatningsracer for problemhundene, i lighed med racerne på observationslisten fjernes.
- At bidskaderne løbende overvåges og at myndighederne reagerer såfremt der måtte opstå reelt behov for at udvide listen over forbudte racer.

Fordi :

Det oprindelige Hundeudvalg fremførte i 2010, at et muligt resultat af håndhævelsen af et forbud mod de racer, der i almindelighed opfattes som "kamphunde", kunne være, at andre racer med potentiale for træning til kamp, kunne blive interessante for visse personer.

ALLE racer kan trænes til formålet.

Ingen af de på forbudslisten nævnte hyrde/vogter racer, har bidhistorik hverken før eller efter indførelse af forbuddet.

Som eksempel på udvalgets manglende grundighed i forarbejdet, kan det nævnes at hunderacen TORNJAK er udvalgt - efter indgående temperaments test - blandt mange hunderacer, som hyrde og vogterhund i et EU støttet naturbevarelses projekt, netop fordi TORNJAK blot skræmmer og IKKE MÅ bide eventuelt indtrængende dyr eller mennesker. Et forhold, der blev dokumenteret overfor ministeriet under høringen til det oprindelige lovforslag af blandt andre Det Kroatisk Miljøministerium. Racen er helt alm. som familiehund, terapihund, førerhund, redningshund og servicehund i hjemlandet og ej heller her, på trods af en talrig population, er der kendskab til bidskader. Racen er således mere gennemtestet, end mange andre racer, vi almindeligvis benytter som familiehunde her i landet, det er derfor endnu mere besynderligt at netop TORNJAK racen er på en forbudsliste. TORNJAK er i øvrigt på størrelse med en stor Schæferhund og virker ikke frygtindgydende på nogen måde.

TORNJAK er spinklere og lettere, af samme type, og besidder de præcis samme egenskaber, som eksempelvis en Berner Sennen, hvilken er en alm. familiehund her i landet.

Ud af mere end 40 anerkendte hyrde/vogter racer, der igennem århundreder er blevet opdrættet til at passe på bl.a. kvæg, valgte racer, der af udvalgets materiale fra forarbejdet - tilfældigvis - indgik som eksempler på vogtende hyrdehunde.

Af de forbudte racer er: Kangal, Centralasiatisk Ovcharka, Kaukasisk Ovcharka, Sydrussisk Ovcharka, Tornjak og Sarplaninac, alle racer, der ikke har nogen fysisk – eller psykisk - lighed med hunde, der alment opfattes som en kamphundetype.

De nævnte racer har helt identiske ligheder, både hvad angår temperament, størrelse og udseende, med en lang række andre hyrde/vogterhunde racer, der IKKE optræder på forbudslisten.

Blandt øvrige racer med samme egenskaber, der IKKE er forbudt, findes også racer med et temperament og en størrelse, der kunne anses for potentielt langt mere farlige, end de racer, der er ER forbudt.

Ingen af de på forbudslisten nævnte hyrde/vogter racer, har bidhistorik hverken før eller efter indførelse af forbuddet.

At de pågældende hyrdehunde racer blev sat på forbudslisten beror kun på tilfældigheder, således som det fremgår af det oprindelige hundeudvalgs arbejdsdokumenter.

I lovforslaget lægges der op til at observationslisten over hunderacer fjernes, og at der i stedet lægges op til, at antallet af bidskader for alle hunderacer, løbende overvåges for at skabe grundlag for, at lovgiver kan reagere, såfremt der måtte opstå behov herfor. Dette er en reel og praktisk tilgang til problemstillingen.

I forlængelse af dette, bør de hunderacer, som det oprindelige hundeudvalg anså som potentielle erstatningsracer for de nu forbudte kamphunde typer, helt fjernes fra forbudslisten og først eventuelt sættes på listen, såfremt de måtte udgøre en reel fare for dyr og mennesker i Danmark.

Dette vil dels styrke lovens reelle indhold i forhold til virkeligheden, og dels styrke retssikkerheden for de hundeejere, der uforvarende og uden reelt grundlag, blev ejere af en forbudt hunderace i 2010.

Med venlig hilsen

Ina Olsen

Flemming Olsson

Racerepræsentant for Tornjak

Hunde ejer

Petershøjvej 5

4160 Herlufmagle

Berner Sennen & Tornjak

Fødevarestyrelsen
Stationsparken 31 - 33
2600 Glostrup

Til: hoering@fvst.dk
cc: ansg@fvst.dk; mehul @fvst.dk

17. oktober 2013

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/j.nr. 2013-15-25-06552

Jeg tillader mig at afgive et høringssvar omkring Hundeloven, idet jeg gennem de senere år har haft flere store blandingshunde, hvoraf nogle ville kunne mistænkes for at være blandinger af ulovlige racer. Derfor føler jeg, at forbudslisten i høj grad angår mig.

Som hundeejer generelt er jeg desuden opmærksom på lovens konsekvenser, hvis mine hunde skulle blive indblandet i en bidepisode.

Jeg mener, at det danske samfund og vores retssystem bør være kendetegnet ved

- magtens tredeling,
- lighed for loven,
- modarbejdelse af racisme,
- vægt på oplysende arbejde,
- domme ud fra fakta,
- at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist.

I det lovforslag, Fødevarerministeriet har sendt i høring, kan jeg se, at mange af disse for mig væsentlige grundprincipper ikke overholdes. Det finder jeg skadeligt for det danske samfund.

Der lægges op til, at politiet stadig skal være både udøvende og dømmende magt, idet politiet har den endelige afgørelse og kan tilsidesætte ekspertvurderinger. Der er stadig ingen mulighed for at anke afgørelsen til en instans uden for politiet.

En sådan sammenblanding af udøvende og dømmende magt forekommer ikke rimeligt, hverken over for hundeejeren eller politiet. I vore dage er hunde et familiemedlem, så når en hunds skæbne skal afgøres af en betjent, er der lagt op til konflikt mellem politi og borger. Prøv at se denne beretning fra en borger, hvis kærlige familiehund blev ramt af Hundeloven:

"Vores søn skulle til Prag den søndag, Carla skulle væk, at se sit barn sidde og holde om Carla og bare græde så meget .. Hans lærer, som ringede mandag aften, sagde, at han var dårlig og igen tirsdag formiddag, at nu var de rigtig bekymrede for ham, da han ikke ville spise og sov hele tiden Jeg snakkede med ham i telefonen, og han græd bare og sagde, at han savnede Carla.

At se sin mand sidde næsten hver aften og græde, på trods af at det snart er 2 uger, siden hun "flyttede". Jeg er selv gået helt ned, kan ikke sove og græder mere og mindre hele tiden .. jeg har sådan et stort hul i maven, som bare gøre ondt af dette savn."

Sonja G. Nielsen

Veksøvej 45, 2700 Brønshøj, tlf. 38 80 27 20, mobil 28 928 908, e-post esgen@vip.cybercity.dk

Denne familie og de mange andre, der i de forløbne år har fået fjernet og måske aflivet deres hund uden mulighed for at få sagen bedømt af sagkyndige eller indbragt for en domstol, nærer ikke længere tillid til politi og politikere. Det skader samfundet, når borgerne ikke har tiltro til, at politi og samfundet i øvrigt vil dem det bedste.

En helt anden ting er, at administrationen af Hundeloven tager tid fra politiets øvrige opgaver. Hvis en hund bliver anmeldt, tropper to betjente op på adressen for at fjerne hunden. Ejeren klager, hvorefter politiet og politiets jurister skal i arbejde. Hvis klagen umiddelbart afvises, kan ejer klage til rigspolitiet, som så også aktiveres. Alt efter sagens udfald skal et par betjente bringe hunden hjem eller til aflivning. Det møder ingen forståelse i befolkningen, at politiet kan finde ressourcer til at afhente en fredelig familiehund med et "forkert" udseende, når der ikke er ressourcer til at tage sig af fx lomme- og cykeltyverier.

USA's præsident Barack Obama har for nylig udtalt sig om forbud, og lige som eksperterne finder han dem ukloge og udokumenterede.¹ Dette er helt i tråd med, at forbudslisten har været indført i fx Holland, Skotland og Italien. I disse lande er forbuddene dog fjernet igen i erkendelse af, at de ikke havde nogen effekt.

Fødevareministeren har fået produceret et faktaark, som meddeler, at det i over 40 procent af det samlede antal sager om skambid siden 2010 var en hund af forbudt race, der skambed. Dette er desværre - eller heldigvis? - ikke et faktum. Fødevareministeren og Fødevareudvalget har fået tilsendt dokumentation for at mindst 500 sager mangler i den tilgrundliggende opgørelse fra Rigspolitiet.

For retfærdighedens skyld skal det siges, at Rigspolitiet selv har oplyst, at de ikke er i besiddelse af en statistik, så opgørelsen er forbundet med en vis usikkerhed². Derfor kan det undre, at Fødevareministeren ved høringen den 2. oktober fastholder, at forbudshundene står for 40 % af bidepisoderne. Andre kilder siger, at muskelhunde står for 6 % af biddene³.

Det skaber utryghed, når hunde stigmatiseres efter udseende og race i stedet for at bedømmes efter individ og sind. Ved forbud bliver der skabt en myte omkring en farlighed, der ikke kan dokumenteres videnskabeligt.

Forbudslisten har fx medført, at indehavere af store hunde i stigende grad bliver udsat for ubehageligheder fra folk, der mener sig i deres gode ret til at angribe hund og/eller ejer verbalt eller korporligt, fordi hunden i deres øjne ligner en race, som politikerne har erklæret farlig. Sidste nyt er, at en bank har nægtet en kunde at få et billede af sine hunde på et dankort, fordi hundene efter bankens mening er ulovlige.

Fastholdelsen af forbudslisten bliver helt uforståelig af, at racerne på listen ikke er udvalgt ud fra, at de i udpræget grad har været indblandet i bidepisoder. For eksempel er tornjak herhjemme på forbudslisten på grund af påstået farlighed, mens Kroatien modtager EU-støtte til at udbrede racen på grund af dens gode sind. Dette blev i februar 2010 dokumenteret i et brev fra det kroatiske State Institute for Nature Protection til det danske Justitsministerium, som imidlertid valgte at se bort fra henvendelsen⁴.

Jeg finder det tankevækkende, at Fødevareministeren i en nyhedsudsendelse har udtalt, at forbudslisten skal bevares, fordi hun ikke kan have på sin samvittighed, hvis blot et barn bliver bidt ihjel af en hund. Fakta er, at der i en periode på ti år kun har været en sådan ulykke med dødelig udgang, og det var ikke med en hund fra den nuværende forbudsliste. I samme periode blev 18 børn dræbt af heste, 43 af deres

¹ http://www.huffingtonpost.com/2013/08/20/obama-breed-specific-legislation_n_3785911.html

² <http://www.ft.dk/samling/20121/almdelel/flif/spm/634/svar/1075903/1283950.pdf>

³ <http://www.dagens.dk/politik/nye-tal-kun-6-ud-af-100-bid-er-fra-muskelhunde>

⁴ <http://www.tornjaks.dk/page20.html>

egne forældre, 231 druknede, og hele 280 omkom ved bilulykker⁵. Ifølge ministerens logik må vi dermed kunne forvente, at der også indføres restriktioner mod heste, forældre, vand og biler. Er det det samfund, politikerne ønsker at skabe?

Til orientering er vi i Danmark cirka 5,5 millioner mennesker og omkring 585.000 hunde. Cirka 6.000 mennesker, svarende til omtrent 0,1 procent af befolkningen, rapporteres årligt at være blevet bidt af en hund. Det kan i mine øjne diskuteres, om problemet med bidske hunde er så stort, som nogen prøver at gøre det til.

Ministerens førnævnte faktaark henviser også til, at 55 procent af hundeejerne og 64 procent af borgerne uden hund i en undersøgelse har erklæret sig enten enige eller meget enige i et forbud. Der er dog ikke blevet spurgt specifikt til indholdet af forbuddet, så ingen ved, om de adspurgte har ønsket forbud mod gravhunde, schæfere, tosa inuer eller hunde generelt.

Forbudslisten giver desuden problemer i forhold til turismen. Hvis en turistfamilie medbringer deres i hjemlandet fuldt lovlige amerikanske bulldog, der er født efter 17. marts 2010, har politiet pligt til at konfiskere hunden og få den aflivet, idet den er ulovlig her i landet. Det har allerede fået adskillige turister til at fravælge Danmark som ferieland⁶. Problemet kan nemt blive større i fremtiden, når flere og flere hunde på grund af alder ikke længere falder ind under overgangsordningen.

Ifølge Fødevareministeren skal Hundeloven sikre, at alle kan føle sig trygge. Men mange af ejerne til Danmarks cirka 400.000 blandingshunde samt ejerne af store racehunde uden stamtavle er meget lidt trygge. De kan nemlig ikke dokumentere deres hunds afstamning og er derfor magtesløse, hvis deres hund anklages for at indeholde gener fra forbudte racer.

Selvfølgelig skal der skrides ind over for bidske hunde, men der bør kigges på individer frem for racer. Ellers er vi i overført betydning ude i noget med, at alle mennesker over 1,85 meter og 90 kilo for en sikkerheds skyld skal bære håndjern, når de er ude i samfundet, idet det ikke kan udelukkes, at mennesker i den størrelse kan gøre større skade på andre, end mindre individer.

I omkring en halv million danske husstande er hunden et elsket familiemedlem og ikke "bare en hund". Det håber jeg, at lovgiverne vil huske, når det endelige lovforslag fremlægges i Folketinget.

Med venlig hilsen

Sonja G. Nielsen

Veksøvej 45
2700 Brønshøj

⁵ <http://www.fairdog.dk/elements/documents/research/ulykker-børn-sidste-10.pdf>.

⁶ <http://www.dagens.dk/ferie/omstridt-hundelov-f%C3%A5r-tyskere-til-frav%C3%A6lge-danmark-som-ferieland>.

Høringssvar til Hundeloven

Jeg vil begynde med en episode jeg oplevede for nogle dage siden da jeg var ude med min hund.

Kort fortalt:

En dame kommer gående med sin schæffer i kort line og bliver angrebet af to sorte skotske terrier som ikke er i snor, de går direkte i hovedet på schæfferen som forsvare sig.

Schæfferdamen kaster sig ned og bliver liggende oven på sin hund. Den anden dame får fjernet den ene sorte hund og går tilbage til den anden sorte hund og siger "Nej det må du ikke, kan du så holde op", all imens den sorte hund er i gang med at bide damen med fuld aggression. Den sorte hunds ejer er selv bange for at blive bidt af sin egen hund og derfor tør hun ikke fjerne den, så hun tillader sin sorte hund igen og igen at bide schæfferdamen som ligger ned oven på sin hund.

Jeg kommer til og får fjernet den sorte terrier. Vi får damen og schæfferen op. Damen er fuldstændig rød i hele hovedet og begge hænder af blod, det var bestemt ikke noget kønt syn, hun kommer på skadestuen.

Schæfferen er bidt og skal have antibiotika, men ikke sys.

Den ene sorte terrier er bidt og skal sys.

Damen til schæfferen er bidt i hoved, hænder, arme og overarme, og skal sys flere steder.

Damen til de sorte terrier er intet kommet til.

Dette er ikke en enkeltstående episode, tværtimod.

I vil skabe tryghed med den nye hundelov. Der har aldrig været større ulyghed siden den blev indført, og med det oplæg der er kommet frem om de ændringer man nu vil lave, bliver der ikke mere tryghed.

Jeg vil gerne referer til ovennævnte episode.

Damen til schæfferen tør ikke anmelde episoden for ikke at få sin hund aflivet (da den sorte hund er blevet bidt), og kan derved ikke få erstatning hverken for sin hund eller for sig selv.

Damen til den sorte hund som så passiv til mens den bed Schæfferdamen, får så ingen konsekvenser af sine handlinger. Har hun så lært noget? Nej, for det er ikke første gang hendes hund er løbet fra hende, og dengang tilbage, ville politiet ikke gøre noget ved det da ingen fysisk var kommet nærværdigt tilskade, så damen fortsætter med at gå med hund uden snor, og denne gang gik det så rigtig galt.

Hun burde have en bøde for at gå med hund uden snor som hun ikke kan kalde til sig

Hun burde skulle betale erstatning til offeret. Men hun slipper med frisaq pga. hundeloven. Det kan man selvfølgelig kalde tryghed for hende. Men er det hensigten med loven?

Damen til schæfferen kaster sig ned over sin hund fordi hun er bange for aflivning pga. hundeloven, derved bliver damen bidt overalt. Var jeg ikke kommet til hjælp, ville damen være blevet bidt ganske meget mere, og på et tidspunkt ville hendes kræfter være sluppet op, hvorefter hendes schæffer ville være fare frem for at forsvare, og den sorte hund ville være blevet "ædt", og det ville i følge den hundelov i nu lægger op til blive betegnet som skambid, hvilket jo ville være fuldstændig forkert.

Hvis en hundesagkyndig så skulle vurdere schæfferen ville den blive kaldt aggressiv over for andre hunde, da den i sagens natur ville vælge at være på forkant med situationen næste gang den mødte en hund. Og hvem er det så der er årsag til at schæfferen nu er "aggressiv" over for andre hunde? Ja, det er damen til den sorte hund. Og hvem skal så betale for denne dames handlinger? Det skal schæfferen selvfølgelig, med sit liv. Undskyld mig men tingene hænger aldeles ikke sammen hvis man skal se fornuftigt på det.

Hvordan tror i at historien havde været fortalet af damen med den sorte hund hvis ikke jeg havde været vidne til episoden? Jeg er ikke i tvivl. Nu oplevede jeg jo også hendes væremåde i den tid vi nu var sammen.

Havde der ikke været vidne til episoden, så havde de to parter beskrivelse af episoden sandsynligt været modsiddende, og så var det selvfølgelig den store aggressive hund som havde overfaldet den lille søde hund. Og efterfølgende kan det jo bekræftes af en hundesagkyndig som beskrevet ovenfor, så selvfølgelig skal den store aggressive hund aflives. Jeres oplæg til hundeloven er komplet mangelfuld.

Nu vil jeg gerne komme med nogle kommentarer til de oplæg jeres "ekspertpanel" er kommet med.

1) Pernille Hansen mente at hundefolket generelt er ansvarsbevidste fornuftige mennesker som interesserer sig for deres hund, hvilket hun bygger på den tilslutning hun kan se der er til de kurser hun holder.

Hvormange kurser holder hun om året, holdt op imod at der er ca. 600.000 hunde i DK ifølge panelets eget udsagn.

Der bliver om året aflivet 12.000 raske hunde i DK ifølge panelets eget udsagn. Det kan jeg ikke få til at stemme med Pernilles udsagn om hundefolket.

Der ligger hundeefterladenskaber overalt på gader og veje, på trods af at opsamlingsposer kan lages gratis. Det kan jeg ikke få til at stemme med Pernilles udsagn om hundefolket.

Desforuden er der stor forskel på den måde hundeejere opfører sig på i en konsultation contra når de luftr hund.

Nu er det sådan at jeg har min hund med på arbejde, og derfor luftr jeg hund i hele danmark. Min erfaring og berøringsflade med hundefolket er temmelig bred i forhold til dem der altid møder de samme hunde på deres sædvanlige gåtuler. Og min erfaring på området fortæller at en meget stor del af hundefolket er komplet uegnet til at have hund, små som store hunde.

Hundefolket uanset hvilken størrelse hund de har, er fuldstændig lige så egoistisk og hensynsløse som når de samme mennesker betænder sig i trafikken, det er jo deres personlighed.

Hvis I vidste hvor mange historier jeg kender til hvor små aggressive hunde har angrebet store hunde. Og grunden til at der ikke er sket noget er at de store hundes ejere har nået at jage de små hunde væk eller har holdt deres store hund så den ikke har kunne forsvare sig. Og når det så sker en gang imellem at ejeren af den store hund ikke er hurtig nok, så skal den store hund bare aflives. Sådan en lov kan man ikke have og samtidig mene at vi er meget civiliseret mennesker der lever i 2013.

Enten er de små hunde ikke i snor eller også har ejeren flexet linen ud på den lille hund. Nogle gange påstår ejerne at et sådant frontal angreb på den store hund bare er leg, og andre gange mener ejeren at hvis den store ikke kan finde sig i at blive angrebet så kan ejeren til den store hund bare finde et andet sted at gå med sin hund, for deres hund skal have lov til at løbe uden snor og gøre som den vil. Og denne tendens er blevet mere udbredt efterhånden som kendskabet til den nye hundelov er blevet udbredt. Hundeloven har bestemt ikke skabt mere tryghed, tværtimod.

lille hund som var låst fast en vinter aften med hård frost så ville den være død, og den episode havde politiet været involveret i, så historien kunne politiet selv bekræfte.

Og alligevel opretholder politiet deres pålæg om mundkurv og kort line, med hævdelise af at hunden er aggressiv. Kan man klage over det? Nej, det kan man ikke. Hvis du vil klage over politiet skal du gøre det hos politiet, ja så kan man lige så godt sætte ræven til at vogte sine høns.

Det skal bemærkes at siden episoden skete er den sorte hund på læerne hver gang der kommer en hvid hund. Så hvis en hundesagkyndig skulle vurdere den sorte hund ved møde med en hvid hund, hvad ville udfaldet så blive? Og hvis er skylden?

Ejeren af den hvide hund er årsag til at den sorte hund nu er blevet "vodelagt". Og fik ejeren af den hvide hund konsekvenser? Nej, ikke engang en bøde for at gå med sin hund uden line, som han ikke kunne kalde til sig.

Det nytter ikke at de hundeejere som er skyld i problemerne klare frisag, mens ofrene bliver straffet af hundeloven og politiet.

Man kan altså ikke komme med sagkyndig vurdering ud fra de oplysninger politiet giver. I nævnte sag giver politiet urigtige oplysninger, som først bliver rettet til måneder senere i retten. Man er nødt til også at tale med ejerne af hunden.

3)

Vedr. forbud af bestemte racer.

Jeg er nødt til at sige at det virkede som om at Bent Holst ikke bare var teoretiker og statesistik-læser, men havde praktisk erfaring.

Det er rigtigt at kamphunde er avlet til kamp, og det er der nogle hundeejere som ikke har gjort sig klart i deres omgang med deres hund.

Men, men, men. De fleste små hunderacer er også avlet til kamp. Avlet til kamp i rævehuler, i grævtingehuler, efter rotter o.s.v.. Når vi nu er så glade for at bruge ordet kamphunde, så er disse små racer også kamphunde. Og derfor kan det heller ikke undre at der er så mange af de små hunde som er aggressive. Og igen er der hundeejere som ikke har gjort sig det klart i deres omgang med deres hund hvad det er for en hund de har.

Jeg vil gerne henvise til episoden med schæfferen og den sorte skotske terrier. Det er da rigtigt at jo større hunden er jo hårdere kan den bide. Men adfærdsmæssig er de små hunde lige så farlige som de store. Nu når man har lavet så mange statesitikker, så burde man lave statesitik over hvor mange af de små kontra store hunde der er aggressive. Jeg er ikke i tvivl om at de små vinder med flest aggressioner.

Så nu når ministeren så gerne vil give tryghed til befolkningen så burde hun tilføje alle kamphundene også alle de små racer til forbudslisten, så skulle vi da nok kunne komme op på en 60 til 80 forbudsraceer.

Samtidig bør ministeren også ovenpå et forbud i DK mod biler. Når man tænker på hvor mange der kommer til skade pga. biler. Jeg tror faktisk rent statistisk at tilskadekomne pr. bil holdt op imod pr. hund at der er flere tilskadekomster i forbindelse med biler. Og det ville da give større tryghed i DK hvis der ikke var biler.

Jeg var ude og gå med min labrador uden snor, vi kommer til en bro, og de to mennesker som gik et stykke foran mig på stien vælger at gå til venstre over broen og videre langs åen. Jeg vælger at gå til højre og videre langs åen. Da har de to andre vendt om og går tilbage over broen så de kommer lige i hælene på mig og min hund. De beder mig så ret bestemt om at tage min hund i snor da de er bange for hunde. Da må jeg så sige til dem at jeg netop valgte at gå højre om åen fordi de gik venstre om. Og at min hund ikke kommer i snor fordi de nu ændre og vælger at gå lige bag ved mig. Så enten kan de jo gå venstre om åen som de valgte eller også må de sørge for at holde afstand til mig og min hund. Og så blev de sure. Hvad vil jeg nu med denne historie? Tryghed, det handler også om at tænke sig om og ikke kun på sig selv. De lo mennesker vil sikkert mene at de

Hvordan sikre hundeloven tryghed til de hundeejere som bliver udsat for konfrontation pga. penge?

Det drejer sig om hundeejere (som regel med små aggressive hunde), som bevidst op søger store hunde i håb om at den store hund "overfalder" deres egen hund. Formålet er at få forskringen til at betale. De har en hund som skal repareres (den har ondt som er medårsag til dens aggression), det kunne f. eks. være der skulle trækkes lænder ud, eller opereres for f. eks. brok, eller andre ting. De indgår så en aftale med dyrelægen om at disse operationer ordnes samtidig med at der kigges på hunden vedr. overrøddet, og den samlede regning får modparten og dens forsikringselskab lov til at betale. Og når regningen nu er blevet så stor og omfattende alt sammen påskrevet overfald, hvem tror I så bliver aflivet? Hvor megen tryghed giver det til hundeejere med store hunde?

Nu tænker I, det gør dyrelæger ikke. Men dyrelæger er ikke anderledes i forskellighed end andre faggrupper. Og bl.a. dyreklinikken i Rødovre er kendt for den slags forsikringsvindel.

Når der er penge involveret så er nogle mennesker ligeglade med om en hund skal miste livet, så længe de selv kan få en økonomisk fordel ud af det.

2) Pernille Hansens udtale at hun som sagkyndig ved flere lejligheder blot behøvede at læse oplysningerne fra politiet og ikke behøvede at se hunden for at kunne komme med sin vurdering.

Her er jeg nødt til at sige at hun er helt forkert på den, og vil gerne belyse det med en episode fra 2012 kort fortalt (og der er dokumentation for hele historien som er meget omfattende, det er utroligt hvor megen tid politiet har brugt i denne sag for at opnå en affrivning som heldigvis ikke lykkedes pga. en fornuftig ejer).

En mand kommer gående med sin mindre hvide hund uden snor og uden kontrol over den. Den farer aggressivt over i hovedet på en større sort hund som er i kort snor. Damen som står ved den sorte hund får stoppet den hvide hund ca. 1/2 m. fra den sorte hund og får jaget den væk. Da knækker halsbåndet på den sorte hund som nu er ildnet op, og den går i hovedet på den hvide hund, og begge hunde slås lige intens. De bliver hurtigt skilt ad, men ikke ved hjælp fra ejeren til den hvide hund som fornøder sig passiv.

Vi springer til politistationen hvor ejer af den sorte hund efter at have fået læst sin forklaring op, gør opmærksom på at forløbet med hvordan det var den hvide hund der startede det hele ikke var skrevet af politimanden, politimanden forklarer at det man skulle koncentrere sig om var om der var skrevet noget som var forkert, for så skulle det rettes, resten havde ikke betydning da rapporten nærmest bare var en formalitet, det troede hundeejeren desværre på.

Efterfølgende bliver den sorte hund af politiet dømt til at være aggressiv, netop fordi man hævder at den sorte hund angreb den hvide hund bare sådan uden videre da den hvide hund kom gående, hvilket jo ikke var sandt. En sagkyndig var gået helt galt i denne her sag hvis vedkomne havde holdt sig til politiets oplysninger.

Da dyrelægerapporten beskrev at den hvide hund ingen bidhuller havde, ringede politiet til dyrelægen for at få ændret forklaringen så man derved kunne få en affrivning af den sorte hund, men heldigvis stod denne dyrelægen fast på sandheden, stor ros for det.

Politiet ville udstede bøder m.m. til ejeren af den sorte hund, og prøvede at få lukket sagen hurtigt, og igen brugte politiet løgn (hvilket der er dokumentation for sort på hvidt).

Politiet prøvede gentagne gange at snyde og lave benspænd for ejeren af den sorte hund (umiddelbart tror man ikke det er rigtigt, men jeg har set al dokumentationen), så der går ti måneder før ejeren får medhold i retten.

Der er nemlig flere vidner til episoden. Så det kommer klart frem i retten at det var den hvide hund som var årsag til episoden. Det var den hvide hund som ikke var i snor. Og i retten kommer det frem at den sorte hund ca. 1 1/2 år tidligere havde reddet en lille, pudsigt nok, hvid hund. Hvis ikke den sorte hund som løb frit, havde fundet den

var utrygge, men havde de ikke selv valgt det? Og sådan er det i mange af de situationer hvor folk snakker om utryghed.

4)

Vedr. forbud og aflivning efter skambid.

Når to hunde kommer op og slås, så slås de altså. Det vil sige at de slås til den ene enten overgiver sig eller hvis ingen vil overgive sig, så til de dør. Her eksisterer ikke bidhæmning. Bidhæmning kan ikke bruges i forbindelse med to hunde som kæmper for at vinde i en slåskamp.

Jeg vil ikke gå nærmere ind omkring emnet bidhæmning her da jeg ikke mener det er relevant, men har ikke noget imod at drøfte emnet hvis det skulle blive aktuelt.

Hvis en stor aggressiv hund angriber en stor hund ender det jo med at begge bliver bidt, men det kan man ikke lade den store hund som blev angrebet for, og derfor kan man ikke have en lov der byder at aflive begge hunde fordi begge bliver bidt.

Hvis en lille aggressiv hund angriber en stor hund ender det jo med at den lille aggressive bliver bidt, men det kan man ikke lade den store hund for, og derfor kan man ikke have en lov der byder at aflive den.

Det er vigtigt at stærkeste skyldspørgsmål og omstændigheder. Hvis nogen skulle aflives burde det være den hund som angriber, da den er til fare for sine omgivelser. Men igen skal omstændigheder tages i betragtning

Hunde der er aggressive har det med ikke at overgive sig, og her ligger problemet til en del af de skader som dyrelægen så skal ordne. Mange af de små hunde bliver jo bidt netop fordi de er aggressive.

Hvis hundelovens principper blev brugt i trafikken ville det betyde at have gang en lille og en stor bil kørte sammen, så skulle den store bil aflives fordi den lille bil var kommet slemt til skade, uden hensynslagen til skyldspørgsmål og omstændigheder. Syntes i det lyder fornuftigt?

Konklusion

En aflivning kan ikke afgøres af en dyrelæge som skal bedømme omfanget af skader.

Man skal tage alle omstændigheder i betragtning

Og vigtigst af alt er at bestemme skyldspørgsmålet.

Hvem startede, hvordan var det videre forløb o.s.v.

Hvis en lille hund angriber en stor hund og derved bliver skambidt, kan man ikke lade den store hund. Det er og bliver den lille hunds ejer som bære skylden for ikke at have styr på sin hund.

Er der modsiddende forklaring fra parterne og ingen vidner, så må man lade tvivlen komme hunden til gode.

Det er et stort problem at hundeejere tror at de kan gå med deres hund uden snor hvor det passer dem.

Problemet med hundelagsmål ville i stor udstrækning være løst hvis alle hundeejere havde snor på deres hund når de mødte andre hunde, og først efter at hundene var hlisi på hinanden og ejerne bliver enige om at hundene kan lege sammen, så kan de tage linen af deres hund.

Dette kan man nok ikke lovgive om, men hvis der blev udskrevet bøder til ejere som ikke har styr på deres hund stor som lille, men som alligevel går med den uden line, så ville det hjælpe.

Politiet skal kunne stilles til ansvar for de "fej" de laver, så de tænker sig bedre om før de handler.

En hundesagkyndig må ikke komme med sin vurdering alene på oplysningerne fra politiet, men skal tale med ejeren af hunden og besigtige hunden sammen med ejeren.

Hvis en hund tages i forvåning af politiet, skal ejeren af hunden have ret til at besøge sin hund daglig.

Den loyvlige forsikring dækker dyrelægeregninger, den burde også dække hjælp til adfærdsbehandling af sin hund efter overfald, uanset størrelse af hunden (En stor hund der bliver angrebet af en lille hund har også behov for at få arbejdet episoden ud).

Med venlig hilsen

L. Olsen

Mob. 26 66 96 04

Høring over forslag til lov om ændring af hundeloven/j.nr. 2013-15-25-06552.

Vi mener, at hunde, der færdes i byer og i bymæssig bebyggelse, altid bør være i snor.

I den nuværende hundelov og i lovforslaget er der bestemmelse om, at hunde ikke behøver at være i snor, hvis dens herre har "fuldt herredømme" over hunden (§ 3 i lovforslaget). Erfaringerne viser desværre, at denne bestemmelse af mange hundeejere tolkes således, at hunde kan løbe frit rundt og ofte uden at ejeren har synsmæssig kontakt med hunden.

Den eksisterende lov og lovforslaget nævner, at kommunalbestyrelsen KAN beslutte, at hunde altid skal være i snor, når de færdes i byer. Det bør efter vores opfattelse ikke være sådan. En hundeejer undersøger næppe, når han færdes i forskellige kommuner, om netop denne kommune har fastlagt "snorpligt". De fleste mennesker bruger ikke megen tid på at undersøge, om der er pligter, de tilfældigvis ikke har opfyldt, så alle steder ser vi hunde uden snor uanset om der netop er "snorpligt".

Vi bor i en privat boligbebyggelse, hvor det ved skilte er angivet, at hunde skal være i snor, men det har ingen effekt. Forsøger man som beboer at formå hundeejeren til at sætte snor i hunden, udsætter man sig ofte for en verbal skraldespand og det, der er værre. Da vi jo gerne vil blive boende uden at blive udsat for hærværk på vores bolig m.m. har vi valgt ikke at gøre noget.

Hvis hunde altid er i snor, vil vi undgå de mange hundeefterladenskaber på vore græsplæner, stier m.m. idet ejeren altid vil være opmærksom på, om hunden har efterladt noget. Vi ser ofte, at hundeejere har et svigtende syn, især i den mørke tid, når hunden løber frit rundt og gør det, hunde jo skal en gang imellem.

Vi har bemærket os debatten om kamphunde og farlige racer, men hvis alle hunde altid føres i kort snor, er der jo ingen fare hverken for mennesker eller for andre hunde, hvis de skulle møde en aggressiv hund. Så kan man jo blot gå uden om den.

Venlig hilsen

Kirsti og Steen Nielsen

Skyllebakke Havn 78

3600 Frederikssund

e-mail: filur@post12.tele.dk